

பயன்தரு, கவைமிது நூல்கள்

மாணவர்களுக்கு நேர, மேலாண்மை	க. அபிராமி	40
ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வில் வெற்றி பெற	"	45
பேசாமல் பேசுவோம்! வெற்றி தரும் உடல் மொழி	"	70
மனசுக்குள் வரலாமா?	"	35
வெற்றியின் ரகசியங்கள்	அகிலன்	65
நாடு, நாம், தலைவர்கள்	"	100
எழுத்தும் வாழ்க்கையும்	"	105
வெற்றிப்பாதை - வள்ளுவர் வழியில் அகிலன் கண்ணன்	"	55
பழகத் தெரிந்து கொள்வோம்!	"	50
பதிப்பும் படிப்பும்	கண. முத்தையா	45
சிறகடிக்கும் சிந்தனை (பொன்மொழிகள்)	"	56
சிந்தித்தனர் சாதித்தனர் (101 அறிஞர்)	ஜி.ஜி.ஆர்.	65
உற்சாகம் + உழைப்பு = வெற்றி	(தொகுப்பு)	50
நோயில் வென்ற இந்தியர்	ஜா. சுஜாதா	30
என் கேள்விக்கென்ன பதில்?	எலிசபெத் ஆண்ட்ரூஸ்	45
வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை	ராகுல்ஜி	75
பெண் விடுதலை	ராஜம் கிருஷ்ணன்	68
கணினி ஓர் அறிமுகம்	க. அபிராமி	20
I.T தகவல் தொழில் நுட்பம்	"	60
செய்தியே சுவாசமாய்	"	60
விளம்பரம் ஓர் அறிமுகம்	"	18
விளம்பர உலகம்	"	35
வின்டோஸ்தான் என்ன?	"	100
மல்டிமீடியா கற்றுக் கொள்ளுங்கள்	"	75

தமிழ்ப் புத்தகாலயம் - தாகம்

பு. எண்: 34, ப. எண்: 35, சாரங்கபாணித் தெரு

(காமராஜர் நினைவிலில்லம் அருகே,

திருமலைப்பிள்ளை சாலை குறுக்கே)

தி. நகர், சென்னை-600017

☎ 044-28340495 Fax 044-28344528

மின் அஞ்சல் : tamiluthakalayam@yahoo.com

வெப் தளம் : http://expage.com/tamiluthakalayam

பேருந்து : 9,10, 11, 12B, 13, 17D, 17K, 17E, 25, 25C, 25E, 47, 47A, 47B, 47C, 47D, 47G

பணி நேரம் : காலை 9 மணி முதல் மாலை 7 மணி வரை

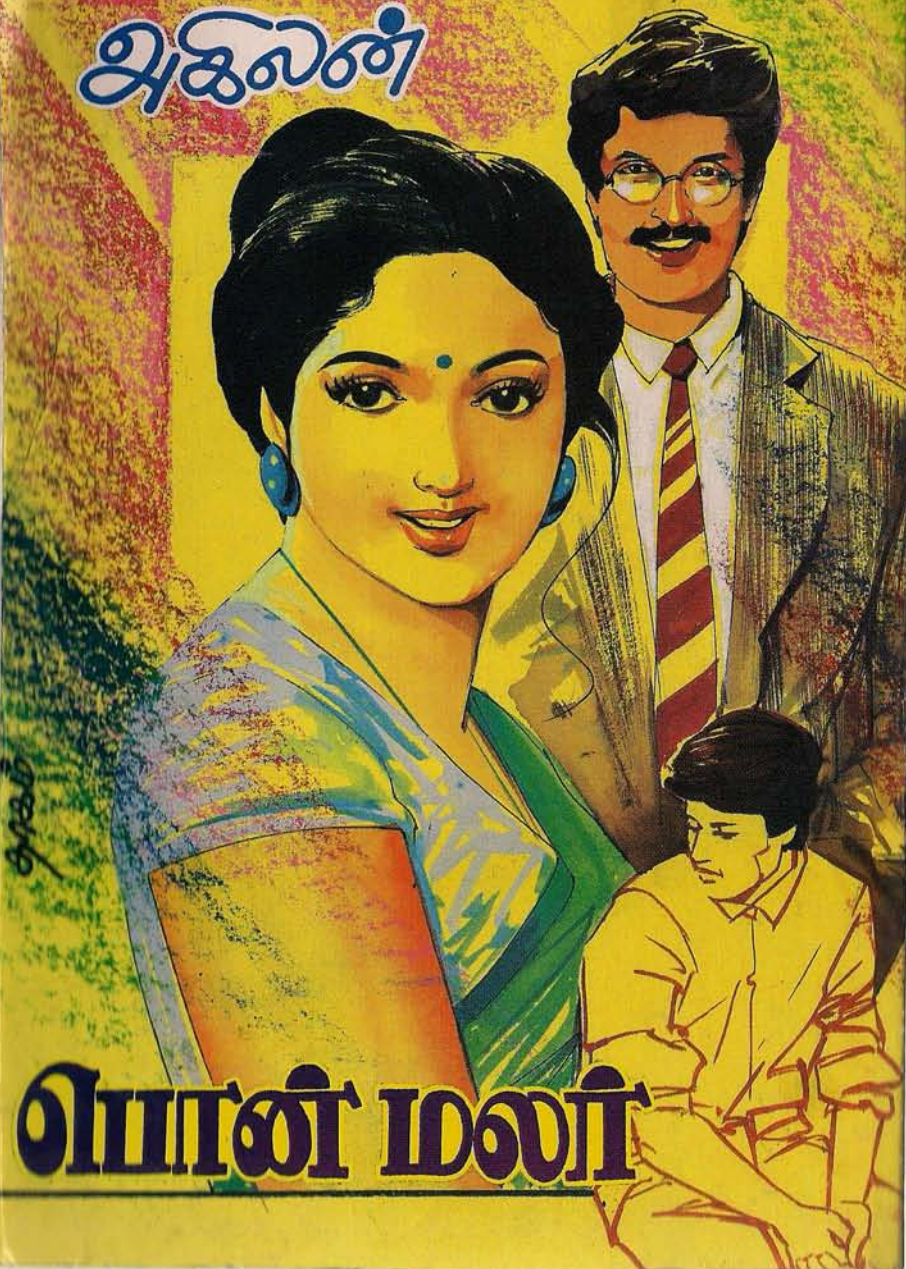
ஞாயிறு விடுமுறை

அகிலன்

பொன் மலர் ■ அகிலன் ■ தாகம்

பொன் மலர்

பொன் மலர் (சமூக நாவல்)

முதற் பதிப்பு	: பிப்ரவரி	1965
இரண்டாம் பதிப்பு	: டிசம்பர்	1966
மூன்றாம் பதிப்பு	: மே	1970
நான்காம் பதிப்பு	: மே	1975
ஐந்தாம் பதிப்பு	: ஜூலை	1987
ஆறாம் பதிப்பு	: ஜனவரி	1989
ஏழாம் பதிப்பு	: ஜூன்	1991
எட்டாம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி	1994
ஒன்பதாம் பதிப்பு	: அக்டோபர்	1997
பத்தாம் பதிப்பு	: ஜூன்	2003
பதினொன்றாம் பதிப்பு	: மே	2005

விலை : ரூ. 55.00

PON MALAR

tamil social novel

by **AKILON**

© Akilan Kannan

Eleventh Edition : May, 2005

Pages : 192

•

DHAGAM

34 / 35, sarangapani street
(off. Thirumalai Road, Near Kamarajar Memorial House)
T. Nagar, Chennai - 600 017

☎ 28340495 Fax 044-28344528

E-Mail : tamilputhakalayam@yahoo.com

Website : <http://expage.com/tamilputhakalayam>

<http://akilan.50megs.com>

<http://classic1231.tripod.com>

PRICE : RS. 55-00

இந்த நாவலும் இதன் திரைக்கதை அமைப்பும் காப்பி ரைட் (Copy Right) சட்டப்படி பதிவு செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன. அனுமதியின்றி இதை எந்த வகையிலும், எந்த வடிவத்திலும் உருமாற்றி பயன்படுத்தினாலோ, கையேடு-நோட்டஸ் வெளியிட்டாலோ அவர்கள் மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

- அகிலன் கண்ணன்

Typset at : M/s. Skill Computers, Chennai - 18

Printed at : Malar Printers, Chennai.

முன்னுரை

(கலைமகள் ஜனவரி '64 இதழில் எழுதியது)

இருளும் முள்ளும் இரண்டறக் கலந்து போய்க் குத்துக் குத்தாய் மண்டிக் கிடக்கும் தாழம் புதரை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? ஆனால் அந்த இருண்ட புதருக்குள்ளிருந்துதான் ஒளிக்கீற்றின் உருவத்தில் செந்தாழை தலை நீட்டுகிறது. பொன்னிறச் சுடரொளியாய்க் கொழுந்து விடும் அந்த மலருக்கு அந்த முட்புத்தான் மணமும் ஊட்டுகிறது.

பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் மட்டிலும் வேறு எப்படி உருவாகிறதாம்? கல்லும் மண்ணும் கலந்த இந்தத் தரைக்குள் மறைந்திருப்பதுதானே அது? நீரில் கரைந்து, நெருப்பில் உருகி, உலைக் களத்தில் வெந்து, எப்படியெல்லாமோ புடம் போட்டுத்தான் அது தங்கமாகிறது. பொன்னை மலராக்கும் கலைஞன் இரும்புச் சுத்தியால் அதன் இதயத்தில் எத்தனை எத்தனை அடிகள் கொடுத்து அதற்கு மெருகேற்றுகிறான்!

பொன் மலரான டாக்டர் சங்கரி இன்றைய உலகத்தில் பொன்னுக்குள்ள சக்தியை நன்கு உணர்ந்தவள். அவள் இந்த நூற்றாண்டுப் பெண். படித்தவள்; சுயமாகச் சிந்திக்கவும் சுதந்திரமாகச் செயலாற்றவும் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் நீறுபூத்த நெருப்பு. முள் நிறைந்த செந்தாழை. அவளுடைய பேச்சுக்களும் செயல்களும் முதலில் சிலருக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றலாம். முள்ளை மட்டும் கண்டு முகம் சுளிக்காதீர்கள். உள்ளே கனியும் தணலை மறந்துவிட்டு வெறும் சாம்பல் என்று நினைக்காதீர்கள்.

பொன்னால் உருவாக்கப்பெற்ற புதுமலர் டாக்டர் சங்கரி. பொன் இல்லாவிட்டால் அவன் படித்திருக்கவோ, டாக்டராகியிருக்கவோ, சுயமாக இயங்கியிருக்கவோ முடியாது. பணத்தின் அருமை, அதன் வலிமை, அதன் பெருமை யாவும் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அவ்வாறே அதன் சிறுமைகளையும் கொடுமைகளையும் ஊதாரித்தனங்களையும் பழக்கத்தால் அறிந்து கொண்டவள் அவள். இன்றைய சமூகத்தின் பயங்கரத் தொத்து வியாதியான பேராசைப் பேயுடன் அவள் தனித்துப் போராடத் துணிந்து விட்டாள்.

டாக்டரல்லவா? நோய் நாடி, அதன் முதல் நாடி, அதன் ஆணி வேரையே கண்டுபிடித்து அறுவைச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் வந்து விட்டது அவளுக்கு.

சங்கரியின் சாகசம், துணிவு, நடவடிக்கை இவை முதலில் ஒரு புதிர்போல தோன்றக்கூடும். ஆம். அவள் வாழ்க்கையே ஒரு புதிர்தான். விடை கிடைக்கும் வரையில் பொறுத்தருளுமாறு என் வாசக அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொன் மலரான அவளுக்கு மணமும் இருக்கிறது என்று நீங்கள் அப்போது நம்பினால் நெஞ்சில் சூடிக்கொள்ளலாம்; இல்லையேல் உள்ளத்திலிருந்து கிள்ளி எறிந்து விடுங்கள்.

- அகிலன்

தாழம்பூ

(கலைமகள் டிசம்பர் '64 இதழில்)

ஆசிரியர் கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் எழுதிய சிறப்புரை

'பொன் மலர்' நூற்றம் உடைத்து' என்று நாம் எத்தனையோ தடவை கேட்டிருக்கிறோம். பொன்னால் ஆன மலருக்கு நறுமணமும் இருந்து விட்டால் எப்படி இருக்கும்? "இருந்தால்தானே?" என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. ஆனால் எளிதிலே வாடாமல் பொன்னிறம் பெற்று நெடுந்தூரம் மணம் வீசும் தாழம்பூவையே பொன் மலர் என்கிறார் நாவலாசிரியர் அகிலன். 'பொன் மலர்' என்னும் தொடர் கதையில் வரும் திருஞானம் சங்கரியைப் பார்த்துப் பேசுகிறான்: "ஏனோ எனக்கு இப்போது உன்னை நினைக்கும் போது செந்தாழம்பூவின் நினைவுதான் வருகிறது. செம்பொன்னே மலராக மலர்ந்து விட்டதோ என்று நான் வியப்படைந்திருக்கிறேன். சில வினாடிகளில் வாடிப் போகும் மென்மை அதனிடம் இல்லை. பொன்னிடம் இல்லாத அற்புதமான மணம் அதனிடம் இருக்கிறது. நீ மணம் நிறைந்த பொன் மலர்; செந்தாழம்பூ' என்று மன நிறைவோடு சொல்வதாக ஆசிரியர் எழுதுகிறார். பன்னிரண்டு மாதங்களாகத் தொடர்ந்து வந்து நம்மை மகிழ்வுட்டிய 'பொன் மலர்' இந்த இதழில் நிறைவு பெறுகிறது.

சங்கரியின் பேச்சும் செயலும் வெவ்வேறு திசையில் இயங்கி நம்மைத் திகைக்க வைத்தன, நல்லவர்களோடு நல்லவளாகப் பழகும் அவள் பொல்லாதவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறாளோ என்று நினைக்கும்படி நடந்து கொள்கிறாள். அவளிடத்தில் எல்லையற்ற அன்பை உடைய திருஞானத்துக்கே இந்த ஐயம் உண்டாகிறது. பல சமயங்களில் அவள் விளங்காத புதிராக இருக்கிறாள்; திருமூர்த்தியோடு அவள் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருக்கிறாள்; அவனுக்குச் சடுகுடு காட்டுகிறாள். அவளிடம் நம்மை அறியாமல் ஒரு பரிவு உண்டாயிற்று. இறுதியில் யாவும் தெளிவாகின்றன. ஐனவரி இதழில் இந்தத் தொடர் கதை தொடங்கியபோது ஆசிரியர் ஒரு முன்னுரை எழுதியிருந்தார். அதில் அவர், "சங்கரியின் சாகசம், துணிவு, நடவடிக்கைகள் இவை முதலில் புதிர் போலத் தோன்றக்கூடும். ஆம், அவள் வாழ்க்கையே ஒரு புதிர்தான். விடை கிடைக்கும் வரையில் பொறுத்தருளுமாறு" என் வாசக அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பொன் மலரான அவளுக்கு மணமும் இருக்கிறது என்று நீங்கள் அப்போது நம்பினால் நெஞ்சில் சூடிக்கொள்ளலாம்; இல்லையேல் உள்ளத்திலிருந்து கிள்ளி எறிந்து விடுங்கள்" என்று எழுதினார். இப்போது நாம் சொல்கிறோம்; "ஆம், அவள் பொன் மலர்தான். அவளை நம் உள்ளத்திலிருந்து கிள்ளி எறிய முடியாது. நம் நெஞ்சில் என்றும் மணம் பரப்பி மலரும் மலராக அவள் நிலவுவாள்."

சிறிய நாவலாக இருந்தாலும் அழகிய வைரமணியைப் போல அமைந்திருக்கிறது இந்தக் கதை.

- கி.வா. ஜகந்நாதன்

இந் நாவலைப் பற்றி

“இக்காலச் சமுதாய வாழ்வின் ஒழுக்கக் கேடுகளை யெல்லாம், மிகத் துணிவோடு வெளிப்படையாக எடுத்துப் பேசுகிறார்.”

Dr. மா.இராமலிங்கம் - “அகிலனின் கலையும் கருத்தும்”

“அவரவர்களுடைய செய்கையின் பயனை அவரவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டும்” என்ற அறமுறைப் பழிவிளை வினைத் திருமூர்த்தி வாயிலாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தும் திறன் உணர்ந்து மகிழத் தக்கது.

Dr. மா.இராமலிங்கம் - “புனைகதை வளம்”

‘கள்ளப்பணம்’ எந்தெந்த வகைகளில் எல்லாம் சமுதாயத்தைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்குகிறது என்பதை நாவலாசிரியர் இந்நாவலில் பல காட்சிகளில் காட்டியுள்ளார்.

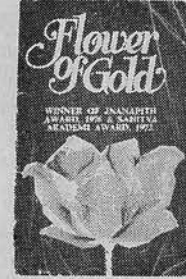
அமரர் Dr. இரா.தண்டாயுதம் - “நாவல் வளம்”

சமூகத்தில் காணும் பல வகைக் கொடுமைகளைத் தன்னால் இயன்ற வரை தனிப்பட்ட முறையில் நீக்க முனைகிறார் அகிலனின் - ‘பொன் மலர்ச் சங்கரி’

Dr. தா.வே.வீராசாமி - ‘தமிழில் சமூக நாவல்கள்’

பொன் மலர்

- ❖ ரஷிய, சீன, ஆங்கில மொழிகளிலும் இந்திய மொழிகளான குஜராத்தி, ஒரிய, மலையாள, கன்னட மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப் பெற்று புத்தக வடிவில் வெளி வந்துள்ளன.
- ❖ ‘ராணி முத்து’ வின் முதல் நாவலாக வெளிவந்து லட்சக் கணக்கான பிரதிகள் விற்பனை ஆனது.
- ❖ இளங்கலை மாணவர்கட்கு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், பல தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளிலும் பாட நூலாக விளங்கியது.
- ❖ பொன் மலர் நாவல் அகிலன் கண்ணனால் நாடகமாக்கப் பெற்று சென்னை வானொலியில் பலமுறை ஒலி பரப்பாகி வருகிறது.

கதையின் கதை

மகாபாரதம் என்ற இதிகாசக் கதைக்கு நான் கொண்டிருக்கும் பொருள் இதுதான்: ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் ஐம்புலன்கள் என்ற பஞ்ச பாண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரிடமும் இந்தப் புலன்களோடு இணைந்து செல்லும் மனம் என்ற திரௌபதி இருக்கிறாள். ஒவ்வொருவரிடமுமே விலங்குணர்ச்சி கொண்ட துரியோதனாதிகள் நூற்றுவர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் மேலாகத் தூய அறிவாம் கண்ணபெருமானும் ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கிறார். ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் வெளியிலும் அவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ பாரதப் போர் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது; உலகம் உள்ள அளவும் இது நடந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் ஒவ்வொருவர் மேலோங்கி நிற்பார்கள். சிலரிடம் தருமன், சிலரிடம் பீமன், சிலரிடம் விசயன், சிலரிடம் துரியோதனன், சிலரிடம் கண்ணன் மேலோங்கி நிற்கலாம். மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதனிடமே சமயத்திற்கேற்றவாறு சிற்சிலர் மாறி மாறி ஆட்சி செலுத்துவதும் உண்டு.

காலங்காலமாக இந்தப் போராட்டம் தனி மனிதனிடத்திலும் சமுதாயத்திலும் நிகழ்ந்து வருவதால்தான் காலங் காலமாக எழுத்துக் கலைஞர்களாகிய எங்களுக்கும் வேலை இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. வியாசர் அந்தக்காலத்துப் போராட்டத்தைப் பற்றி எழுதினார்; இளங்கோவடிகளும் அப்படியே அவர் காலத்து அகத்துறைப் போராட்டம் ஒன்றை எழுதினார்.

போராட்டங்கள் இன்றும் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. வெளித் தோற்றத்துக்குப் புதிய புதிய உருவங்களில், கால மாறுபாட்டுக்கேற்ற உருவங்களில், போர் நடந்தாலும் அடிப்படைக் காரணம் என்னவோ ஒன்றுதான். மனிதனிடமுள்ள மனிதத் தன்மைக்கும் மனிதனிடமுள்ள விலங்கு உணர்ச்சிகளுக்கும் நடக்கும் போர் நிரந்தரமான ஒன்று. இந்தப் போரில் மனிதத் தன்மையின் சார்பில் நின்று போராடி வருபவர்கள் இலக்கியவாதிகள்... இதுவே எங்கள் தொழில்.

ஆகவே, பொதுவான இலக்கியப் படைப்பின் நோக்கம் எதுவோ அதை ஒட்டிதான் இந்த நாவலும் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது என்பதை இங்கு கூற விரும்புகிறேன்.

நாடு அரசியல் விடுதலை பெற்ற பிறகு பொருளாதாரத்தில் உயர்வதற்காகத் துடித்து நிற்கிறது. இந்தத் துடிப்புக்கு மத்தியில் பேராசையும் வாய்ப்பும் கொண்ட பல துரியோதனர்கள் முளைத்து வாயில்லாப் பிராணிகளான பெரும்பாலான மக்களின் வாழ்க்கை வசதி

களையும் உரிமைகளையும் பறித்து வருவதைக் கண்டேன். பாதிக்கப் பட்ட கூட்டத்தில் நானும் ஒருவன் என்பதால் நெஞ்சில் கவலை மிகுந்து கொண்டே வந்தது. இருபது முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பிருந்த மனிதாபிமானம், மனிதப் பண்பு, நேர்மைத் துணிவு இவையெல்லாம் பணவேட்டைக்குள் இப்போது பதுங்கிக் கொண்டு வருகின்றனவே!

நான் கவலைப்பட்டேன், 'கலைமகள்' ஆசிரியர் திரு.கி.வா.ஜகந் நாதன் அவர்கள், 'கவலைப்படாதீர்கள்; சிந்தனை செய்யுங்கள்' என்று கூறினார்கள். "சிந்தித்து உடனடியாக ஒரு கதையும் எழுதிவிடுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டார்கள். கதை எழுதாமல் காலங்கடத்திக் கொண்டே வந்தேன். 1963 டிசம்பர் 'கலைமகளில்' அடுத்த இதழிலிருந்து என் கதை வெளிவருவதாக விளம்பரமும் வந்துவிட்டது. வாசகர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்கள். அன்றிலிருந்து கற்பனைக்கு ஒரு உருவம் கொடுப்பதற்காக நான் தவம் கிடக்கத் தொடங்கினேன்.

கதைக்குரிய மூலப் பொருளைப் பற்றி எப்போதுமே எனக்குப் பஞ்சமில்லை. சமுதாயத்து மனிதனாகச் சுற்றியுள்ள மக்களின் வாழ்க்கையில் மனதைப் பறிகொடுக்கும் இயல்பினதாக இருப்பதால், இந்த வாழ்க்கையோடு ஒன்றிய மனம் மூலப் பொருளை வேறு எங்கோ தேடி அலைவதில்லை. இந்த உலகமே எனக்கொரு கதை சொல்லும் நூலாக இருப்பதால் கதாபாத்திரங்களும் எனக்குள்ளேயே குதித்தோடி வந்துவிடுகிறார்கள்.

என்னுடைய நோக்கப்படி கதையின் வரம்புக்கேற்றவர்களாக அவர்களையும் அவர்களது வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரு ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்வதுதான் மிகச் சிக்கலான பணி என்றாலும் அன்பின் காரணமாக மேற்கொண்ட படைப்புத் தொழிலல்லவா? கதையின் கருப்பொருள் ஒரு வடிவம் கண்டது.

முதல் இதழுக்கு எழுதினேன். பின்னர் கதாபாத்திரங்களான டாக்டர் சங்கரி, திருஞானம், திருமூர்த்தி முதலியவர்களே தங்கள் கதைகளை என் வாயிலாக எழுதச் செய்துவிட்டார்கள். ஓராண்டு காலம் என்னோடு உறவாடி அவர்களுடைய இன்ப துன்பங்களையும் உரு வாக்கிக் கொண்டனர். என்னையும் வாசகர்களையும், அவற்றில் பங்கு பெறச் செய்தார்கள்.

காலத்தால் மாறுபடும் நிகழ்ச்சிகளையும் அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் கொண்டு கதைகள் எழுதலாமா? இப்படிச் கேட்பவர்கள் சிலர் இருக்கக் கூடும். அவர்களுக்கும் விடை கூற வேண்டியது என் கடமையாகிறது.

எல்லாக் கலைப் படைப்புகளிலும் உள்ள எல்லாப் புறவாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் இன்று மாறிக் கொண்டுதான் வருகின்றன. ஒரு நூற்றாண்டைப்போல் அடுத்த நூற்றாண்டு இருப்பதில்லை; பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததுபோல் இப்போது நாடு இல்லை; மாறிவரும் இந்தக் கால வேகத்தை எழுத்தில் கட்டிப் பிடித்து நிறுத்த முயல்வதும் நிலையான உண்மைகளைச் செறிவான முறையில் வலியுறுத்த முயல்வதும், வருகின்ற காலத்துக்கும் நடந்துபோன காலத்தைக் காட்டுவதும் தான் படைப்பிலக்கியத்தின் சிறப்புக்கள்.

ஆகவே, கதைகளின் புறநிகழ்ச்சிகளாக உள்ள பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள், போராட்டங்கள் மட்டிலுமே கதையாகி விடாது. சிக்கல்கள் நாளைக்கே தீர்ந்து விடலாம்! ஆனால் சிக்கல்களை உருவாக்கிய மனித மனத்தின் ஆணியே இறுக்கித்தே அதைக் கலைச் சுவையோடு சுட்டிக் காட்டுவதில் எழுத்தாளனும் கண்டு கொள்வதில் ரசிகர்களும் ஒன்றுகூட வேண்டும். சட்டத்தினால் இன்றே ஒரு சிக்கல் தீர்க்கப் படலாம். ஆனால் சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்படாத மனிதன் புதிய உருவில் மறு சிக்கலைத் தோற்றுவிப்பான். சட்டம் போடுவதும் போலீஸ் வைத்துப் புறக்காவல் காப்பதும் அரசின் வேலை. சத்தியம் பேசுவதும் மனிதனுக்கு உள்ளே உள்ள போலீஸ்காரனைத் தூண்டி விடுவதும் கலைஞனின் வேலை.

பிரச்சனைகளோடு மறந்து போகக் கூடிய கதைகளும் உண்டு. அவற்றை நுனிப்புல் கதைகள் என்றோ, நேரடியாகக் கதைகளை மட்டும் சொல்லிக் கொண்டு போகும் கதைகள் என்றோ சொல்லலாம். பொழுது போகாமல் இருப்பவர்களை ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்துவிடச் செய்யும் கதைகள் அவை. நல்ல பொழுது போக்காகவும் இருக்கக் கூடும்.

ஆனால், நான் எனக்குக் கடவுள் கொடுத்த இந்த வாழ்க்கையை வெறும் பொழுது போக்கிற்காக மட்டிலும் செலவிடத் துணியாதவன். போகும் பொழுது அழகும் சுவையும் உள்ள பொழுதாகவும் பயனும் பண்பும் உள்ள பொழுதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு உண்டு. இந்த ஆசை என் உழைப்பிலும் பிரதிபலிக்கக் கூடுமல்லவா?

வருங்காலத்துக்காகப் புதிய ஆண்களையும் புதிய பெண்களையும் படைப்பதில் என் பங்குப் பணியைச் செய்ய வேண்டுமென்று என் உள்ளம் கட்டளையிடுகிறது. புதுமைக் கவி பாரதியார் தம் கவிதையில் புதுமைப் பெண்ணுக்குப் போற்றி கூறிக் களித்தார். வரப்போகும் சமுதாயத்து இளைஞனுக்கும் நல்வரவு பாடினார். மாண்டொழிய

வேண்டிய பதரைத் துற்றி விரட்டினார். பாரதியின் வழி வந்த நான் அத்தகைய மூவருக்கும் இந்தக் கதையில் உயிரும் உருவமும் கொடுத்து நடமாட விட்டிருக்கிறேன்.

கலைப்படைப்பின் நோக்கம் படைப்பவனின் இன்பத்துக் காகவா? ரசிகர்களின் இன்பத்துக்காகவா? இந்தத் தொழிலில் கிடைக்கும் இன்பம், பொருளாலும் அதன் வசதிகளாலும் கிடைக்கும் இன்பத்தையெல்லாம்விட உயர்ந்தது என்பது என் அநுபவம். அந்த இன்பத்தின் ஆசை சமயங்களில் வெறியாகவும் ஆட்டி வைப்பதுண்டு. ஆனால், அந்த சுயநலத்து இன்பத்துக்காகவே மட்டும் நான் எழுதுவதில்லை. என்னைச் சூழ்ந்துள்ள சமுதாயத்துக்கு நான் செய்யும் அன்புப் பணி என்ற எண்ணமே என்னை இதில் மேலும் உந்துகிறது. எழுத்துப் பணியில் நான் பெற்ற பெரும் செல்வம் என் வாசகர்களே! அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காக நான் எதையும் எழுதுவ தில்லை. நான் விரும்புவதையே அவர்களுக்காக எழுதுகிறேன். அவர்களில் சிலர் முகம் சுளிக்கக்கூடிய கசப்பான உண்மைகளையும் தமிழ்த் தேனில் குழைத்துக் கொடுக்கப் பார்க்கிறேன்.

சில கசப்பான உண்மைகளை இந்தக் கதையில் நான் சொல்லி யிருப்பது, வாழ்க்கையின் சில போலித் தன்மைகளையும் நிரந்தரமான உண்மைகளையும் சுட்டிக் காட்ட வேண்டுமென்பதற்குத்தான். கூரைக் குடிசைகளின் வாழ்வையும் நான் எட்டிப் பார்த்து வருபவன்; அரசுபோக வாழ்வையும் அருகில் இருந்து கண்டவன்; இந்த வாழ்க்கை எனக்குத் தனது பலவகையான இன்பக் காட்சிகளையும் துன்பக் காட்சிகளையும் காட்டியுள்ளது. அவற்றையே வாசகர்களிடமும் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளேன்.

கலைமகளில் கதை முடிந்தவுடன் வாசக அன்பர்கள் பலர் எழுதியிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலர் படைத்தவனின் நோக்கத்தை உணர்ந்து மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். சிலரது கடிதங்களிலிருந்து சிற்சில வரிகளை மட்டும் கொடுத்திருக்கிறேன்;

திரு. எஸ். சக்தியபால் எழுதுகிறார்:

"நல்ல நாவலான 'பொன் மலரை' நல்ல சமயத்தில் எழுதி நாட்டுக்கு நல்ல தொண்டாற்றியிருக்கிறீர்கள். இதன் மூலம் இன்று நம் நாட்டில் திருஞானங்களும் சங்கரிகளும் தோன்றுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். இதுபோன்ற நாவல்களால் பண்பு, பாசம், தொண்டு முதலிய நல்ல குணங்களுக்கு மதிப்பு ஏற்படும்; தீய குணங்கள்

அழியும் என் உள்ளத்திலே ஒரு திருஞானத்தை ஏற்றி வைக்கப் பாடுபடுகிறேன்.”

திருமதி. வி.ரா. செல்லம்:

“அன்பு, தயை, கடமை, மனோதிடம் எல்லாம் பெற்ற சங்கரி அபூர்வ சிருஷ்டி; சங்கரியின் துணிவு போற்றத் தகுந்தது. சங்கரி பொன் மலராக இல்லையேல் அவளை உள்ளத்திலிருந்து கிள்ளி எறியச் சொல்கிறீர்கள். இலேசாகக் கிள்ளி எறிய முடியுமா? இதயத்தையே வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டிய காரியமல்லவா இது?”

திரு. வி.எஸ். வேங்கடாச்சாரி:

“பொன் மலரில் தங்கள் எழுத்துத் தரம் உன்னத நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கிறது. பொருளைப் பற்றியும் உடலைப் பற்றியும் ஒழுக்கத்தோடு சிந்திக்க வைத்திருக்கிறீர்கள். வாழ்க்கையின் இன்பம் எது என்பதைப் பற்றி அருமையாக விளக்கியிருக்கிறீர்கள். நுகர்வதற்கு மிகவும் உயர்ந்த மலர் பொன் மலர்.”

திரு. எம்.எஸ். பெருமாள்:

“நாவல் நாயகிகளில் மறக்க முடியாதபடி அழியாத இடம் பெற்றுவிட்ட அற்புதப் படைப்பு டாக்டர் சங்கரி. பொன்னுக்குரிய கடின உறுதியும் மலருக்குள்ள மென்மையும் ஒருங்கே இணைந்த ஒப்பற்ற பாத்திரம் டாக்டர் சங்கரி. பொன்னின் ஒளியும் மலரின் நறுமணமும் ஒன்றாய்க் கலந்த செந்திரு டாக்டர் சங்கரி! - நாவல் உலகத்தில் இந் நவீனம் ஒரு பொன் மலர்.”

இந்தக் கதையின் பாத்திரங்கள் ரசிகர்களது இதயத்தில் குடிபுகுந்து இலக்கியச் சுவை நிறைந்த எதிரொலிகள் பலவற்றை இவ்வாறு கொணர்ந்து தந்திருக்கிறார்கள். “தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்!” என்பதை நினைவு கூர்ந்து, படித்து இன்புற்ற அனைவருக்கும் இனிப் படிப்போருக்கும் நன்றி கூறுகிறேன்.

என்னை எழுதத் துண்டி இதைக் கலைமகளில் வெளியிட்ட அதன் ஆசிரியர் திரு.கி.வா.ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கும் அதிபர் திரு. நா.ராம ரத்தினம் அவர்களுக்கும் என் நன்றி. ‘தாகம்’ இதை நூலாக வாசகர்களுக்கு வழங்குகிறார்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி உரியது.

13, கஸ்டியன் பீச் தெரு

சென்னை-4

அன்புள்ள,
அகிலன்

பொன் மலர்

1. இவள்தான் சங்கரி

ஐப்பசி மாதம்; ஒரு வாரமாகச் சென்னையில் ஓயாத அடைமழை. மயிலாப்பூரில் உள்ள ‘லட்சுமி நர்ஸிங் ஹோம்’ என்ற பெண்கள் ‘மருத்துவமனையில் ஏகப்பட்ட கூட்டம். வழக்கமாக மாலை ஆறு மணிக்கே வேலை முடிந்து வீட்டிற்குத் திரும்பும் டாக்டர் சங்கரி அன்று ஏழு மணிக்குத்தான் அதை விட்டுக் கிளம்பினாள்.

வீடு இரண்டு பர்லாங் தூரத்தில்தான் இருந்தது. குடையைப் பிரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையுமாக அவள் விரைந்தாள். எப்போதுமே வழியில் அங்கும் இங்கும் அவள் கண்கள் அலைபாய்வதில்லை. ஆனால் வழியில் அவளைக் காணும் எத்தனையோ விழிகள் அவளை விட்டு அகல மறுப்பதுண்டு. இன்றுந்தான் பாதையோரத்துக் கடைகளிலும் வீடுகளிலும் இருந்த சிலர் அவளை மெய்ம் மறந்து பார்த்தார்கள்.

சங்கரிக்கு வயது இருபத்தைந்து இருக்கலாம். நடுத்தர உயரம், தாழம்பூவின் நிறம், செதுக்கி வார்த்த செம்பொற் சிலை போன்ற உடல் வனப்பு, வட்டமான முகம், அதில் தாழை மடல் போன்ற விழிகள், எடுப்பான நாசி, அடர்ந்த புருவங்கள். வழக்கமாக அவள் யாரிடமும் சிரித்துப் பேசுவதில்லை. அப்படி அவள் பேசினால் அவளுடைய ரோஜா நிற இதழ்களின் துடிப்பையும், பல் வரிசைகளின் முத்தொளிச் சுடரையும் கன்னங்களில் குழி விழிந்து வட்ட மிடும் சுழல்களையும் காணலாம்.

வீட்டு முகப்பில் அவளுக்காக வழிமேல் விழி வைத்துக் கொண்டு வேலைக்காரி முனியம்மாள் காத்திருப்பதைக் கண்டவுடன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள் சங்கரி. வேலைக்காரியாக அங்கு வந்த முனியம்மாள் இப்போது தாயாக மாறிவிட்டாள். குடையை வாங்கி மடித்து வைத்துவிட்டு, வெந்நீர் தயாராக இருப்பதைக் கூறினாள். சங்கரி முகம் கழுவி உடை மாற்றிக் கொண்டு வருவதற்குள் காபி வந்து சேர்ந்தது.

மழை சேர்ந்தாற்போல் பெய்ததனால் தரையும் சுவர்களும் உறைபனிபோல் சில்லிட்டிருந்தன. தண்ணை எடுத்து வந்து சங்கரிக்கு அருகில் வைத்து சாம்பிராணிப் புகையைப் போட்டு விட்டாள் முனியம்மாள். தன்னுடைய நாட்டு வைத்தியத்தை மறக்கவில்லை.

சங்கரிக்கு வழக்கமாகப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பதற்கு அந்த நேரத்தில் தான் ஓய்வு இருக்கும். வாரம் வாரம் தனக்கு வேலை நேரம் மாறி வருவதற்குத் தக்கபடி படிக்கும் நேரத்தையும் அமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்! அன்றைக்குக் களைப்பு மிகுதியாக இருந்ததனால் பத்திரிகையைக் கூட ஒதுக்கிவிட்டு மெல்ல சோபாவில் சாய்ந்தாள் சங்கரி.

நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்து முனியம்மாள், "மிளகும் பூண்டும் தட்டிப் போட்டு ரசம் வச்சிருக்கேன். பேசாமல் சாப்பிட்டு வந்து படுத்துத் தூங்குங்க" என்றாள். அதோடு விடாமல், "சுக்குக் கஷாயம் தயாராயிருக்கு; அதையும் ஒரு வாய் குடிச்சிட்டுப் படுத்தால் காலையிலே கலகலப்பா எழுந்திருக்கலாம்" என்றாள்.

"டாக்டருக்கே நீ டாக்டரா இருப்பே போலிருக்கே" என்று கூறிச் சித்தாள் சங்கரி.

"எங்க காலத்திலே இத்தனை வியாதியும் கிடையாது. இத்தனை டாக்டரும் கிடையாது" என்றாள் முனியம்மாள். "அடுப்படியிலேயே, ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துட்டா முழு வைத்தியமும் தெரிஞ்சிக்க வேண்டியதுதான்."

சங்கரிக்குப் புல்லரித்தது. அவள் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு கணம் யோசித்தாள். பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த பொறுப்புள்ள தாய்க் குலத்தின் பிரதிநிதியாக முனியம்மாள் அவளுக்குக் காட்சி யளித்தாள். சங்கரிக்குத் தன் தாயின் உருவம் எப்படி இருக்குமென்று

கூட இப்போது நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. விபரம் அறியாப் பருவத்திலேயே தாயைப் பறி கொடுத்தவள் அவள்.

"பெற்றவளே மருத்துவச்சியாக இருந்த காலம் போய் இப்போது டாக்டரே மருந்தும் கொடுத்து, அதை வேளை வேளைக்குக் கொடுக்கும் பொறுப்பையும் அவளே வைத்துக் கொண்டால் தேவலாம் என்ற காலம் வந்திருக்கிறது. குழந்தையும் கையுமாக வந்து கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். ஆனால் சொல்லியனுப்பும் சாதாரண சுகாதார விதிகளைக் கூடப் பொறுப்போடு கவனிப்பதில்லை" என்றாள் சங்கரி.

முனியம்மாளின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவள் ரசம் சாதம் சாப்பிட்டாள். படுக்கும்போது சுக்குக் கஷாயத்தில் பால் விட்டுக் குடித்தாள். மழைகாலத்தில் அதிகமான உழைப்பை மேற்கொண்ட தனால் இலேசாகத் தேகம் முழுவதும் வலி எடுத்தது. போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் உறங்கத் தொடங்கினாள்.

முனியம்மாள் தன் கை வேலைகளை முடித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்வதற்குப் பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

நள்ளிரவு வந்து யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். படபடவென்று வேகமாகத் தட்டினார்கள். "டாக்டர்மமா இருக்காங்களா? அவங்களைக் கொஞ்சம் அவசரமாய்ப் பார்க்கணும்!"

முனியம்மாள் கோபமாய் எழுந்து வந்து சன்னலைத் திறந்து வெளியே பார்த்தாள். மழை இன்னும் பெய்து கொண்டதான் இருந்தது. மழையில் நனைந்தபடியே ஒருவன் கதவைத் தட்டிக்கொண்டு நின்றான்.

"டாக்டர்மமாளுக்கே உடம்பு சுகமில்லை; அவங்களை இப்போ பார்க்க முடியாது" என்று கண்டித்துச் சொன்னாள் முனியம்மாள்.

வெளியில் நின்றவனோ விடுவதாக இல்லை. "அம்மா, அம்மா, உங்களுக்கு ரொம்ப புண்ணியமாப் போகும்மா" என்று கெஞ்சினான்.

வீட்டுக் கதவைத் திறக்காமலே முனியம்மாள் அவனிடம் வாதிட்டுக் கொண்டு நின்றாள். அவனோ தன் பிடிவாதத்தைத் தளர்த்தாமல் மன்றாடினான்.

வீட்டுக்குள்ளே விளக்கு எரிந்தது. சங்கரி எங்கே தன் மீது எரிந்து விழப் போகிறாளோ என்று அவனை முன்னிலும் கோபமாக திட்டியனுப்பப் பார்த்தாள் முனியம்மாள்.

சங்கரி விழித்துக் கொண்டு எழுந்து வந்தாள். வெளிப் பக்கத்து விளக்கைப் போட்டுவிட்டு வாசற் கதவைத் திறந்துவிட்டு, வந்த வனிடம் விஷயத்தை அமைதியாக விசாரித்தாள். அதே தெருவை ஒட்டிய குப்பத்தில் குடியிருக்கும் ஏழை இளைஞன் அவன். அவன் மனைவிக்குப் பிரசவ வேதனையாம், மருத்துவச்சி வந்து பார்த்தும் ஒன்றும் நடக்கவில்லையாம். சத்தங்கூடப் போடுவதற்குச் சக்தி யில்லாமல் மயங்கிக் கிடந்தாளாம் அவள். "நீங்கதாம்மா அவனைக் காப்பாத்தணும். அவளோட உயிர் இப்போ..." அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

வீடு அருகில்தான் இருந்தது. வந்தவன் டாக்டரை அழைத்துச் செல்வதற்கு ஒரு ரிக்ஷாவைக் கூடக் கொண்டு வரவில்லை. அந்த நேரத்தில் அங்கு எந்த வாகனமும் அகப்படாது. கையில் ஒரு குடைகூட இல்லாமல் அவன் வந்ததிலிருந்து அவனுடைய நிலையை ஊகித்துக் கொண்டாள் சங்கரி. நொடிப் பொழுதில் தேவையான வற்றை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பத் தயாரானாள்.

வாயடைத்துப் போய் நின்ற முனியம்மாளுக்கு அதற்கு மேலும் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. "இந்த நேரத்திலே நீங்க மட்டும் தனியா போனால் நல்லா இருக்காது; நானும் உங்களோட கிளம்புகிறேன்."

சங்கரி தன் குடையை எடுத்துக்கொண்டாள். முனியம்மாள் டாக்டரின் பையை வாங்கிக் கொண்டு மற்றொரு குடையில் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு நடந்தாள். டாக்டர்மாமாஸின் உடல்நிலை சரியில்லை என்பதை அவள் அவனிடம் பலமுறை சொல்லிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

மழைக்காலமாதலால் குப்பத்துக்குள் நடந்து அந்தக் குடிசைக்குப் போய்ச் சேருவது அவ்வளவு எளிதாக இல்லை. டாக்டரைக் கண்டவுடன் அங்கே கூடியிருந்த பெண்களின் கூட்டம் விலகி வழி விட்டது. மூங்கில் கம்பில் ஓர் அரிக்கேன் விளக்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சில்லிட்டிருந்த தரைக்கு மேல் ஒரு சாக்கை விரித்து, அதன் மேல் கோரைப் பாயில் அந்தப் பெண் பிள்ளையைப் படுக்க வைத்திருந்தார்கள்.

மருத்துவச்சியிடம் விஷயங்களைக் கேட்டுக் கொண்டாள் சங்கரி. தானும் நோயாளியைப் பரிசோதித்தாள். நிலைமை கவலைக்கு இடமானதுதான். கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு கடமைகளில் மனம் ஒன்றினாள்.

பிரசவ வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவளுக்கு உடலில் வலுவில்லை. தனக்கும் சேர்த்து உணவு கொள்ள வேண்டிய அவ ளுக்கு அது அங்கே போதிய அளவு கிடைக்கவில்லை என்பதும் தெரிந்தது. ஓர் உயிர்ப் பொருளை உலகுக்கு அனுப்ப வேண்டு மென்றால் அந்த அளவுக்காவது உடலில் தெம்பு வேண்டும்!

எப்படியோ சில நிமிஷங்களில் தாய்க்கும் சேய்க்கும் புத்துயிர் கொடுத்து விட்டாள் சங்கரி. ஆண் குழந்தை பிறந்து வீறிட்டலறியது. வேதனைக்கிடையிலும் ஓர் புன்னகைக் கீற்று மின்னியது, பெற்றவளின் இதழ்களில்.

மேலும் ஒரு மணிப் பொழுது அங்கே தங்கியிருந்து கடமைகளை முடித்தாள் சங்கரி. பிறகு முனியம்மாளை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குக் கிளம்பினாள். இரவு மணி மூன்றுக்கு மேலாகி விட்டது. ஒருபுறம் எல்லாம் நல்லவிதமாக நடந்து விட்டதனால் ஆனந்தம் பொங்கியது அவள் உள்ளத்தில். மறுபுறம் பிரசவிப்பதற்குக்கூட வலுவில்லாத தாயிடம் எப்படிச் குழந்தைக்குப் பால் கிடைக்கும் என்று நினைத்த போது அவளுக்கு என்னவோ செய்தது.

வழக்கம் போல் ஐந்து மணிக்கு அவளுக்கு வெந்நீர் தயாராக இருந்தது. எழுந்து குளித்து விட்டுத் தனது அலைபாயும் கூந்தலைச் சாம்பிராணிப் புகையில் உலர விட்டுக் கொண்டாள். கடமைகளின் நினைவு வந்தவுடன் அவளது உடல் வலி பறந்து போய்விட்டது.

சன்னலைத் திறந்து வானத்தைப் பார்த்தாள். அடைமழை அடங்கிப் போய் ஒளி வெள்ளம் பாயத் தொடங்கியது. சிட்டுக்குருவிகள் இரண்டு தோட்டத்திலிருந்து அவளுடைய அறைக்குள் பறந்தோடி வந்தன. இயல்பாகவே அவளோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட ஊக்கமும் உற்சாகமும் மீண்டும் அவளை ஆட்கொண்டு விட்டன. சுறுசுறுப்பாக மருத்துவ மனைக்குப் புறப்படுவதற்காகத் தன்னைத் தயார் செய்துகொண்டு கிளம்பினாள்.

வாசலில் அவளுக்காக வந்து காத்துக்கொண்டிருந்தான் அந்த குப்பத்துத் தொழிலாளி.

“எப்படி இருக்கிறது?”

“தேவலாமுங்க!”

“நான் எழுதிக் கொடுத்த மருந்தை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு நாளைக்கு வா.”

அவன் போகவில்லை. தயங்கியபடியே ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை அவனிடம் நடுங்கும் கரத்தால் நீட்டினான்.

“என்னமோ, என்னால் முடிஞ்சது இதுதான்...”

“கொண்டு போய் உன் வீட்டுக்காரிக்கும் குழந்தைக்கும் போர்வை வாங்கிக் கொடு. இது மழைக்காலம் பார், கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்.”

வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்லி மன்றாடினான் அவன். சிரித்துக் கொண்டே அதை மறுத்தான். “நான் பணம் வாங்கவில்லையே என்பதற்காக, தேவையானால் என்னை வந்து பார்க்காமல் இருக்காதே, உன்னிடம் நிறையப் பணம் இருக்கும்போது நானே உன்னிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.”

டாக்டர் சங்கரி தெருவில் இறங்கித் திரும்பிப் பாராமல் நடந்தான். அவள் சென்ற திக்கையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் அந்த ஏழை. அவன் கண்களில் நீர் பொங்கியது.

2. ‘ஸ்பெஷல்’ பிறவி

‘லட்சுமி நர்ஸிங் ஹோம்’ என்ற மருத்துவமனையை உருவாக்கிய டாக்டர் அம்மாள் அதைப் பணம் சம்பாதிக்கும் நோக்கத்துடன் தொடங்கவில்லை. அதே சமயம் அதை ஓர் தர்ம ஆஸ்பத்திரியாக நடத்தும் வசதியும் அவர்களுக்கு இல்லை. தம்முடைய பூர்வீகச் சொத்து முழுவதையும் அதில் போட்டார், உழைப்பு முழுவதையும் கொடுத்தார். நாளடைவில் நல்லவர்கள் சிலரது உதவியும் அதற்குக் கிடைத்ததனால் ஓர் முதல் தரமான மருத்துவமனையாக அது வளர்ந்துவிட்டது.

வசதி உள்ளவர்களிடம் நிறையப் பணம் கேட்டு வாங்கினார்கள்; வசதி இல்லாதவர்களிடம் வைத்தியச் செலவில் பாதியை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். வார்டுகளில் ‘ஸ்பெஷல்’ என்றும் ‘சாதாரணம்’ என்றும் பிரிவுகள் இருந்தாலும், வைத்தியம் என்னவோ எல்லோருக்கும் ஒன்று போலத்தான் நடந்தது.

பணிக்கு முதலிடமும் பணத்துக்கு இரண்டாவது இடமும் கொடுக்கப்பட்ட அந்த இடத்தில்தான் டாக்டர் சங்கரி மூன்று ஆண்டுகளாகப் பணியாற்றுகிறாள். அவளுடைய ஆற்றலும், பொறுப்பு உணர்ச்சியும், சுறுசுறுப்பும் ஆஸ்பத்திரியின் தலைவிக்கு அவனிடம் தனியான பரிவைத் தேடிக் கொடுத்தன. இரவு நேரத்தில் அவளுக்கு வேலை இல்லாத சமயங்களில்கூட, அவசரமென்றால் டாக்டர் சங்கரிக்கு ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து ஆள் தேடி வரும். முகம் சுளிக்காமல் போய்க் கவனித்து வருவாள்.

வெளியிலிருந்து சிகிச்சைக்காக வந்து செல்லும் நோயாளிகள் கூட்டம் ‘அவுட் பேஷன்ட்’ பகுதியில் காத்திருந்தது. பெண்களும் குழந்தைகளும் ஒவ்வொருவராக வந்து தங்கள் நோய்களைச் சொல்லி சங்கரியிடம் சீட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

இருபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண் ஒல்லியாக ஓடிந்து விழுவதுபோல் அவள் எதிரில் வந்து உட்கார்ந்தாள். நாலைந்து மாதங்கள் அவளுக்கு. கண்களில் உயிரை வைத்துக் கொண்டு பேசுவதற்குக்கூடத் திராணியற்றவளாக இருந்தாள். அவளைப் பார்த்தவுடன் ஏனோ சங்கரிக்கு முதல் நாள் இரவு பிரசவித்த குடிசைப் பெண்ணின் நினைவு வந்தது.

அவளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு, “இதோ பார்; உனக்கு உடம்புக்கு வேறொன்றும் இல்லை; சத்துள்ள ஆகாரம் வேளா வேளைக்குச் சாப்பிட்டு உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்; போதும்” என்றாள் சங்கரி. பிறகு ஒரு சீட்டை எழுதிக் கொடுத்து, “இந்த டானிக்கை கடையில் வாங்கித் தினமும் மூன்று வேளை சாப்பிடு” என்றாள்.

“இது எவ்வளவு விலை இருக்கும் டாக்டர்?”

“ஐந்தாறு ரூபாய்க்கு மேல் இருக்காது.”

அந்தப் பெண், டாக்டரின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே பரிதாபமாக ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்போடு இரண்டே இரண்டு துளிக் கண்ணீர் மணிகள் வெடித்துச் சிதறின. கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டே, "நான் வருகிறேன் டாக்டர்!" என்று எழுந்திருக்கப் போனாள்.

அவளுடைய பார்வை, குரல், கண்ணீர் எல்லாம் சேர்த்து சங்கரியை என்னவோ செய்தன. அவள் கரத்தை அன்போடு பற்றி, "இரு போகலாம்" என்று உட்கார வைத்தாள். உட்கார்ந்த பெண்ணின் தலை நிமிரவில்லை. மேசையை கண்ணீர் நனைத்தது.

"டாக்டர், சத்துள்ள ஆகாரம்... டானிக் இதற்கெல்லாம் எங்களுக்கு வழியே இல்லை டாக்டர். நாங்கள் வாழவில்லை; வாழ்வதாக நடிக்கிறோம்... துன்பத்தை ஐந்து நிமிஷம் மறக்க நினைத்தோம்... அதன் பலன்தான் இது!... நான் வருகிறேன், டாக்டர்."

சட்டென்று அவள் எழுந்து நடந்தாள். 'டானிக்' சீட்டு மேசையிலே கிடந்தது.

"இதோ பார், நீ பிரசவத்திற்கு இங்கேதான் வரவேண்டும். நான் உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்." என்றாள் சங்கரி.

அதை அவள் காதில் வாங்கிக் கொண்டாளோ என்னவோ, கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே வெளியேறினாள்.

நோயாளிகளின் பரிசோதனை ஒருவழியாக முடிந்தது. வைத்தியத்துக்காக வந்திருந்த பெண்களிலும் சரி, குழந்தைகளிலும் சரி, பாதிப் பேருக்கு மேல் நோய்த் தடுப்புச் சக்தியே உடலில் இல்லாதவர்கள். பாலும், பழங்களும், சத்துள்ள உணவுப் பொருள்களும் சாப்பிட அவர்களால் முடிந்தால் நோயே அவர்களுக்கு வந்திராது. என்ன செய்வது? தற்காலிகச் சாந்தியாகத் தான் அவர்களுக்கு வைத்தியம் செய்ய முடிந்ததே தவிர, நோயின் அடிப்படையைப் போக்க அங்கு வழியில்லை. அதன் அடிப்படை வறுமை; பற்றாக்குறை!

வார்டுகளைச் சுற்றிப் பார்த்து நோய்ப் படுக்கையில் கிடந்தவர்களைக் கவனித்து வந்தாள் சங்கரி. அவளுடைய காலடி ஒசையைக் கேட்டவுடனே நர்ஸ்களும் பணிப்பெண்களும்

பம்பரங்களாய்ச் சுழன்றனர். அன்போடு நோயாளிகளிடம் சென்று அவர்களுக்கு நம்பிக்கையும் தைரியமும் ஊட்டினாள். சிகிச்சை முறைகளைக் கவனித்து மாறுதல்கள் கூறினாள். சங்கரியின் முகத்தைக் கண்ட ஒவ்வொரு நோயாளியின் முகத்திலும் ஒளி படர்ந்தது.

ஆபீஸ் அறைக்கு வந்து ஆஸ்பத்திரி தலைவியான டாக்டர் பார்வதியிடம் பேசுவதில் சிறிது நேரம் சென்றது. பார்வதிக்கு அறுபது வயசுக்கு மேலாகிவிட்டாலும் தோற்றம் ஐம்பதுக்குள்தான் காட்டியது. பார்வதி கைதேர்ந்த டாக்டர் மாத்திரம் அல்ல. முதல் தரமான நிர்வாகியுங்கூட.

டெலிபோன் மணி அடித்தது. பார்வதி போனில் வந்த செய்தியை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு, "சரி, சரி, அனுப்பி வையுங்கள்; உடனே அனுப்புங்கள்" என்றார். பிறகு சங்கரியைப் பார்த்து, "அவசரமான கேஸ் ஒன்று வரும்போல இருக்கிறது; அதைப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்படுகிறாயா?" என்று கேட்டார்.

"ஓ! தாராளமாகக் கவனிக்கிறேன்." பணிப்பெண்களிடம் படுக்கையைத் தயார் செய்யச் சொல்லிவிட்டு நோயாளியின் வருகைக்குக் காத்திருந்தாள் சங்கரி. முதலில் பெரியதொரு 'பிளிமத்' கார் வந்து ஆஸ்பத்திரியின் உள்முகப்பை அடைத்துக் கொண்டு நின்றது. அதிலிருந்து டிரைவரும் மற்றொரு வேலைக்காரனும் பெரிய மெத்தையையும் தலையணைகளையும் இறக்கினார்கள். அடுத்தாற்போல் பிளாஸ்க்குகள், டிபன் செட்டுகள், ஹார்லிக்ஸ் பாட்டில், பழங்கள் இவ்வளவும் வெளியில் வந்தன. நோயாளியை எதிர்பார்த்தாள் சங்கரி. ஆனால் நடுத்தர வயதுடைய ஓர் ஒல்லியான மனிதரே வண்டியிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.

"நான்தான் அவர்கள் வீட்டு மானேஜர்; அம்மா இதோ வந்துவிடுவார்கள்." என்றார். மானேஜரிடமிருந்து மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர் விரல்களில் மோதிரங்கள், சில்க் சட்டை, பட்டுக்கரை வேஷ்டி.

சாமான்கள் வார்டுக்குச் சென்றன. அடுத்த காரில் நோயாளி வந்து இறங்கினாள். அவளோடு அவள் தாயும் ஒரு வேலைக்காரியும் உதவிக்கு வந்திருந்தார்கள். காரிலிருந்து இறங்கும்போதே

வலி தாங்கமுடியாமல் முனகிக் கொண்டு வந்தாள் அந்தப் பெண்.

வயது கிட்டத்தட்ட சங்கரியின் வயதுதான் இருக்கும். செழிப்பு மிகுந்த உடற்கட்டு; பார்ப்பதற்கும் அழகாக இருந்தாள். பெயர் காமாட்சியாம். இது இரண்டாவது பிரசவமென்றும், ஐந்து வயதில் அவர்களுக்கு ஏற்கனவே ஒரு பெண் இருப்பதாகவும் கூறினாள் அவள் தாய்.

மற்றவர்களை வெளியே அனுப்பி விட்டுக் காமாட்சியைக் கவனித்தாள் சங்கரி. காமாட்சியின் குடும்ப டாக்டராக இருந்தவன் வெளியூருக்குப் போய் விட்டதனால் அவள் இங்கு வந்திருந்தாள். டானிக்குகள் சாப்பிட்டதனால் கருவில் வளரும் குழந்தை நன்கு பருத்திருந்தது. காமாட்சி வேலை வெட்டி எதுவும் பார்க்காமல், வீட்டிற்குள் கூட நடமாடாமல் சோபாவும் தானுமாக நாட்களை ஒட்டியிருக்கிறாள்.

"தேரியமாக இரு; அநேகமாகச் சாயந்திரத்துக்குள் பிரசவமாகி விடும்." என்று கூறிவிட்டு, நர்ஸிடம் முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்குக் கிளம்பினாள் சங்கரி.

உழைத்துக் களைத்து வீட்டிற்கு வந்தவளுக்கு முனியம்மாள் சமைத்து வைத்திருந்த பத்தியச் சாப்பாடு அற்புதமாக இருந்தது. சாப்பிட்டு விட்டு, ஒரு மணியார்டர் பாரத்தை எழுதிக் கொடுத்து, நூறு ரூபாயையும் முனியம்மாள் கொடுத்து, திருச்சிராப்பள்ளிக்கு ஓர் அம்மாளின் விலாசத்துக்கு அனுப்பி வரச் சொன்னாள். மாதா மாதம் வழக்கமாக அவள் சம்பளம் வாங்கிய பிறகு செய்யும் முதல் வேலை இது. முனியம்மாள் அந்த அம்மாளைத்தான் சங்கரியின் தாய் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஏம்மா, நம்ப அம்மாளையும் இங்கே கூட்டியாந்திட்டா எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்! பெற்ற தாய் இருக்கிறப்போ, நீங்க ஏம்மா தனியா இருக்கணும்?" என்றாள்.

"நீதான் ஒரு தாய் எனக்குத் துணையாக இருக்கிறாயே?" என்று சிரித்து மழுப்பினாள் சங்கரி. "வருகிற காலம் வரும்போது அவர்கள் வரட்டும்: இப்போது நீ போதும்."

களைப்புத் தீர்ச் சிறிது நேரம் உறங்கப் போனாள் சங்கரி. படுக்கப் போகும் முன்பு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன் செய்து, "காமாட்சிக்கு எப்படி இருக்கிறது. நான் நாலு மணிக்கு வருகிறேன். அதற்குள் அவசியமானால் போன் செய்து விட்டு ஆஸ்பத்திரிக் காரை அனுப்புகள்" என்றாள்.

"இப்போதே நீங்கள் வந்தால் தேவலாம் டாக்டர்!" என்றாள் நர்ஸ். "ஆஸ்பத்திரி வண்டி வெளியில் போயிருக்கிறது. அவர்களுடைய காரையே அனுப்புகிறேன்."

ஓய்வுக்கோ உறக்கத்துக்கோ நேரமில்லை. வாசலில் வந்து நின்ற காரில் ஏறிக் கொண்டு விரைந்தாள் சங்கரி. அறைக்குள் காமாட்சி புழுவாய்த் துடித்தாள். உடலில் வலு இருந்தும் உள்ளத்தில் தெம்பில்லாத பேதைப் பெண் அவள். சிறிய வலியையோ துன்பத்தையோ கூட அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. கூச்சல் போட்டு அமார்க்களப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

சங்கரிக்கும் அது அவ்வளவு சுலபமான பிரசவம் அல்ல என்றுதான் தோன்றியது. நாடித் துடிப்பைப் பார்த்துவிட்டு, மயக்க மருந்து கொடுத்து மளமளவென்று ஆயுதத்தின் உதவியோடு பிரசவத்தைக் கவனிக்கலானாள். அதற்குள் வெளியே நின்றவர்கள் பரபரப்போடு தங்கள் வீட்டுக்குச் செய்திகளை அனுப்பினர். காமாட்சியின் கணவன் திருமூர்த்தி அங்கு வந்து விட்டான்.

வாட்ட சாட்டமான உருவம்: கம்பீரமான தோற்றம். வெளித் தோற்றத்துக்கு அமைதி நிறைந்தவன் போலக் காணப்பட்டாலும், அவனுடைய விழிகள் அவனுக்குள்ளே உள்ள இயல்பான அமைதியின்மையைச் சுட்டிக் காட்டின. ஒரு மணி நேரம் காத்திருப்பதற்குள் ஒன்பது முறை கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டான். மாணேஜரை அழைத்து அவரிடம் தொழில் சம்பந்தமாகப் போன் மூலம் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் சொல்லி, "ஆஸ்பத்திரியில் போன் இருக்குமே, போய்க் கவனியுங்கள்" என்று அனுப்பினான்.

மணிக்கணக்கில் பணம் புரட்டும் விதையில் கை தேர்ந்த அவனுக்கு, வேலை நேரத்தை அங்கே வீணாக்கிக் கொண்டிருப்பது என்னவோ போலிருந்தது.

பெண் குழந்தை பிறந்திருப்பதாகச் செய்தி வந்தவுடன் கூட்டத்தார் குதூகலம் அடைந்தார்கள். திருமூர்த்தி மெல்ல எழுந்து பிரசவ அறையை நோக்கி நடந்தான். நர்ஸ் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

அவ்வளவு நேரமாகத் தனது சிந்தனை, செயல் எல்லாவற்றையும் தனது தொழிலில் ஈடுபடுத்தியிருந்த சங்கரி இன்னும் அந்த மன நிலையிலிருந்து மீளாமல், கைகளைக் கழுவித் துடைத்துக்கொண்டு பிரசவித்த தாயைக் கனிவோடு பார்த்தான். அரை மயக்கத்தில் கிடந்தாள் காமாட்சி. ஆனால் ஆபத்து ஒன்றுமில்லை.

டாக்டர் சங்கரி வெளியே வராந்தா பக்கம் வருவதற்கும் நர்ஸ் குழந்தையை அதன் தந்தையிடம் காண்பிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. குழந்தையின் தகப்பனாரின் உருவம் அவள் கண்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை; என்றாலும் அவள் திடுக்கிட்டாள். விழித்த கண்கள் விநாடிப் பொழுது இமைப்பதை மறுத்தன.

திருமூர்த்தியும் டாக்டர் சங்கரியைப் பார்த்தான். தடுமாற்றத்தோடு, "நன்றி டாக்டர்... மிகவும் சிரமம் உங்களுக்கு!" என்று குழைவான குரலில் கூறினான்.

அவன் சொற்களைக் கேட்பதற்கு டாக்டர் சங்கரி அங்கு நிற்கவில்லை. அவளுக்குத் தலையைச் சுற்றியது. மெதுவாகத் திரும்பிச் சென்று சுவர்மீது சாய்ந்து கொண்டாள்.

3. அவன் தானா?

வழக்கமாக வேலை நேரம் முடிந்த பிறகு தாமதமாகவே வீட்டிற்குப் புறப்படும் சங்கரி அன்று மாலை அந்தப் பிரசவத்தை முடித்தவுடன் கிளம்பிவிட்டான். சங்கரியின் பதற்றத்துக்கும் பரபரப்புக்கும் ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார், மருத்துவமனையின் தலைவி பார்வதி.

சங்கரியுடன் மருத்துவம் பார்த்த நர்ஸ் மீனாட்சி அந்தப் பக்கம் வரவே, "மீனாட்சி, என்ன விஷயம், டாக்டர் சங்கரியைப் பார்த்தால் என்னவோ நடந்திருக்குமென்று தோன்றுகிறதே!" என்று கேட்டார்.

மீனாட்சிக்கு அன்றைய பிரசவம் ஒரு புதிய, மறக்கமுடியாத, அநுபவத்தைக் கொடுத்திருந்தது. சங்கரியின் பரபரப்புக்கும் அதுவேதான் காரணம் என்பது அவள் எண்ணம்.

"டாக்டர், சங்கரியம்மாள் எமனோட போராட்டம் நடத்தி இன்றைக்கு அந்தக் குழந்தையை அவன்கிட்டேயிருந்து பிடுங்கி வந்திருக்காங்க. அந்த அதிர்ச்சி தாங்காமல் சீக்கிரமாக வீட்டுக்கு கிளம்பிட்டாங்க" என்றாள் மீனாட்சி.

தலைவி பார்வதி ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

"பன்னிரெண்டு பவுண்டு நிறையுள்ள குழந்தையா?"

"ஆமாம் டாக்டர், பிரசவத்துக்கு வந்திருக்கிற பெண் பெரிய இடத்துப் பெண். சாதாரணமாகச் செய்ய வேண்டிய வீட்டு வேலைகளைக்கூடச் செய்யாமல், இந்தப் பத்துமாசமும் டானிக் கைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, சோபாவில் சுருண்டு கிடந்திருக்கா, குழந்தை மட்டும் வயித்துக்குள்ளே பெரிசா வளர்ந்து போச்சு!"

"பன்னிரெண்டு பவுண்டுக் குழந்தை என்றால் ஆச்சரியந்தான்!" என்றார் டாக்டர் பார்வதி. பெரும்பாலும் ஐந்திலிருந்து ஏழு ஏழரைப் பவுண்டு நிறையுள்ள குழந்தைகள் பிறப்பது தான் வழக்கம். அபூர்வமாகப் பத்து பதின்மொரு பவுண்டுக் குழந்தைகளும் பிறப்பதுண்டு. ஆனால் இது புதிய 'ரெக்கார்ட்' ஏற்படுத்திவிட்டது.

"அதனாலேதான் டாக்டர் சங்கரி ரொம்பவும் சிரமப்பட்டுப் போயிட்டாங்க" என்றாள் மீனாட்சி. "எனக்கு ரெண்டு பேரிலே தாயைத்தான் காப்பாத்த முடியும்னு தோணிச்சு. குழந்தையோட நிலைமை நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மோசமாகி அதுக்கு நீலங்கூடப் பூத்துப்போச்சு. சங்கரிம்மாளோட நம்பிக்கை இருக்கே, அது அசாத்தியமான நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையும் பிடிவாதமுந்தான், இந்த இரண்டு பேருக்குமே இப்ப உயிர் கொடுத்திருக்கு!"

டாக்டர் பார்வதிக்கு எல்லையற்ற பூரிப்பு. தொலை பேசியைச் சுழற்றி வீட்டில் இருந்த சங்கரியைக் கூப்பிட்டார்; "யார் அது, சங்கரியா? நான்தான் பார்வதி பேசுகிறேன். ஏதோ பரபரப்போடு அவசரமாய் வீட்டுக்குக் கிளம்பினாயே, என்னவோ ஏதோ என்று நினைத்துக் கொண்டேன், இப்போதுதான் நர்ஸ் மீனாட்சி எனக்கு விஷயத்தைச் சொன்னாள்..."

தொலைபேசியைப் பற்றியிருந்த டாக்டர் சங்கரியின் கரம் நடுங்கியது. அவள் முகம் எங்கும் குப்பென்று வேர்த்துக் கொட்டியது. “நர்ஸ் மீனாட்சிக்கு என்ன தெரியும்? அவள் எதைச் சொல்லியிருப்பாள்?”

பார்வதியின் குரல் டெலிபோனில் தொடர்ந்து ஒலித்தது; “எமனோடு கடுமையான போராட்டம் நடத்தி வெற்றி பெற்று விட்டாயாமே! அந்தப் போராட்ட உணர்ச்சி! நம்பிக்கை, விடாமுயற்சி இவைகளுக்காக என் வாழ்த்துக்கள். இந்தக் குழந்தை பிறந்திருப்பதால் நம் ஆஸ்பத்திரிக்கே பெருமை அல்லவா?”

எதையோ நினைத்துக்கொண்டு கலங்கிய சங்கரிக்குத் தலைவியின் அன்பு மொழிகள் ஆறுதல் அளிக்க முயன்றன. வேறு சமயமாக இருந்தால் சங்கரி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்திருப்பாள். ஆனால் இப்போது அவளுடைய மனநிலை சரியாக இல்லை. ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்த அந்த மனிதனின் தோற்றம் அவளை என்னவோ செய்து கொண்டிருந்தது.

சங்கரியின் அறைக்குள் ஒரேபுறம் கட்டிலும், மறுபுறம் தோட்டத்துச் சன்னலை ஒட்டினாற்போல் மேசை நாற்காலியும் கிடந்தன. அருகில் இரண்டு பெரிய அலமாரிகள். ஒன்றில் புத்தகங்களும் மற்றொன்றில் அவளுடைய உடைகளும் நிறைந்திருந்தன.

துணிகள் வைத்திருந்த அலமாரியில் அடிப்பக்கத்து ‘டிராயர்’ மட்டிலும் வழக்கமாக எப்போதுமே பூட்டியிருந்தது. எப்போதாவது அதைத் திறக்க விரும்பினால் சங்கரி தன் அறைக் கதவை உட்பக்கம் தாழிட்டுக் கொண்ட பிறகுதான் அதன் அருகில் செல்வாள். முனியம்மாளுக்குக் கூட அதைப்பற்றி ஏதும் தெரியாது.

இப்போதும் அப்படித்தான் அறையைத் தாழிட்டுக் கொண்டு அலமாரியின் பெட்டகத்தைத் திறந்தாள் சங்கரி. அதற்குள்ளிருந்து ‘கார்டு’ அளவுள்ள புகைப்படம் ஒன்று வெளியே வந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு நாற்காலியில் வந்து விழுந்தாள். அதையே உற்றுக் கவனித்தாள்.

அந்தப் படத்தில் இருபத்துமூன்று இருபத்துநான்கு வயது மதிப்பிடத்தக்க இளைஞன் ஒருவன் புத்தம் புதுச் சைக்கிள்

ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தான். வாட்டசாட்டமான முகம், நறுக்கு மீசை, கதுப்புக் கன்னங்கள் அவனுக்கு. விழி கூர்மையாகவும், உதடுகள் சிறிதளவு பெருத்தும் காணப்பட்டன. அழகன்தான், அதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் சங்கரியின் இப்போதைய மதிப்பீட்டுக்கு அது வெறும் புற அழகுத் தோற்றமாகவே இருந்தது. உடல் செழுமை; பிறப்பு வளர்ப்புச் செழுமை; நாகரிக உடைத் தோற்றத்தின் செழுமை. காலர் வைத்த பனியனும், மடிப்புக் கலையாத ‘டிவீட்’ குழாயும் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

‘இந்தப் படத்தில் எள்ளவனுக்குப் பத்து ஆண்டுகள் அதிகமாகிவிட்டால் அவன் எப்படி இருப்பான்? கணநேரம் சந்தித்த காமாட்சியின் கணவன் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எப்படி இருந்திருப்பான்?’ - கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தாள் சங்கரி. கற்பனை செய்து பார்க்காமல் அவளால் இருக்க முடியவில்லை.

‘நம்பிக்கை, விடாமுயற்சி, போராட்ட உணர்ச்சி...’ என்று தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுத் தலைவி கூறிய பண்புகளை நினைத்துப் பார்த்தாள். இதே குணங்கள்தாம் அவனிடமும் - அந்தப் படத்தில் இருப்பவனிடமும் - காணப்பட்டன. சங்கரியின் அழகை வெற்றி கொள்ள அவன் செய்த முயற்சிகள், நடத்திய போராட்டங்கள், ஊட்டிவிட்ட நம்பிக்கைகள்!

சங்கரியின் அழகைக் கண்டு அன்றும் சரி, இன்றும் சரி வியக்காதவர்கள் யார்? தடுமாறாதவர்கள் யார்! அன்று அவள் உலகம் அறியாத பேதையாக, பறந்து திரியும் வண்ணத்துப் பூச்சியாக, தகப்பனாரின் ஒரே செல்லப் பெண்ணாக வளர்ந்த நாட்களில்தான் எத்தனை பேர் அவளைக் கண்டு பிரமித்திருப்பார்கள்! ஏன், இன்று மட்டும் என்ன? ஏங்கித் துடித்து ஏமாற்றம் அடைந்தவர்கள் எத்தனை பேர்!

‘சங்கரி, கொள்ளை அழகு குலுங்கிச் சிரிக்கிறதடி உன்னிடம். உன் அருமை உனக்கே தெரியாதடி!’ என்று பள்ளிப் பருவத்திலேயே அவள் தோழி சரசு அவனிடம் கூறியிருக்கிறாள்; “நான் பெண்ணாகப் பிறக்காமல் ஒரு கவிஞனாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும்; ஓர் ஓவியனாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும். உன்னை மணந்து கொண்டு ஓயாமல் உன்னைச் சுற்றி வந்து எழுதிக்கொண்டே இருப்பேன்!”

அவள் திருச்சியில் மாணவியாக இருந்தபோதும் சரி, பிறகு சென்னைக்கு வந்து அவள் டாக்டருக்குப் படித்த காலத்திலும் சரி, அவள் அழகுக்காக அவள் காலடியில் விழக் காத்துக்கிடந்த இளைஞர்கள் பலப்பலர். ஆனால் அவர்களில் யாருக்குமே கிடைக்காத வாய்ப்பு, கிடைக்காத அதிர்ஷ்டம், கிடைக்காத பெருமை மூர்த்தி ஒருவனுக்கு மட்டிலும் எப்படிக் கிடைத்தது?

மூர்த்தி விடாமுயற்சி உள்ளவன். திருச்சியில் ஓராண்டுக் காலம் அவன் அவளை விடாப் பிடிவாதத்துடன் தொடர்ந் திருக்கிறான். படிப்பதற்காக விடுதியில் வந்து தங்கியவனின் கண்களில் என்றோ ஒரு நாள் சங்கரி பட்டுவிட்டான். பிறகு, அவள் குடியிருந்த தெருவிலேயே ஒரு தனி வீடு பார்த்துக் கொண்டு சமையல்காரனுடன் வந்துவிட்டான் அவன். முதல் ஆண்டு முழுவதும் சங்கரியின் கவனத்தைக் கவர்வதற்காக அவன் செய்த முயற்சிகள் சாதாரணமானவை அல்ல.

வெற்று மனிதனின் விடாமுயற்சி அல்ல அது; பணக்காரப் பிள்ளையின் விடாமுயற்சி. "விடுதியில் உணவு சரியில்லை; படிக்கவும் முடியாது. உடம்பும் கெட்டுவிடும்." என்று வீட்டுக்கு எழுதினால், எல்லாப் பிள்ளைகளாலும் தனி வீடும் ஏவலுக்கு ஆளும் வைத்துக்கொள்ள முடியுமா? விடாமுயற்சிக்காக வாடகைக் கார்களுக்கும், விலை உயர்ந்த துணிமணிகளுக்கும், வழியில் காத்திருக்கும் நேரம் மிச்சம் பிடிப்பதற்கும் எல்லோ ராலும் பணம் செலவு செய்ய முடியுமா?

முதல் ஆண்டு முடிந்தவுடன் விடா முயற்சி அவனுக்கு நம்பிக்கையைத் தந்தது. சங்கரி தாயில்லாப் பெண்; தந்தையோ ரெயில்வேயில் உத்தியோகம் பார்த்து வந்த ஏழைக் குமாஸ்தா.

மூர்த்தி நம்பிக்கை உள்ளவன்; அவனுடைய நம்பிக்கையின் அடித்தளமாகப் பணம் இருந்தது.

பணத்தால் மயங்காதவள்தான் சங்கரி. அந்தப் பேதைப் பருவத்தில் பணத்தை அவள் சிறிதும் மதிக்கவில்லை. ஆனால் மறைமுகமாகப் பணந்தான் மூர்த்திக்கு காலத்தையும் இடத்தையும் சூழ்நிலையையும் வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது என்பது மட்டும் அவளுக்குத் தெரியாது.

எதிர்காலத்தின் இனிய கனவுகளில் அவன் அவளுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டினான்.

"ஏன் மூர்த்தி நீங்கள் இப்படியெல்லாம் வீண் செலவு செய்கிறீர்கள்?" என்று சங்கரி கேட்குமளவுக்கு, அவர்கள் நெருங்கிப் பழகும் நிலை வளர்ந்தது.

"சங்கரி, இதெல்லாம் என்ன செலவு? நீ எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து என்னோடு வாழும்போதுதான் உனக்கு என்னை யார் என்று தெரியும். உன்னுடைய பொன் மேனியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, உன் எடைக்கு எடை பொன் கொடுக்கக்கூட என்னால் முடியும் சங்கரி. ஆனால் பணக்காரன் என்பதனால் நீ என்னை வெறுக்கமாட்டாயே?"

சங்கரி இதைக்கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போவான்.

"என் அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் என் அம்மாவிடம் பணம் வாங்குவேன். இரண்டு பேருக்கும் தெரியாமல் சிறற்பாவிடம் வாங்குவேன். அவருக்குப் பிள்ளைக்குட்டிகள் இல்லை. நான் எப்படியாவது இந்த வருஷப் பரீட்சையில் தேறிவிட வேண்டும் என்பதுதான் அவர்கள் எல்லோருடைய ஆசையும். அதை நான் கட்டாயம் நிறைவேற்றுவேன். தேர்வின் முடிவு இப்போதே எனக்கு உறுதியாகி விட்டது.

"உறுதியாகி விட்டதா?"

"நீயே எனக்கு உன் கையால் வாழ்த்து எழுதிப் போடப் போகிறாய், பாரேன்?"

ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள் சங்கரி. ஒரே வகுப்பிலோ, பள்ளியிலோ இருவரும் படிக்காததால் அவனுடைய கல்வித் திறமை பற்றி அவளுக்குத் தெரியாது.

அவன் இரகசியமாகச் சில விஷயங்களை அவளிடம் கூறினான். பெரிய தொகை கொடுத்து வீட்டில் தனிப்பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வரும் ஓர் ஆசிரியரின் திறமையை விவரித்தான். அவளுக்கு ஒரே திகைப்பாக இருந்தது.

"ஆமாம்; எப்படியாவது என்னை 'பாஸ்' செய்து வைக்க வேண்டியது அவர் பொறுப்பு. அந்த ஒப்பந்தத்தில்தான் மாதம் ஐம்பது ரூபாய் அவருக்குச் சம்பளம். பிறகு மொத்தமாகவும் கொடுப்போம்."

தெய்வத்துக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள போற்றுதலுக்குரிய பீடத்தில் உள்ள ஒருவரா இப்படிச் செய்ய முன் வந்திருக்கிறார்! லட்சியச் செருக்கோடு எளிமை வாழ்வில் உறுதி கொண்டுள்ள பலப்பல ஆசிரியர்களும் ஆசிரியைகளும் அவள் நினைவுக்கு வந்தார்கள். அவர்களிடையேயும் இப்படி ஒரு...

"எனக்குப் பணத்தோடு பட்டமும் சேர்ந்தால் அதனால் உனக்குப் பெருமைதானே? பாரேன், நான் கட்டாயம் பாஸ் பண்ணி விடுவேன்."

முடிவில் மூர்த்தி 'பாஸ்' பண்ணிவிட்டான். பரீட்சையில் மட்டும் அவன் 'பாஸ்' பண்ணவில்லை. திருச்சியிலிருந்தும், ஏன் சங்கரியின் வாழ்விலிருந்துமே, அவன் 'பாஸ்' செய்து விட்டான்.

தன் கரத்தில் இருந்த புகைப்படத்தைப் பின்னால் திருப்பினாள் சங்கரி, அதில் மூர்த்தியின் கையெழுத்து இருந்தது. "என்றும் உன்னை மறவாத, என்றும் உன்னுடைய... மூர்த்தி."

விழிகளில் திரண்ட சங்கரியின் கண்ணீர் இரண்டு சொட்டுக் களாகி அந்த எழுத்துக்களின் மீது விழுந்தன. 'அதே மனிதன்தானா இவன்?' - சங்கரி நெடுமூச்செறிந்தாள்.

4. குழந்தையும் தகப்பனும்

சீந்தவேண்டிய கண்ணீரையெல்லாம் இரவுப் பொழுதில் சிந்துவிட்டு பொழுது புலர்ந்தவுடன் அதைச் சிந்திக்க வேண்டிய பொழுதாகவும் செயலாற்றும் பொழுதாகவும் வரவேற்றாள் சங்கரி. வானத்தின் கண்ணீரும் வற்றிப்போய் வைரமணிச் சுடரான கதிரவனால் அது புன்னகையை உதிர்க்கத் தொடங்கியது.

கதிரொளியில் மின்னும் தோட்டத்துச் செடியிலுள்ள கொழுந்துகளையும் பூங்கொத்துக்களையும் பார்த்து, தன் சஞ்சலங்களையும் இதயத்தின் ஒரு மூலைக்கு விரட்டியடித்தாள். வழக்கமான புத்துயிர்ப்பும் சுறுசுறுப்பும் அவளை ஆட் கொண்டுவிட்டன. 'அழுவதற்கு நேரம் எங்கே இருக்கிறது இந்த உலகத்தில்? அப்படி அழுவதற்கு நேரம் இருப்பவர்களுக்கு வாழ்வதற்கு எங்கே நேரம் கிடைக்கப்போகிறது?'

வாழ்வதென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டுவிட்ட சங்கரி குளித்து முழுகிவிட்டு வந்து கைக் கடிகாரத்தைச் சாவி

கொடுத்துத் தன் கரத்தில் கட்டிக் கொண்டாள். நிலைக் கண்ணாடியின் முன்னால் அமர்ந்து வழக்கம்போல் பொட்டிட்டுப் பூவைத்து, சீவி முடித்து, தன் அழகுக்கு அழகு செய்யத் தொடங்கினாள்.

அவன் ஒருவனுக்காகவே தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்ட அந்தக் காலம் இப்போது மலையேறிவிட்டது. இப்போது அவளுடைய அழகே அவளுக்கு மன நிறைவையும் குதூகலத்தையும், உள்ளத்தில் உறுதியையும் கொடுத்தது. அந்த அழகுச் சுடரை ஏந்தியவளாய் அவள் தனது மருத்துவமனைக்குள் உலவ விரும்பினாள். அவளிடம் இருந்த மனநிறைவு, குதூகலம், உறுதி இவையெல்லாம் அவளைச் சூழ்ந்திருப்போரிடம் பரவின. அவளைக் 'கைராசிக்கார டாக்டர்' என்று நோயாளிகள் அழைப்பதற்குக் காரணம் அவளுக்குத்தான் தெரியும். அதனால் எல்லாம் அவளுக்குச் செருக்கடைய நேரம் இல்லை.

மற்ற எல்லாப் பெண்களையும் கவனிப்பது போலவே ஸ்பெஷல் வார்டில் இருந்த காமாட்சியையும் அவள் குழந்தையையும் கவனித்து வந்தாள் சங்கரி. ஆனால், காமாட்சிக்கும் அவள் தாய் முதலியவர்களுக்கும் அவளுடைய அருமை மறக்க முடியாததாகி விட்டது. தங்களுடைய வீட்டிலிருந்து வருவோர் போவோரிடமெல்லாம் சங்கரியைப் பற்றித்தான் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாலையில் ஆண்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்தில் காமாட்சியின் கணவன் வழக்கமாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் அவன் வந்தபோது அவனுக்குச் சங்கரியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு இருந்தது. ஆனால் நான்கு நாட்களாகவே அவனால் சந்திக்க முடியவில்லை. மருத்துவமனைக்குள் எத்தனையோ வேலைகள் அவளுக்கு.

ஐந்தாவது நாள் முற்பகல் 'ஸ்பெஷல் வார்டை' ஒட்டிய மாடிப் படிக்களில் சங்கரியின் காலடி ஒசை கேட்டது. நர்ஸ்களும் பணிப்பெண்களும் இடத்தை ஒழுங்கு செய்தார்கள். துணித் திரைக்குப் பின்னால் காமாட்சியின் படுக்கை இருந்தது. காமாட்சியின் தாய், டாக்டர் சங்கரி வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை; அப்போதுதான் ஏதோ ஒரு மருந்தைக் கண்ணாடிக் குப்பியில் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

சங்கரி உள்ளே போனவுடன் காமாட்சியின் தாய் தடுக்கிட்டாள். அவளுடைய கையில் இருந்த மருந்துக் குப்பி நடுங்கியது. தாயும் பெண்ணும் விழித்தார்கள். காரணம் தெரியவில்லை, சங்கரிக்கு.

“என்ன அது?”

குப்பியை வாங்கி மோந்து பார்த்தாள் சங்கரி. முகம் கடுமை காட்டியது. என்றாலும் பொறுமையோடு, “எங்கள் வைத்தியம் போதாதென்று இங்கே சொந்த வைத்தியம் வேற நடத்துகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை... இதைக் கொடுப்பது வழக்கம்...வந்து...”

“உங்களுக்கு இது எங்கே கிடைத்தது? எப்படிக்கிடைத்தது?”

காமாட்சியும் பதில் அளிக்கவில்லை; அவள் தாயும் ஒன்றும் பேசவில்லை. மெதுவாக எடுத்த பாட்டிலையும் குப்பியையும் எடுத்த இடத்திலேயே வைத்தாள் காமாட்சியின் தாய். சங்கரி அளவுக்கு மீறிய கோபத்தால் தங்களைத் திட்டக்கூடும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். சங்கரியோ நிதானமாகத்தான் பேசினாள்.

“எதையும் அளவுக்கு அதிகமாய்ச் செய்யக் கூடாது. வைத்தியத்தையும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன்.” என்ற சங்கரி, “முதலில் அதை இந்த ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியில் கொண்டு போய் விடுங்கள்: அது தேவையென்றால் நாங்களே கொடுத்திருப்போம்.” என்றாள்.

அது பிராந்திப் புட்டி! வெளிநாட்டுச் சாராயம்!

பிரசவமான பெண்களுக்குக் கை மருந்துகளும் பிராந்தியும் கொடுப்பது சிலரது பழக்கம் என்று சங்கரிக்குத் தெரியும். ஆனால், இவ்வளவு தூரம் அவர்களை ஆஸ்பத்திரியில் கவனித்துப் பார்க்கும்போது, அது வேறு அங்கு ‘ஏன் வந்தது? எப்படி வந்தது?’ என்று விசாரிப்பும் வேதனையும் அடைந்தாள் சங்கரி. சட்டத்தினால் தடுக்கப்பட்ட மதுவகையைச் சேர்ந்தது அது. வெளியில் கடைகளிலும் வாங்க முடியாதது. இவர்களுக்கு மட்டும் எப்படிக்கிடைத்தது?

உண்மையைக் கூற விரும்பாதவர்களிடம் அதை வற்புறுத்திக் கேட்க மனம் இல்லாமல், அங்கிருந்து கிளம்ப நினைத்தாள் சங்கரி. “அம்மா!” என்று கூவிக் கொண்டே காமாட்சியைத் தழுவிக்கொண்டாள் ஓர் ஐந்து வயதுப் பெண் குழந்தை. அந்தக் குழந்தையின் முகத்தையும், உருவத்தையும் பார்த்த சங்கரிக்கு மற்ற எல்லாமே மறந்து போய்விட்டது. தான் ஒரு டாக்டர் என்பதையும், அது அலுவல் நேரம் என்பதையுங்கூட அவள் மறந்துவிட்டாள்.

“பாப்பா, இதோ பார்க்க; உன் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அதன் அருகில் சென்றாள்.

டாக்டரைத் திரும்பிப் பார்த்தவுடன் குழந்தைக்கும் பிடித்துவிட்டது, காந்தம் போல் தன்னைக் கவர்ந்திழுக்கும் சங்கரியின் விழிகளைக் கண்டுவிட்டு அவளிடம் வந்தாள் குழந்தை; வெட்கித் தலைகுனிந்தாள்.

சங்கரிக்கு ஏனோ அந்தக் குழந்தையை உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. குழந்தை நாணித் தலை குனிந்த அந்தச் சாயல்கூடச் சங்கரிக்குப் பிடித்திருந்தது. மெல்லத் தன் கரங்களால் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு, “சொல், உன் பெயர் என்ன?” என்று செல்லமாய்க் கேட்டாள்.

“ராதா!”

“நல்ல பெயர்!... ஆமாம் உன் தங்கச்சியைப் பார்த்தாயா? உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?”

“எனக்குத் தங்கச்சி வேண்டாம்; தம்பித்தான் வேணும்.” என்று கணீரென்று கூறினாள் குழந்தை. எல்லோருமே சிரித்துவிட்டார்கள்.

“அடுத்த வருஷத்திலே உனக்கு தம்பி பிறப்பான் சரிதானா?” சங்கரி கூறினாள். குழந்தையும் சரியென்று தலையாட்டியது. மெதுவாகக் குழந்தைக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து விட்டு அதைக் கீழே இறக்கிவிட்டாள் அவள்.

குழந்தையின் கைநிறையத் தங்க வளையல்கள், கழுத்தில் சங்கிலி, காதுகளில் ஒற்றைக் கல் வைரத் தோடுகள்.

“வணக்கம் டாக்டர்!” என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது. ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சங்கரி. சுமார் இருபது வயதுள்ள நவநாகரிகப் பெண்மணி ஒருத்தி அங்கே நின்று கொண்டிருந்தாள். குழந்தையோடு வந்தவள் என்று தெரிந்தது. “என் வீட்டுக் காரருடைய தங்கை; ராஜேஸ்வரி” என்று அறிமுகப்படுத்தினாள் காமாட்சி.

சங்கரியை வானத்தின் உயரத்திற்கு தூக்கி வைத்துப் பேசினாள் ராஜேஸ்வரி. அவளுடைய கை ராசியையும் மருத்துவப் பணியையும் பாராட்டினாள். வீட்டில் எல்லோரும் சங்கரியைப் பற்றித்தான் பெருமை பேசுகிறார்கள் என்றாள். வீட்டிலிருந்து குழந்தை ராதாவை அழைத்துக் கொண்டு காமாட்சியைப் பார்க்க அங்கு வந்திருந்தாளாம்.

“நல்ல வேளை, எங்களுக்கு ஓர் அருமையான டாக்டர் கிடைத்து விட்டீர்கள். இதுவும் எங்கள் அதிர்ஷ்டந்தான்!” என்றாள் ராஜேஸ்வரி. கவர்ச்சிகரமான குரலில், கவர்ச்சிகரமான முறையில் பேசக் கற்றிருந்தாள் அவள்.

காமாட்சிக்கும் அவள் தாய்க்கும் டாக்டர் சங்கரியின் மனத்தை மாற்றுவதற்கு அங்கே குழந்தை ராதாவும் ராஜேஸ்வரியும் வந்து சேர்ந்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. சந்தடி செய்யாமல் பிராந்திப் புட்டியை எடுத்து ஒரு புறம் மறைத்து வைத்தாள் காமாட்சியின் தாய்.

சங்கரிக்குக் கடமை நினைவு வந்தது. வீட்டிற்குப் போகும் நேரத்தில் கடைசியாகத்தான் அங்கு வந்தாள். என்றாலும், அந்தக் குழந்தை ராதாவால் பத்து நிமிஷங்கள் அவள் அதிகமாகத் தங்கும்படியாக நேர்ந்தது. மீண்டும் குழந்தையைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்துவிட்டு, அவளை தட்டிக் கொடுத்தவாறே அங்கிருந்து நடந்தாள்.

குழந்தை ராதாவை அவள் பிரிந்தாள் என்றாலும் அதன் முகம் அவளது இதயத்துக்குள் எப்படியோ புகுந்து கொண்டது. ‘என்னையும் மறந்து அவளைத் தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சி

யிருக்கிறேன்; முத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன்!’ என்ன பலவீனம் இது என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

வீட்டில் அவளுக்கு சுவையான எளிய உணவும் முனியம்மாளின் பரிவு நிறைந்த உபசாரமும் காத்திருந்தன. சாப்பிட்டு விட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்று சோபாவில் சாய்ந்தாள். ஏற்கனவே படித்துப் பாதியில் நிறுத்தியிருந்த புத்தகமொன்று அவள் மேசையில் கிடந்தது. எடுத்துப் பிரித்தாள். பெண்களின் ஆரோக்கிய வாழ்வு பற்றிய புத்தகம்.

தன் தொழிலுக்கு உதவும் நூல்களையும் பெரியோர்களின் வாழ்வையும், நல்ல கதை கட்டுரைகளையும் ஓய்வு நேரங்களில் படிப்பதென்று வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அதன் மூலம் ஆன்றோர்களின் ஆலோசனைகளும் இனிய நண்பர்களின் கூட்டுறவும், தேர்ச்சி பெற்றவர்களின் பழக்கமும் அவளுக்குக் கிடைத்தன புத்தகங்களின் வாயிலாக.

அன்றைக்கு அந்தப் புத்தகத்தில் அவள் மனம் ஓட்டவில்லை. புத்தகத்தின் மத்தியில் இருந்து கொண்டு குழந்தை ராதா அவளைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போன்ற ஒரு தோற்றம். குழந்தை தன் தகப்பனின் சாயலை அப்படியே கொண்டிருப்பதாக அவள் நினைத்தாள்.

எத்தனையோ குழந்தைகளைத் தினந்தோறும் பார்த்து வருபவள் டாக்டர் சங்கரி. ஆனால் அந்த ஒரு குழந்தையினிடம் மாத்திரம் என்ன தனித்தன்மை இருந்தது? பெண்மைக்குள்ளே இயல்பாக மறைந்து கிடக்கும் தாய்மை உணர்வை அந்தக் குழந்தை அவளுக்குத் தெரியாமலே தூண்டிவிட்டு விட்டதா?

சங்கரிக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. காமாட்சியின் கணவன் பெயரை அவள் முன்பே பதிவுப் புத்தகத்தில் போய்ப் பார்த்தாள். அதில் ‘கே.திருமூர்த்தி’ என்று எழுதியிருந்தது. ஆனால், அவளுடன் பழகிய மூர்த்தியின் முழுப் பெயரோ ‘கே.குருமூர்த்தி’ விலாசத்தின் முதல் எழுத்தும் பெயரின் பிற்பகுதியும், மனிதனின் தோற்றமும் ஒன்றாக இருக்கும்போது பெயரில் மட்டும் சிறு மாறுதல் எப்படி ஏற்பட்டது? பதிவு செய்தவர்கள் தவறுதலாகத் திருமூர்த்தி என்று எழுதியிருப்பார்களோ!

சங்கரி எதையும் கேட்டு விசாரித்துத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவிரும்பவில்லை. தன் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களை அவள் கூடிய விரைவில் தனக்குள்ளாகவே வைத்துப் பழகியவள். கேட்கப்போனால் மற்றவர்களின் சந்தேகத்திற்கு இடம் கொடுப்பதாகும் என்று பொறுத்திருந்தாள்.

ஆயிற்று; மறுநாளே மருத்துவமனையிலிருந்து காமாட்சியும் குழந்தையும் சிகிச்சை முடிந்து வீட்டிற்குக் கிளம்பிப் போய்விடுவார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் யாரோ அவள் யாரோ? அவனைக் கூடத் தெளிவாகப் பார்த்து இனம் கண்டு கொள்ளவில்லை. குழந்தை ராதாவின் நினைவுதான் அடிக்கடி வரக்கூடும்; வந்துவிட்டுப் போகட்டுமே!

திரும்பவும் புத்தகத்தில் கவனம் செலுத்தலானாள் சங்கரி. டெலிபோன் மணி அடித்தது. கையில் எடுத்துத் தன்னுடைய எண்ணைக் கூறினாள்.

“டாக்டர் சங்கரி இருக்கிறார்களா?”

“சங்கரிதான் பேசுகிறேன்.”

“நான் வந்து, மூர்த்தி பேசுகிறேன்” என்று தொடங்கி அவன் பேசிக்கொண்டே போனான். சங்கரி குறுக்கிட்டுப் பேசுவதற்கு இடம் இல்லாதபடி பேசினான். தேகமெங்கும் புல்லரித்தது. அவன் வெகு நேரம் பேசிவிட்டு அவளிடம் பதிலை எதிர்பார்த்தான்.

அவளுக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று விளங்கவில்லை. எப்படியோ ஒரு கணத்திற்குள் முடிவு செய்து கூறியாக வேண்டும்.

5. காகிதப்பூ

மின்சார உற்பத்தி நிலையம் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து கொண்டு அமைதியாக ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல்தான் இயங்குகிறது. ஆனால் அதனுடைய சக்தியால் தொலை தூரங்களிலுள்ள பிரம்மாண்டமான யந்திரங்களெல்லாம் இரவு பகலாக இயங்குகின்றன. ஒரு பொத்தானை அழுத்தினால் போதும் நூறு யானைகளின் வலிமையுள்ள யந்திரத்தையும் அது இயக்கிவிட்டுச் செயல் புரிகிறது!

மின் சக்திக்கே இவ்வளவு வலிமையென்றால், அதையே தூக்கி ஏப்பம் விடக்கூடிய பொன் சக்தியை என்னவென்பது? மின்சக்தியை இயக்குபவன், ‘ஆன்’, ‘ஆப்’ என்று சொல்லக் கூடிய இயக்குதல் நிறுத்துதல் ஆகிய இரு வேலைகளையும் மாறி மாறிச் செய்வது போல திருமூர்த்தி ‘கொடுக்கல்’ ‘வாங்கல்’ என்ற இரு வேலைகளை மட்டும் மிகச் சாமர்த்தியமாகச் செய்து வந்தான்.

அவனுடைய சின்னஞ்சிறு ஆபீஸ் அறையைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவனுடைய அருமை பெருமை தெரியாது. முதல் இல்லாத சினிமாப்பட முதலாளிகளுக்கும் மூலதனமில்லாத ஏற்றுமதி இறக்குமதி வியாபாரிகளுக்கும், மூளையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு லட்சக்கணக்கில் பணம் புரட்டும் வாய்ச் சாதாரியப் பேர்வழிக்குந்தான் அவனுடைய மதிப்பும் வலிமையும் தெரியும்.

காற்றுக்கூட நுழைய முடியாதபடி அடைக்கப்பட்ட அவனுடைய ஆபீசின் ‘ஏர் கண்டிஷன்’ அறைக்குள், இரண்டு தொலைபேசிகளையும் இரண்டு கணக்கு நோட்டுகளையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு அவன் பல்வேறு முதலாளிகளை ஆட்டி வைத்துக் கூத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தொலைபேசிகள்தாம் அவனுடைய சூத்திரக் கயிறுகள். முதலாளிகளின் தலைவிதிகள் அவனுடைய கணக்கு நோட்டுக்களில் எழுதப்பட்டு வந்தன.

அவனுடைய ‘மும்மூர்த்தி கார்ப்பரேஷன்’ தியாகராய நகரில் ஒரு சிறு பங்களாவில் இருந்தது. பங்களாவின் கீழ்ப்பகுதி அறைகளில் கணக்குப் பிள்ளைகளும், குமாஸ்தாக்களும், வழக்கு விவகாரம் கவனிப்பவர்களும் வேலை பார்த்தார்கள். திருமூர்த்தியின் மைத்துனரான சபாபதி அதைத் திறமையோடு நிர்வாகம் செய்து வந்தார். வயது நாற்பதுக்கு மேலானாலும் இளமை கலையாத தோற்றம் அவருக்கு. திருமூர்த்தியின் முதல் தங்கையைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையாக வந்தவர் அவர்.

அவரைப் பார்க்காமல் யாரும் திருமூர்த்தியைப் பார்க்க மாடிக்குப் போய்விட முடியாது. மாடியில் திருமூர்த்தியின்

அந்தரங்கச் செயலாளர் நாகரத்தினம் முதல் அறையில் இருந்தார். சபாபதியை நந்தி என்றால் நாகரத்தினமே பூசாரி; நந்தி வழிவிட்டுப் பூசாரி வரம் கொடுத்துத்தான் திருமூர்த்தியின் தரிசனம் சித்திக்கும்.

ஆனால் திருமூர்த்தியே யாரையும் பார்க்க விரும்பினால் அவர்களை நொடிப் பொழுதில் திருமூர்த்தியிடம் கொண்டு சேர்க்கும் திறமையை அவர்கள் எப்படியோ பெற்றிருந்தார்கள்.

மத்தியானம் வீட்டுக்குச் சாப்பிடப் போயிருந்த திருமூர்த்திக்கு மறுநாள் காமாட்சியும் குழந்தையும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்புகிறார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்தது. அவனுடைய சிறிய தங்கை ராஜேசுவரி டாக்டர் சங்கரியின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றி அவனிடம் காதும் மூக்கும் வைத்துப் பேசினாள். குழந்தை ராதாவும் தனக்கு டாக்டர் முத்தம் கொடுத்த விஷயத்தை மழலையில் விவரித்தாள்.

“அண்ணா, மிஸ் சங்கரியையே நம்முடைய குடும்ப டாக்டராக வைத்துக் கொண்டால் என்ன?” என்றாள் ராஜேசுவரி. “சங்கரிக்குத் தங்கமான குணம்; நல்ல கைராசி.”

திருமூர்த்தி ஆவலோடு தன் தங்கையின் பேச்சை உற்றுக் கேட்டான். சங்கரியின் தங்கமான குணத்தைப் பற்றி அவனுக்குக் கவலையில்லை. தங்கத்தால் வார்க்கப் பெற்ற அவன் உடல் வண்ணம் அவன் கண்களில் தேங்கியது. கைராசியை மறந்து விட்டு அவளுடைய முகராசியை நினைத்துப் பார்த்தான். முதல் முறையாக ஆஸ்பத்திரியில் அவன் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கியது அவனை என்னவோ செய்து கொண்டிருந்தது.

“நம் வீட்டுக்கும் டாக்டர் தேவைதான்; கேட்டுப் பார்க்கிறேன்.” என்று ராஜேசுவரியிடம் சொல்லிவிட்டு, அலுவலகத்திற்கு வந்தான்.

வந்தவுடன் முதல் வேலையாக டாக்டர் சங்கரிக்குப் போன் செய்தான்.

“உங்களுடைய ‘பேஷண்ட்’ காமாட்சியின் கணவன் திருமூர்த்தி பேசுகிறேன். என்னை உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

டெலிபோனில் நன்றி சொல்வது மரியாதை அல்ல, நேரில் வந்து சொன்னால்தான் எனக்குத் திருப்தியாக இருக்கும். இன்றைக்கு மாலை ஆறு மணிக்கு வீட்டுக்கு வருகிறேன். உங்களுக்கு ஆட்சேபம் இல்லையே?”

திருமூர்த்தியின் குரலில் குருமூர்த்தியின் குரலைக் கேட்டாள் சங்கரி; கேட்பவர்களின் சிந்தனையைத் துளைத்துச் செல்லும் கூர்மையும் உறுதியும் படைத்த குரல்.

உடனே பதில் வராததைக் கண்டு தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டாள் திருமூர்த்தி. பிறகு, “நன்றி சொல்வதற்கென்றால் வீண் சிரமம் வேண்டாம்” என்று அவள் தட்டு தடுமாறி பதிலளித்தாள்.

“எனக்கு என்ன சிரமம்? நேரில் வந்து சொல்லா விட்டால்தான் அது சிரமம். உங்களுக்கு ஓய்வதானே?”

உடனே சங்கரி பதில் அளிக்கவில்லை. அவள் யோசிக்கிறாள் என்பதை தெரிந்து கொண்டு அவள் மறுப்புச் சொல்லாதபடி மறுபடியும் தன் சொற்களைக் குரலால் முறுக்கேற்றி விட்டான்.

‘திருமூர்த்தியா? குருமூர்த்தியா?’ என்று தனக்குள் குழம்பிய சங்கரி, “சரி வாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு டக்கென்று தொலைபேசியை வைத்தாள்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குழல்போல் இசையூதிக்கொண்டு வந்து நின்றது திருமூர்த்தியின் கார். டிரைவர் ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, திராட்சை நிறைந்த ஒரு பழக்கூடையைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கி வந்து வீட்டுக்குள் வைத்தான். சரிகை வேஷ்டியும் சில்க் சட்டையுமாக கைகூப்பிக் கொண்டே நுழைந்தான் திருமூர்த்தி.

சங்கரி தாழ்வாரத்தில் இருந்த நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு, தானும் சிறிது விலகி மற்றொரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். அவளை அறியாமலே அவன் கண்கள் திருமூர்த்தியின் வலது நெற்றிப் புருவத்தைக் கூர்ந்து நோக்கின. அங்கே குருமூர்த்திக்கு ஒரு வரு இருந்த நினைவு சங்கரிக்கு. இவனுடைய புருவங்கள் சேர்ந்து அடைந்திருந்தன.

திருமூர்த்திக்கு அவளுடைய விழிக் கூர்மையைத் தாங்கும் உறுதி இல்லை. அவன் வேறு எதையோ நினைத்துக்

கொண்டான். தன்னுடைய தோற்றத்தில் அவனுக்கு ஒரு செருக்கு உண்டு. அது இப்போது தலை காட்டியது.

நன்றி வெள்ளப் பெருக்கும் உபசார மொழிகளும் திருமூர்த்தியிடமிருந்து எல்லை கடந்து வெளிப்பட்டன.

“உங்கள் அன்புக்காக நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவ்வளவும் எங்களுடைய ஆஸ்பத்திரிக்குச் சேரவேண்டியது. நான் அங்கு வேலை செய்கிற சாதாரண டாக்டர்” என்றான் சங்கரி.

“ஆஸ்பத்திரி என்பது என்ன? உங்களைப் போல் யாராவது அங்கு இருப்பதால் தானே அதற்குச் சிறப்பு?” என்று விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசிக் கொண்டு போனான் திருமூர்த்தி.

“பழங்கள் எல்லாம் எனக்கு எதற்கு? நான் யாரிடமிருந்தும் எதையும் வாங்கிக் கொள்வதில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் ‘பில்’ கொடுப்பார்கள். அதை நீங்கள் கட்டினால் போதும். மேலும் உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால் நீங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு நன்கொடையும் கொடுக்கலாம்.”

ஆஸ்பத்திரிக்கு நன்கொடை வாங்கத் தயாராக இருந்த சங்கரியின் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தான் திருமூர்த்தி. அந்தப் பார்வையால் குருமூர்த்தியை நினைவுப்படுத்திக் கொண்ட சங்கரி, “குழந்தை ராதாவை அழைத்து வந்திருக்கலாமே!” என்று கூறினான்.

“ராதாவுக்கும் வீட்டில் எல்லோருக்கும் இனி நீங்களே டாக்டர்!- ஆமாம், வேலை நேரம் போக நீங்கள் எங்களுக்கெல்லாம் வைத்திய உதவி செய்வதற்குத் தடை ஒன்றும் இல்லையே?”

“தடை இல்லை; என்றாலும் எனக்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை.” என்றான் சங்கரி.

அவளுடைய இந்தப் பதில் திருமூர்த்திக்கு ஒரு வகையில் நம்பிக்கை அளித்தது. “நேரம் இருக்கும்போது வீட்டுக்கு வந்தால் போதும்; இல்லாவிட்டால் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கார் அனுப்புகிறேன். கார் விஷயத்தில் என்னிடம் பஞ்சம் இல்லை. எப்போது தேவையானாலும் ஒரு கார் வந்து உங்கள் முன்னால் நிற்கும்.”

சங்கரி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“ஆஸ்பத்திரிக்கு நன்கொடை கொடுக்கலாம் என்றீர்களே! ஆயிரம் ரூபாய் போதுமா?”

சங்கரிக்கு தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. ‘பணக்காரர்கள் தங்களை ஏழைகள்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு இலவச வசதிகளை அனுபவிப்பதற்குப் போட்டி போடுவதை அவள் பார்த்திருக்கிறாள். பெருந்தன்மையுள்ள பணக்காரன் போலும்!

“மிகவும் நன்றி” என்று சொல்லித் தன் முத்துப் பல் வரிசை தெரியச் சிரித்தாள் சங்கரி. அந்தச் சீரான பல் வரிசையில் சிந்தை கலங்கித் தவித்தான் திருமூர்த்தி.

முனியம்மாள் காபி கொண்டு வந்து வைத்தாள். இருவரும் அருந்தினார்கள். திருமூர்த்தி தன் விழிகளைச் சுழலவிட்டு, அவள் தன் வீட்டை வைத்துக் கொண்டிருந்த முறையைக் கவனித்தான். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் சுத்தம், எளிமை அழகு நிறைந்திருந்தன. ‘வாழத் தெரிந்தவன்தான்’ என்று தனக்குள் அவளைப் பற்றி ஒரு புள்ளி போட்டுக் கொண்டான்.

அவனுடைய தோல் பைக்குள்ளிருந்து ஒரு சிறு காகித உறை வெளியில் வந்தது. அதற்குள் புத்தம் புது நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் பத்து இருந்தன. அதை மிகவும் மரியாதையுடன் அவளிடம் நீட்டி, “வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

“என்ன இது?”

“இதில் ஆயிரம் இருக்கிறது.”

அவள் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. “நாளை நீங்களே இதை நேரில் ஆஸ்பத்திரியில் கட்டி விடலாம்” என்றான்.

“இது ஆஸ்பத்திரிக்கல்; உங்களுக்கு! ஆஸ்பத்திரிக்கு நாளைக்கு நான் தனியே ‘செக்’ அனுப்பி விடுகிறேன்.”

சங்கரிக்கு கோபம் வந்தது. ஆனால் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அவனை உற்று நோக்கினாள்.

“டாக்டர்! இதுவரை எனக்குச் செய்த உதவிக்காக நான் கொடுக்கவில்லை. அது உங்கள் கடமை. இனிமேல்

செய்யப்போகும் உதவிகளுக்கு முன்தொகை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தயவு செய்து மறுக்காதீர்கள். மறுத்தால் என்னை அவமானப்படுத்தி வெளியே அனுப்புவதற்குச் சமம்."

"வாங்குவது எனக்கு அவமானம் என்றால்?"

"டாக்டர் நான் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு நாளைக்கு இதைப்போல் இரண்டு மடங்கு சம்பாதிப்பவன் நான். கொடுப்பதை மறுத்து என் மனத்தைப் புண்படுத்தாதீர்கள். எங்கள் குடும்பத் தொடர்பால் உங்களுக்கும் நன்மை உண்டு; உங்களால் எங்களுக்கும் நன்மை உண்டு."

சங்கரியின் கரத்தில் அதைத் திணித்துவிட்டு, "வருகிறேன்!" என்று சொல்லி பதிலைக்கூட எதிர்பார்க்காமல் சரேலென்று கிளம்பினான் திருமூர்த்தி. கார் கிளம்பும் சத்தம் கேட்டது.

ஆயிரம் ரூபாயும் கையுமாக அசையாத சிலையாய் உட்கார்ந்தாள் சங்கரி. முனியம்மாளுக்கு இந்த விஷயம் எதுவுமே தெரியாது. இரவெல்லாம் சங்கரி உறங்கவில்லை. பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றி அவள் யோசனை செய்தாள். இதேபோலத்தான் குருமூர்த்தியும் ஒரு முறை அவளிடம் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தான்.

குருமூர்த்தியைப் பற்றி திருமூர்த்தியிடம் விசாரிக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது சங்கரிக்கு. அப்போது டெலிபோன் மணி அடித்தது. திருமூர்த்திதான் பேசினான். "மிஸ் சங்கரிதானே? உங்களிடம் ஒரு விஷயம் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். அந்தப் பணம் இருக்கிறதே, அதைக் கணக்கில் வரவு வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். என் கணக்கில் வராத பணம் அது. விஷயம் நமக்குள் இருக்கட்டும். யாருக்கும் தெரிய வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை."

சங்கரி தான் கேட்க நினைத்த விஷயத்தைக் கேட்கவில்லை. தன்னுடைய நாட்குறிப்பில் மட்டும், "லஞ்சம் வாங்கிய கள்ளப் பணம் ஆயிரம் ரூபாய்" என்று குறித்துக் கொண்டாள்.

அவளுடைய அலமாரியின் இரகசிய அறைக்குள் - அதை நீங்கள் ஸ்வர்ண புஷ்பம் என்று அழைப்பீர்களோ, காகிதப்பூ என்று அழைப்பீர்களோ - அந்த ஆயிரம் பத்திரமாக இருந்தது.

6. ரோஜா இதழ்

சங்கரி பணத்தின் அருமையை உணர்ந்தவள். 'பணம் இல்லாதவன் பிணம்' என்ற பேச்சு; பிணத்தை இழிவு படுத்தும் பேச்சு என்பதை அவள் தினந்தோறும் காண்கிறாள். பசியைச் சுமந்து திரியும் நடைப் பிணங்களான மனிதக் கூட்டத்தினிடம் மானம், பண்பு, கல்வி, அறிவு, ஊக்கம், உழைப்புத் திறன், எதுவுமே கிடையாது. பிணம் செய்திருக்கும் பாக்கியம், அதற்குப் பசி எடுப்பதில்லை. நடைப் பிணங்களக்கோ 'நாளைக்கு மூன்று வேளை' இல்லை, எப்போதுமே அடி வயிற்றில் தீப்பற்றி எரிந்து ஆத்மாவைப் பொசுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

'ஒரு நாளைக்கு இரண்டாயிரம் சம்பாதிப்பவன் நான்' என்று பெருமை அடித்துக் கொள்ளுகிறவனிடமிருந்து ஓர் ஆயிரத்தை வாங்கி வைத்தால் என்ன கெட்டுப்போகிறது? ஆயிரம் என்ன, லட்சம் கொடுத்தால் கூட வாங்கலாம்!

அந்த நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை ஒருமுறை கண்ணோட்டம் விட்டாள் சங்கரி, எல்லாம் அசோக சக்கரம் பொறித்த புத்தம் புது நோட்டுக்கள். நோட்டுக்களுக்குப் பின்னால் பெரிய அணைக்கட்டு, நீர்த் தேக்கம், மின்சார நிலையம், செழிப்பான பூமி இவ்வளவையும் படம் போட்டிருந்தனர். நோட்டுக்களுக்குக் கருத்துப்படம் சொன்னவர்கள் புத்திசாலிகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பணத்தால் பூமியில் எவ்வளவு செல்வமும் செழிக்கும் என்ற எண்ணத்தில் போட்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது!

அசோக சக்கரத்தை ஒட்டிச் சில சமயங்களில், வேறு சில இடங்களில், 'உண்மையே வெல்லும்', 'சத்தியமே ஜயம்' என்று போட்டிருப்பதைச் சங்கரி ஊன்றிக் கவனித்திருக்கிறாள். அந்த நோட்டுக்களில் அப்படி ஒன்றும் போடக் காணவில்லை. அப்படிப் போடாததைப் பார்த்து விட்டு, மறுபடியும் அவள், 'நோட்டு அடிப்பவர்கள் புத்திசாலிகள்தாம்' என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

பூமியில் பொருள் வளம் செழிக்க வேண்டும் என்பது மட்டும் அவர்களின் நோக்கமே தவிர மன வளம் செழிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. காந்திக் கிழவர்

வாங்கிக் கொடுத்த நாட்டில், 'உண்மையே வெல்லும்' என்ற சொல்லையும் போட்டுத் தொலைத்திருந்தால், கள்ளப் பணம் சேர்ப்பதற்கும் இடைஞ்சலாக இருக்கும், புத்திசாலிகள்தாம்!

அந்த வாரம் முழுவதும் சங்கரிக்குப் பிற்பகலில்தான் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை. காலைப் பொழுதில் அவளைத் தேடிக்கொண்டு அந்தக் குப்பத்து இளைஞனும் அவன் மனைவியும் வந்தார்கள். பெண் பிள்ளை தன் கையோடு தோலும் நாருமாகக் காட்சியளித்த குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

"போர்வை வாங்கிக் கொடுத்தாயா?" என்று நினைவோடு அவனைக் கேட்டாள் சங்கரி.

பதில் சொல்லாமல் சிரித்துக் கொண்டு தலையைச் சொறிந்தான் அவன். "குழந்தைக்குப் பால் இல்லே, பால் வாங்கறதுக்காக..." என்று அரை குறையாக மென்று விழுங்கினான்.

"உன் பெயர் என்ன? உனக்கு என்ன வேலை?"

அவன் பெயர் ரங்கனாம். சைக்கிள் கடை ஒன்றில் மாதம் ஐம்பது ரூபாய் சம்பளமாம். குடிசைக்குப் பத்து ரூபாய் வாடகை. பாக்கிப் பணத்தில் குடும்பம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

"உன் பெயர்?" என்று அவன் மனைவியைக் கேட்டாள் சங்கரி.

"தனலட்சுமி" என்றாள் அவள்.

சங்கரிக்கு அந்தப் பெயரைக் கேட்டவுடன் அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை. வற்றிப்போன லட்சுமிக் களை அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் குடி கொண்டிருந்தது என்னவோ உண்மைதான். உடம்பில் இரத்த ஓட்டம் இருந்திருந்தால், முகத்திலுள்ள களையும் துலங்கியிருக்கும்; அவள் தனங்களில் பாலும் சுரந்திருக்கும். ஆமாம், பணம் இருந்தாலே எல்லாமே நடந்திருக்கும்.

"இந்தப் பையன் பிறந்த முகூர்த்தமாய் உங்கள் குடும்பத்தில் தனலட்சுமி வளரப் போகிறாள் பார்!" என்று கூறினாள் சங்கரி.

நல்ல சொல்லுக்குத்தான் எத்தனை வலிமை இருக்கிறது! குபீரென்று தனலட்சுமியின் முகத்தில் புதுக்களையும் அவள் விழிகளில் ஆனந்தப் பெருக்கும் பொங்கின. ரங்கனின் கண்களில் புத்தொளி பொங்கியது. தன்னை மறந்தவனாய் நெடுஞ்சாண் கிடையாக அவன் விழுந்தான்.

"தாயே! நீங்கதான் எங்க குடும்பத்துக்கு லட்சுமி! எங்க குடும்பத்துக்கு லட்சுமி! நீங்க இருக்கிறப்போ எங்களுக்கு ஒரு குறையும் வராது!" என்றுமெய்சிலிக்கக் கூறி எழுந்தான்.

தனலட்சுமியின் கண்ணுக்கு டாக்டர் சங்கரி வெறும் மனிதப் பிறவியாய்த் தோன்றவில்லை. ஸ்வர்ண விக்கிரகமான செந்தாமரைத் திருவே அங்கு வந்து எதிரில் நின்று வரம் கொடுப்பது போலிருந்தது.

"ரங்கா, நீ தினமும் ஒன்பது மணிக்குத்தானே வேலைக்குப் போகிறாய்? காலையில் ஏழுமணியிலிருந்து ஒன்பது வரையிலும், பிறகு மாலையில் ஒரு மணிநேரமும் இங்கு வேலை பார்க்க முடியுமா? மாதம் இருபது ரூபாய் சம்பளம் தருகிறேன்."

"பையன் அதிர்ஷ்டக்காரன்" என்று அவனை உச்சி மோந்தாள் தாய்.

"ஆகட்டுமுங்க! இன்னிக்கே வேலைக்கு வந்திடறேன்" என்று நன்றிப் பெருக்கோடு கூறினான் ரங்கன்.

அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது ஒரு பைநிறையப் பழங்களோடு திரும்பிச் சென்றார்கள்; ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, திராட்சை நிறைந்த துணிப்பை.

"தனம், கட்டாயம் கடவுள் இருக்காரு" என்று தன் மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டு நடந்தான் அவன்.

"அவர் அந்தம்மா நெஞ்சுக்குள்ளே இருக்காரு" என்றாள் தனலட்சுமி.

சங்கரி தன்னுடைய அறைக்குப் போய் உட்கார்ந்து படிக்கத் தொடங்கினாள். உணவுப் பொருள்களைப் பற்றி நாட்டு வைத்தியர்களும், அறுபவமுள்ள மற்ற டாக்டர்களும் எழுதிய நூல்களை வைத்துக்கொண்டு அவள் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தாள். தமிழ்நாட்டில் அதைப்பற்றிய நூல்களைத் தேடிப் பார்த்ததில்

மருந்துக்கு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கிடைத்தன. மலிவாகவும் சத்து நிறைந்தவையாகவும் இருக்கக்கூடிய உணவு வகைகளைப் பற்றிய ஒரு நூல் எழுதவேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆசை. முடிந்தால் தானும் அந்த ஆராய்ச்சியைத் தனது தனிப்பகுதி வேலையாக மேற்கொள்ள விரும்பினாள்.

புத்தகங்களுக்கு மத்தியில் அவள் குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, "யாரோ வந்திருக்காங்க அம்மா!" என்று சொல்லிவிட்டு, பெயர் எழுதிய ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை நீட்டினாள் முனியம்மாள்.

"திருஞானம் திருச்சி" என்று எழுத்துக்களைக் கண்டவுடன் சங்கரியின் முகத்தில் மலர்ச்சி ஏற்பட்டது.

மேசையில் இருந்தவற்றை அவசர அவசரமாக ஒழுங்கு படுத்திவிட்டு, "போய் உள்ளே வரச் சொல்!" என்று ஆவலுடன் கூறினாள் சங்கரி. முனியம்மாள் போகவில்லை. ஒரு கணம் தாமதித்து நின்றாள். யாரையும் தாழ்வாரத்தில் இருக்கச் சொல்லி அவள் வந்து பார்ப்பதுதான் வழக்கம். ஞாபக மறதியில் சொல்வதாக நினைத்துத் தயங்கினாள்.

"ஏன் நிற்கிறாய்? போய் வரச்சொல்."

முனியம்மாளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சங்கரி எழுந்து நின்று எதிரில் இருந்த கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்தாள். தலையில் சூடிக் கொண்டிருந்த ஒற்றை ரோஜா அவள் காதோரமாகப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தது.

சங்கரி அறையை விட்டுக் கிளம்புவதற்குள் திருஞானமே கதவோரமாக வந்து நின்றான். காலில் பூட்ல்கள் போட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவற்றைக் கழற்றுவதற்காக அறையின் கதவோரம் குனிந்தான்.

"அதனால் என்ன? இருக்கட்டும்; உள்ளே வாருங்கள்" என்றாள் சங்கரி. தன்னுடைய குரலின் குதூகலம் அவளுக்கே புதுமையாக இருந்தது.

மடிப்புக் கலையாத நீண்ட கால்சராய்களும் அரைக்கைச் சட்டையுமாக மௌனமாக வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தான் திருஞானம். முப்பது வயது இருக்கும். நடுத்தர உயரம், மாநிறம், பரந்த நெற்றி, நிமிர்ந்த தோற்றம் என்றாலும் சங்கரியை ஏறிட்டுப்

பார்ப்பதற்கு வெட்கப்படுபவன் போல் தன் விழிகளை மட்டும் சிறிது தாழ்த்திக் கொண்டான்.

"எப்படி நான் இங்கே இருப்பது தெரிந்தது?" என்று கேட்டாள் சங்கரி. "சென்னையில்தான் இருக்கிறீர்களா?"

"டெல்லியில் எனக்கு வேலை. ஊர் சுற்றுவதுதான் எனக்குப் பொறுப்பு. சென்னைக்கு வந்து ஒருவாரம் ஆகிறது. ஓட்டலில் தங்கியிருக்கிறேன். பொழுது போகாதபோது டெலிபோன் புத்தகத்தை எடுத்து ஆராய்ச்சி நடத்தினேன். உன் பெயர் இருந்தது."

"போன் செய்துவிட்டு வந்திருக்கலாமே?"

"சங்கரி என்ற பெயரில் வேறு யாராவது டாக்டர் இருந்தாலும் இருக்கலாம். அல்லது நீயேகூட, 'யாரது திருஞானமா! எனக்கு உங்களை நினைவில்லையே?' என்று கூடச் சொல்லலாம்."

"கெட்டிக்காரர்தான்; எதிலும் அளவுக்கு மீறிய முன் ஜாக்கிரதை உங்களுக்கு?" என்று கூறியவன், "ஆமாம்; வைத்தியக் கல்லூரியில் நான் படிக்கும்போது சந்தித்ததற்குப் பிறகு, இப்போதுதானே வருகிறீர்கள்" என்றான்.

"நாலைந்து வருஷங்களாகி விட்டன" என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்ட கூறினான் திருஞானம்.

"என் மீது கோபம் போலிருக்கிறது. அதனால்தான் இவ்வளவு நாள் மறந்து விட்டீர்கள்."

மௌனமாகத் தலையைத் தூக்கிச் சங்கரியின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான் திருஞானம். 'நீ பேசுவதற்கு என்ன பொருள்?' என்று அவளையே கேட்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை. மறுபடியும் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

"இருங்கள். இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் வந்துவிடுகிறேன்." என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து உட்பக்கம் சென்றாள் சங்கரி.

எழுந்த வேகத்தில் அவள் கூந்தலில் இருந்த ரோஜாவிலிருந்து ஒரே ஓர் இதழ் மட்டும் பறந்து வந்து அவன் மேலே விழுந்தது. மெல்ல அதை எடுத்து உற்றுப் பார்த்தான். கசக்கி விடாதபடி கவனமாக எடுத்து மோந்தான். குளுமையான ஸ்பரிசம்; குளுமையான மணம்.

மீண்டும் பெருமூச்சு விட்டான் அவன்.

அதற்குள் சங்கரி ஆப்பிள் பழத் துண்டுகளையும் காபியையும் ஒரு தட்டில் ஏந்திக் கொண்டு வந்து அவனருகில் வைத்து நின்றான். அவனுடைய விரல்களுக்கிடையில் இருந்த ரோஜா இதழை அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

7. அன்பு வியாபாரி

பெண்ணுக்குப் பெண் ஒரு நொடிப் பார்வையில் தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய நளினமான இரகசியங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அப்படி ஓர் ரகசியத்தை சங்கரியின் வீட்டு வேலைக்காரி முனியம்மாள் தன் தலைவியின் முகக் களையிலிருந்து தெரிந்து கொண்டாள்.

சங்கரியின் வீட்டுக்கு அவள் வேலைக்கு வந்தது இன்று நேற்று அல்ல; ஆஸ்பத்திரிக்குச் சங்கரி என்றைக்கு வேலைக்கு வந்தாளோ அன்றிலிருந்தே முனியம்மாளும் வீட்டில் இருக்கிறாள். ஆனாலும் இத்தனை காலமாகத் தென்படாத புதுக்களை சங்கரியின் முகத்துக்கு இன்று திருஞானத்தைக் கண்டவுடன் ஈப்படி வந்தது? அவளுடைய கண்களின் குறுகுறுப்புக்கு இன்று மட்டும் ஏன் இத்தனை கவர்ச்சி?

எப்போதுமே சங்கரியிடம் உற்சாகத்துக்கும், ஊக்கத்துக்கும் குறைவு இருந்ததில்லை. மலர்ந்த முகம், கலகலப்பான பேச்சு, பரபரப்பான நடை இவையெல்லாம் சங்கரியுடன் பிறந்தவை. என்றாலும் சங்கரியுடன் நெருங்கிப் பழகும் முனியம்மாளின் கூர்மையான விழிகளுக்கு மட்டிலும் தன் தலைவியின் முகத்திற்குப் பின்னால் அவளுக்கே விளங்கிக் கொள்ள முடியாத ஓர் துன்பத்தில் நிழல் தொடர்ந்து வருவது போல் தோன்றியது.

முனியம்மாளால் வாய் விட்டுத் தெளிவாகச் சொல்ல முடியவில்லை என்றாலும் அவளால் உணர முடிந்தது. 'தன்னை நிழலாகத் தொடரும் துன்பத்தை விரட்டியடிப்பதற்காகவோ, மறப்பதற்காகவோ, மடியச் செய்து வெற்றி கொள்வதற்காகவோதான் சங்கரி இப்படி உற்சாகத்துடன் போராடுகிறாள்!'

திருஞானம் அனுப்பிய பெயர்ச் சீட்டை கண்டவுடன் சங்கரி, தன் மேசையை ஒழுங்கு செய்யத் தொடங்கினாள் அல்லவா?

மற்ற விருந்தினரைப் போல் அவனை நினைக்காமல் அறைக்குள் அழைத்து வரும்படி கூறினாள் அல்லவா? பிறகு துள்ளல் நடையும் குமிண் சிரிப்புமாக அவனுக்குக் காபி கொடுப்பதற்காகச் சமையல் அறைக்குள் நுழைந்தாள் அல்லவா?... அப்போதெல்லாம் முனியம்மாள் தன் தலைவியின் பொற்றாமரை முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கத் தவறவில்லை. அதில் பொங்கிய புதுக் களையின் உட்பொருளை உணர்ந்து கொண்டாள்.

முனியம்மாளும் ஒருவனுக்குக் கழுத்தை நீட்டி மஞ்சள் கயிறும் குங்குமமும் பூக்கொண்டையுமாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டவள். அவனுக்கும் வாழ்க்கையின் இரகசியங்களைக் கற்றுக் கொடுத்து அவனிடமிருந்து தானும் அந்த இரகசியங்களைக் கற்றுக் கொண்டவள். அவனுடைய அரவணைப்பினால் அவனுக்கும் தனக்குமாகக் குழந்தை குஞ்சுகளைப் பெற்றுப் பெருகி வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்தவள். அவளுக்குத் தெரியாதா, சங்கரியின் முகத்தில் ஏன் இப்படிக்குப்ரென்று புது மலர்ச்சி பொங்கியிருக்கிறதென்று?

"ஏம்மா, அந்த ஐயாவுக்கும் சேர்த்துச் சமையல் செய்துட்டுமா?"

துணுக்குற்று முனியம்மாளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் சங்கரி. வழக்கமாக எந்த ஆண் பிள்ளைகளுக்கும் சங்கரி தன் வீட்டில் சாப்பாடு போட்டதும் இல்லை; முனியம்மாள் சமையல் செய்ததும் இல்லை. நான்கு கண்களும் ஒரு கணம் சந்தித்தன.

சங்கரி சிரித்து விட்டாள். "சரி, உன் இஷ்டப்படியே செய்; அவரையும் ஒருவார்த்தை கேட்டு விடுகிறேன்."

திருஞானம் அன்றைக்குப் பிற்பகலே டில்லிக்குத் திரும்பிப் போகவேண்டும் என்றான். சங்கரியின் உபசரிப்பை மறுக்க அவனுக்கு மனம் இல்லை. சாப்பிடுவதற்கு ஒப்புக் கொண்டான்.

"ஆமாம், உங்களுக்கு என்ன வேலை என்று சொல்ல வில்லையே?" என்றாள் சங்கரி.

திருஞானம் உடனே பதில் பேசவில்லை. யோசித்து விட்டுப் பிறகு, "பெரிய மருந்துக் கம்பெனியில் வேலை; நாடு முழுவதும் சுற்றி விற்பனையை மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். விற்பனையை அதிகமாக்கி, விலையைக் குறைத்து, மலிவாகப் பொ-4

பலருக்கும் மருந்து கிடைக்கச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் திட்டம்." என்றான்.

ஒரு மருந்துக் கம்பெனியின் பெயரைச் சொன்னான் திருஞானம். சங்கரிக்கு அந்தக் கம்பெனியின் மருந்துகளின் தரம் உயர்ந்தது என்று தெரியும். அவன் அங்கே வேலைக்கு இருப்பதாய்க் கூறியது அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

"அப்படியானால் என்னுடைய தொழிலோடு சம்பந்தப்பட்ட தொழில் என்று சொல்லுங்கள். நல்ல கம்பெனிதான்; போலி மருந்துகள் புகுந்து விட்ட இந்தக் காலத்தில் உங்கள் கம்பெனி மட்டும் தரத்தைக் குறைக்காமல் பிடிவாதமாக இருக்கிறது."

"கம்பெனி அதனால்தான் தள்ளாடிக் கொண்டிருக்கிறது." என்று கூறி வருத்தத்துடன் சிரித்தான் திருஞானம். "மருந்தின் தரம் உயர்ந்தது என்று ஒப்புக் கொள்கிறாயே, அதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? எங்களுடைய கம்பெனியின் தலைவர் தரத்தில் உயர்ந்த மனிதர். தரக்குறைவானவர்களிடம் அவர் தாட்சண்யம் காட்டுவதில்லை. தரத்தில் உயர்ந்த மனிதர்களிடமிருந்துதான் தரத்தில் உயர்ந்த உழைப்பும் பொருளும் பெருக முடியும். ஆனால் தரத்துக்கு இப்போது நாட்டில் எந்தத் துறையிலுமே மதிப்பில்லை"

திருஞானத்தின் தரத்தை சங்கரி அறிந்தவன். அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டு அவள் வருந்தினாள். "நாட்டில் எந்தத் துறையிலுமே இப்போது தரத்துக்கு மதிப்பில்லை."

"நல்ல கம்பெனி தடுமாறுகிறது என்றால் என்ன காரணம்?"

"ஒரே வார்த்தையில் சொல்லி விட்டுமா? - போலி மனிதர்கள் போலித்தனமான குறுக்கு வழிகள் மூலம் உழைத்து இங்கே செல்வாக்கும் செல்வமும் அடைந்து வருவதால்தான் தரங்கெட்ட மனிதர்களுக்கு தாட்சண்யம் காட்டிக் காட்டி நாட்டில் எங்கே பார்த்தாலும் தரக்குறைவு தலை தூக்கி ஆடுகிறது. போலித்தனமும் பொய்மையும் தரமுள்ள மனிதர்களைத் திணறச் செய்து வருகின்றன."

சங்கரி திடுக்கிட்டாள். அவளுடைய மனச்சாட்சியை அவன் சொற்கள் குத்திக் கிளறத் தொடங்கி விட்டன. அவள் முதலில் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு திணறினாள். அடுத்தாற் போல்

திருமூர்த்தியையும் அவன் தனக்குக் கொடுத்த ஆயிர ரூபாயையும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

"என்ன சங்கரி யோசிக்கிறாய்? உனக்குப் புரியவில்லையா? மருந்துகளில் மட்டுந்தானா போலி?" என்றான் திருஞானம். பின்பு சிறிது நேரம் சிந்தித்து விட்டு மேலே தொடர்ந்தான்; "இன்றைக்குச் சமுதாய வாழ்வின் ஆணிவேர் ஒவ்வொன்றையும் போலித்தனம் என்ற புழு அரிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. வாயில் சமதர்மப் பேச்சும் நாலு தலைமுறைக்குத் திடீர் சொத்தும் உள்ள அரசியல்வாதி, திட்டங்களை மட்டும் போட்டுத் தனக்கு மட்டும் மாளிகைகள் எழுப்பும் அதிகாரி, கலப்படமும் பதுக்கலுமுள்ள வியாபாரி, மாமூல் கொடுத்து வழக்கப்படுத்திவிட்ட தொழில் அதிபர், உழைக்காமல் பிழைக்க நினைக்கும் தொழிலாளி, போலி எழுத்து, போலிப் பத்திரிகை, போலித் திரை மயக்கு! - நாட்டின் நல்ல சக்திகள் நடுங்கும் அளவுக்குச் சமுதாய வாழ்வு என்னும் ஆலமரத்தின் ஆணிவேரை நச்சுக் கரையான் அரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது."

"நீங்கள் வெறும் மருந்துக் கம்பெனிக்காரர் போல் பேசவில்லை; பள்ளிக்கூடக் காலத்தில் லட்சியப் பற்றுதலோடு சிரமப்பட்டீர்களே, அந்த நினைவு எனக்கு வருகிறது" என்றாள் சங்கரி.

"நாடு முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்து வருகிறவன் நான். ஊழல்கள் முன்பு மட்டும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் இப்போதோ, அது ஒவ்வொரு மனிதனையுமே பொய்யனாக, ஏமாற்றுக்காரனாக, அல்லது ஏமாற்றுக்கு உடன்பட வேண்டிய கோழையாக மாற்றி வருகிறது. உன் எதிரில் கடுமையான சொல்லை உச்சரிப்பதற்காக என்னை மன்னித்துக் கொள். ஆண்கள் பலர் இப்போது குறுக்குவழிக் காசுக்காகத் தங்கள் அறிவையும் ஆன்மாவையும் விபசாரம் செய்து வருகிறார்கள். இந்த நாட்டில் ஆண்கள் காசுக்காகச் செய்யும் விபசாரம் அருவருக்கத்தக்க அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டது. இது பயங்கரமான தொத்து நோய்."

திருஞானத்தின் முகம் கோபத்தால் சிவக்கத் தொடங்கியது. அவனுடைய கண்கள் ஒளி மிகுந்து சுடர் விட்டது. சங்கரி அவன் முகமாற்றங்களை ஆவலுடன் கவனிக்கலானாள்.

“ஆமாம், வியாபாரியான உங்களுக்குக் கோபம் வரலாமா?” என்று கேட்டுச் சிரித்தாள் சங்கரி.

“உலகத்தில் உள்ள எல்லாமே வியாபாரந்தான். நீயும் நானும் நமது உழைப்பையும் விற்று அதனால் வாழ்பவர்கள். கம்பெனி முதலாளி மருந்து விற்று வாழ்பவர். ஆனால் மருந்து விற்பனைக்காக அதன் தரத்தைக் குறைத்து, போலி மருந்து தயாரித்து, அதை லஞ்சம் கொடுத்து விற்பனை செய்தால் அதுதான் விபசாரம். பெண்களிடம் மட்டும் பத்தினித் தன்மையை எதிர்பார்க்கும் ஆண்கள் கூட்டம் நாள்தோறும் பகிரங்கமாக இதை நடத்தி வருகிறது. தரங்கெட்ட முறையால், உழைப்பால், சரக்கால் வாழ்வதை வியாபாரமென்றா சொல்வது?”

சங்கரிக்கு திருஞானம் பயபக்திக்கு உரியவனாகத் தோற்றம் அளித்தான். முன்பு வறுமையில் கிடந்து உழன்றவன் அவன். பத்திரிகைக் கடையில் வேலை பார்த்து, அந்த சம்பளத்தைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொடுத்து, அதனால் படித்து முன்னேறியவன். அவனும் அவன் தாயும் திருச்சியில் நடத்திய வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் அருமை அப்போது சங்கரிக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது புரிந்து கொண்டாள்.

“அப்படியானால் நீங்கள் உடல் நோய்க்கு மருந்து விற்ப தோடு நிற்கவில்லை. தரங்கெட்ட மனிதத் தன்மையின் போலித்தனத்துக்கும் மருந்து விற்கப் பார்க்கிறீர்கள்.” என்றாள் சங்கரி. “நான் பாவம், உடல் நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் டாக்டர். ஏற்கனவே உங்கள் கம்பெனி மருந்துகளைத்தான் நாங்கள் ஆஸ்பத்திரியிலும் அதிகமாக உபயோகித்து வருகிறோம். எங்கள் ஆஸ்பத்திரித் தலைவியும் தரத்தில் உயர்ந்தவர்தாம், உங்கள் முதலாளியைப் போல்.”

“நான் உன்னிடம் மருந்து விற்பனைக்காக வந்திருப்பதாய் நினைத்து விடாதே?” என்றான் திருஞானம்.

“அப்படி வந்தாலும் அதில் தவறு இல்லையே?” என்று கேட்டாள் சங்கரி.

அதுவரையில் தன்னை மறந்து அவள் முகத்தையே பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த திருஞானம் திடீரென்று தலையைக் குனிந்து

கொண்டான். பொது விஷயங்களை அவளிடம் பேசும்போது அவனுக்கு இருந்த துணிவு இப்போது இல்லை. ஏக்கமாக நெடுமூச்செறிந்து மௌனம் சாதித்தான் அவன்.

“என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டாள் சங்கரி.

“ஒன்றும் இல்லை. உன்னிடம் பல முறை தோற்றுப் போனவன் நான். பேசாமல் இருப்பதுதான் நல்லது. சரி, எனக்கு நாழியாகிறது. சாப்பாடு போட்டால் சாப்பிட்டு விட்டு, உன்னை மனசார வாழ்த்திவிட்டுச் செல்கிறேன்.”

“உண்மையிலேயே நீங்கள் என்னை மனமார வாழ்த்து வீரர்களா?”

“கட்டாயம் வாழ்த்துவேன். உன்னிடம் செய்ய விரும்பிய அன்பு வியாபாரத்தில் எனக்கு வெற்றி ஏற்படவில்லை. ஆனாலும் நீ என்னிடம் அன்பு வைத்திருக்கிறாய். நீ எந்த முறையில் எந்த அளவுக்கு அன்பு வைத்திருந்தாலும் அந்த அன்பு நன்றிக்கு உரியதுதானே? அந்த அளவுக்கு இந்த வியாபாரிக்கு அது லாபந்தானே?”

“இன்றைக்கு உங்களுக்கு என்ன லாபமாம்?”

“இவ்வளவு நேரம் எதையெல்லாமோ பேசி பொறுமையைச் சோதனை செய்தேன். நீ கேட்டுக் கொண்டிருந்தாய். உன்னுடைய நேரத்தையும் கொடுத்து உணவையும் கொடுக்கப் போகிறாய். இதற்கெல்லாம் காரணமாக இருப்பது என் அன்புதானே?”

சங்கரி எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாய்த் திடீரென்று குறுக்கிட்டாள்.

“ஆமாம், உங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?”

“உனக்கு ஆகிவிட்டதா?”

“போர்டில் பெயருக்கு முன்னால் ‘மிஸ்’ என்று போர்டிருப் பதைப் பார்த்து விட்டுத்தானே வந்தீர்கள்?”

“ஆண்களும் அப்படி ஏதாவது போட்டுக் கொள்ளலாமென்றால் நானும் என் பெயர்ச் சீட்டில் எழுதிக் கொடுத்திருப்பேன்.”

“நீங்கள் எப்போது செய்து கொள்வதாக உத்தேசம்?”

“நீ?”

“பார்த்தீர்களா, பார்த்தீர்களா! நமக்குள் மறுபடியும் சண்டை வரும்போல் தோன்றுகிறது. நான்தான் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை என்று முன்பே தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டேன்!”

“நான் செய்து கொள்ளும் போது உனக்குக் கட்டாயம் அழைப்பு அனுப்புகிறேன். இப்போதைக்கு என் வேலைக்குத் தான் பொழுது சரியாக இருக்கிறது. பல ஊர், பல மனிதர்கள், பல வெற்றி தோல்விகள். அதனால் அதைப்பற்றி நினைப்பதற்கே நேரம் இல்லை.”

“விட்டுக் கொடுக்காமல் நீங்களும் பேசுகிறீர்கள்?” என்றாள் சங்கரி.

“என்ன செய்வது? தோல்வியை அவ்வளவு எளிதாக மனம் ஒப்புக் கொள்வதில்லையே?”

சங்கரி அந்த எல்லைக்குமேல் பேசி அவன் மனத்தைப் புண்படுத்த விரும்பவில்லை. “சரி, சாப்பிட வாருங்கள்” என்று எழுந்தாள்.

திருஞானத்துக்கு அவள் பரிமாறினாளே தவிர உடன் இருந்து சாப்பிடவில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டு அவன் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

8. உயிர் கொடுத்தவன்

சங்கரியின் சாப்பாடும் முடிந்தது. கை கழுவப் போன போது குழாயடியில் ஓர் கசங்கிய கடிதம் கிடப்பதை எதேச்சையாகப் பார்த்தாள் சங்கரி. அது திருஞானத்தின் அலுவலகத்திலிருந்து அவனுடைய நண்பன் ஒருவன் எழுதியிருந்த உற்சாகமான பாராட்டுக் கடிதம். திருஞானத்தின் உழைப்பை மேலே இருப்பவர்கள் போற்றுகிறார்கள் என்று நண்பன் பூரிப்புடன் குறிப்பிட்டிருந்தான். திருஞானம் பதில் போட்டு விட்டதாகவும் அதில் குறிப்புக் காணப்பட்டது.

அவன் கைகழுவிய பின்னர், துடைப்பதற்காகக் கைக் குட்டையைச் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்தபோது கடிதம் தவறுதலாக கீழே விழுந்திருக்க வேண்டும். அவன் அதைக்

கவனிக்கவில்லை. சங்கரி அதைப் படித்தவுடன் அதிர்ச்சியடைந்தாள். திருஞானத்திற்கு அது முக்கியமான கடிதமாக இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் அவன் யார் என்பதை சங்கரிக்கு அது காட்டிக் கொடுத்து விட்டது!

உண்மையில் அவன் மருந்து விற்பனையாளன் அல்ல. அவளிடம் போலி வேஷம் போட்டிருக்கிறான்! அவள் டாக்டர் என்பதால் அப்படி வந்தானா?

அவசரமாக அவனுடைய ஓட்டலுக்கு டெலிபோன் செய்யப் போனாள் அவள். அதற்குள் அவன் ரெயிலுக்குப் புறப்பட்டிருக்க மாட்டான்.

‘ஐயா, போலி வியாபாரி அவர்களே; நீங்கள் யார் என்பதையும் உங்கள் சாமர்த்தியத்தையும் இங்கே ஒரு கடிதம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கி விட்டது. என்னிடமே நீங்கள் எதற்காக வேஷம் போட வேண்டும்? ஏது, ‘மனிதப் போலிகளைப் பற்றி இவ்வளவு வேகமாகப் பேசுகிறாரே என்று பார்த்தேன். செயலுக்கேற்ற லட்சியப் பிடிப்பு உங்களிடம் இருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். கடிதத்தை எந்த விலாசத்துக்கு அனுப்புவது?’

சங்கரி இப்படி தொலைபேசியில் திருஞானத்தைக் கூப்பிட்டுப் பேச நினைத்தாளே தவிர பேசவில்லை. உடனே தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். கடிதமோ அவருக்கு முக்கியமான கடிதம் அல்ல; பதிலும் எழுதிவிட்டார். அவரைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொண்டு விட்டதாக அவருக்கு ஏன் காண்பித்துக் கொள்ள வேண்டும்? அதனால் ஒரு வேளை அவருக்கே மனச் சங்கடம் ஏற்படக்கூடும்.

சங்கரியின் மனத்தில் திருஞானம் இப்போது முன்னெவிட அதிகமாக உயர்ந்து விளங்கினான். அவனுடைய சொந்த வாழ்க்கையையே வறுமை மாய்க்கப் பார்த்தது. அவனோ இப்போது இந்த நாட்டு மண்ணில் இருந்து வறுமையையே மாய்க்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு விட்டான். “வறுமை என்பதை மண்மிசை மாய்ப்பேன்!” என்று முழங்கிய பாரதியின் வீரக்குரலாக அவன் அவளுக்குத் தோன்றினான். வறுமையை வளர்ப்பவர்கள் இந்நாட்டுப் போலிகள்.

சங்கரியின் மனம் அன்றைக்கு ஏனோ அவளையும் மீறி உல்லாசமாய்ச் சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கியது. வழக்கம் போல் நாற்காலியில் சாய்ந்தவுடன் பத்திரிகைகளிலும், புத்தகங்களிலும் மனம் ஒன்றவில்லை. திருஞானத்தைப் பற்றிய பழங் கனவுகளில், பகற்கனவுகளில் தன்னை மெய்ம்மறக்க விட்டுக் கிடந்தாள்.

அதிகாலையில் சைக்கிள் மணி அடித்தபடியே சங்கரியின் வீட்டில் வந்து பத்திரிகையைப் போட்டுச் செல்லும் 'பேப்பர் பாய்' திருஞானம். மாலையில் தன் வீட்டில் நான்கு குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த பிரைவேட் வாத்தியார் திருஞானம். இடையில் கல்லூரியில் படித்த முதல்தர மாணவன் திருஞானம். சங்கரியைக் காணும்போதெல்லாம் ஏக்கம் நிறைந்த விழிகளால் கூர்ந்து நோக்கிப் பின்பு தலையைக் கவிழ்த்துக் கொள்ளும் அடக்கம் நிறைந்த பொல்லாத பிள்ளை திருஞானம். ஒரே திருஞானத்திடம் எத்தனை விதத் தோற்றங்கள்!

அவன் அவளுக்கு நெருங்கிய உறவினன்; ஆனால் பழக்கம் மட்டிலும் தொலைதூரத்தில் இருந்தது. சங்கரியின் தகப்பனார் ரெயிலிலே குமாஸ்தாவாக இருந்தாலும் முதல் தேதி தவறாமல் சம்பளம் வந்ததால் தம்மை பணக்காரர் என்றே எண்ணி வந்தார். சங்கரிக்கு 'முறைப் பையனா'ன திருஞானம் அவரைப் பொறுத்தமட்டில் 'பேப்பர் பையன்'தான்; அந்நியன்தான். அவனும் அவன் தாயும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை அவருக்கு வெறுப்பைத் தந்தது. ஆகவே அவரும் ஒட்டிப் பழகவில்லை. சங்கரியையும் அவர் ஒட்டிப் பழக விடவில்லை.

திருஞானம் சம்பந்தப்பட்ட மூன்றே மூன்று நிகழ்ச்சிகள் இப்போது வரிசையாகச் சங்கரியின் நினைவுக்கு வந்தன:-

குருமூர்த்தியிடம் அவள் பாசமும் நேசமும் வைக்கத் தொடங்கிவிட்ட சமயம் அது. வீடு திரும்புவதற்கு நாழிகை யாகிவிட்டால் தகப்பனார் நம்பும்படி ஏதாவது சாக்குப் போக்கு சொல்வாள் சங்கரி. ஒருநாள் இப்படித்தான் விளக்கு வைத்த பிறகு தெருவழியே புத்தகமும் கையுமாகத் துள்ளல் நடை போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். குருமூர்த்தியுடன் பொழுது போக்கி வந்ததால் அவள் உள்ளத்தில் குறுகுறுப்பு மிகுந்திருந்தது.

வழியில் எதிர்ப்பட்ட திருஞானம் தனது பழைய சைக்கிளை நிறுத்தி அவள் முன்னே குதித்தான். வழக்கமான ஏக்கப் பார்வையும் இல்லை; தலைக்குனிவும் இல்லை. நிமிர்ந்து நின்று நேருக்கு நேராக அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். இப்போது அவள் தலை குனிந்தது.

"சங்கரி, உன்னிடம் ஒரு விஷயம் கேட்பதற்காக நீ என்னை மன்னித்துக் கொள்ள வேண்டும்?" என்று தொடங்கிச் சட்டென்று, "நீ குருமூர்த்தியை கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாயா?" என்று கேட்டான்.

உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் நடுங்கியது சங்கரிக்கு. பதினாறு வயதுப் பெண் அவள். பதில் அளிக்க முடியாமல் திணறினாள்.

"நீ அவனுடன் பழகுவது உன் அப்பாவுக்குத் தெரியுமா?"

சங்கரி மௌனம் சாதித்தாள். 'என்ன துணிச்சல் இவனுக்கு!'

"உன்னுடைய அழகிடம் நீ கவனமாக இருக்க வேண்டும். நீ விழிப்போடு இருந்தால் அது உனக்கும் உன் குடும்பத் துக்கும் நல்லது. நீ தாயில்லாப் பெண்; நான் உன் சொந்தக்காரன்..."

"திருஞானம்" என்று குறுக்கிட்டாள் சங்கரி கோபமாக.

"உன்னைவிட எனக்குச் சிறிது உலகம் தெரியும். நீ பழகுகிற குருமூர்த்தியின் உலகம் உனக்குத் தெரியாது. என் உரிமையை மீறி நான் பேசுவதற்காக என்னை மன்னித்துக் கொள். இந்த உலகத்திடம் நீ விழிப்போடு இரு. எது உண்மை, எது போலி என்று உரைத்துப் பார்க்கத் தெரிந்து கொள் - நான் வருகிறேன்!"

வந்து நின்ற அதே வேகத்தில் அவன் சைக்கிளில் ஏறிப் பறந்தான்; சங்கரி அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள்: அவன் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

அவனுடைய எச்சரிக்கையை சங்கரி அவனுக்கு எதிராகவே திருப்பிவிட்டாள். மறுநாள் காலை அவன் பத்திரிகை போட வந்தபோது, "இனிமேல் பத்திரிகை நீ போடவேண்டாம்; நானே கடையில் வாங்கிக் கொள்கிறேன்." என்றார் அவள் அப்பா. அவர் அவனைப் பார்த்த பார்வையில் சந்தேகம் தென்பட்டது.

'எது போலி, எது உண்மை என்று உரைத்துப் பார்க்கச் சொன்னதற்குப் போலியை நம்பி உண்மையை உதறிவிட்டேன் அல்லவா!' என்று பிறகு வருந்தினாள் சங்கரி.

குருமூர்த்தியின் உலகம் அவளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாடம் மறக்கக்கூடிய பாடமா என்ன? அவளுடைய அப்பாவும் திடீரென்று ஒருநாள் ரெயிலில் அடிபட்டு மாண்டுபோனார். தாயில்லாப் பெண்ணான சங்கரியைத் தேற்ற, அவள் தந்தையின் கடைசிக் காரியங்களைக் கவனிக்க, அப்போதும் திருஞானந்தான் அங்கு வந்தான். ஊரும் உலகமும் ஒப்புக்கு வந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் சிந்திவிட்டு, உடம்பில் பட்டுக் கொள்ளாமல் அவளை உதறிவிட்டுச் சென்றது.

திருஞானம் அவனிடம் பேசினான்; "சங்கரி, இனிமேல் உனக்கு அழுவதற்கு நேரம் இல்லை. பேசாமல் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து என் அம்மாவின் பாதுகாப்பில் இரு. இரண்டு அநாதைகளோடு மூன்றாவது பேராய்ச் சேர்ந்து கொள்."

'அநாதை' என்ற சொல்லை அவன் வாயால் கேட்ட பிறகே சங்கரிக்குத் தனது பயங்கரமான நிராதரவு புலப்பட்டது. அவள் அநாதை! அப்படி அவளை ஆக்கிவிட்ட குருமூர்த்திக்காகவும், தனியே தவிக்கவிட்டுச் சென்ற தந்தைக்காகவும், தங்கள் கண்ணைத் துடைத்தபடியே அவளுக்குக் கண் துடைப்புச் செய்து கலைந்த உற்றார் உறவினர்களுக்காகவும் அவள் அழுதாள்.

"இதோ பார்!" என்று அவளை அதட்டினான் திருஞானம்; "என் அம்மாவுடன் நீ இங்கிருந்து எங்கள் வீட்டிற்குப் புறப்படு. அங்கு இருந்து கொண்டு நீ விரும்புகிற வரையில் படித்து முடி. உன் அப்பாவின் சேமிப்புப் பணம் ஓரளவு கை கொடுக்கும், பற்றாக்குறைக்கு நானும் அம்மாவும் உழைத்து உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறோம்."

முடியவே முடியாதென்று மறுத்தாள் சங்கரி. "என்னைத் தனியே விட்டுவிடுங்கள்!" என்று சீறினாள்.

'முட்டாள! முட்டாள!' என்று தனக்குள் அவளைத் திட்டிக் கொண்டே, "உன்னை இந்த நிலையில் எச்சரித்ததற்கு என் முகத்தில் திருப்பி அடித்துவிட்டாய். இப்போது உன் அப்பாவும்

இல்லை. உன் வயது, உன் உருவம் எல்லாம் இன்றைக்கு உனக்கு எதிரிகள். தனியாக நீ என்ன செய்ய முடியும்?" என்று கத்தினான்.

"நான் அங்கே எதற்காக வரவேண்டும்? வந்தால் என்றைக் காவது உங்களைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? அது நடக்காது!" திருஞானம் அப்போது துடித்த துடிப்பு இன்றும் சங்கரிக்கு நினைவு இருக்கிறது. ஆனால் அவள் ஏன் அப்படிப் பேசினாள் என்பது அவள் ஒருத்திக்கு மட்டுந்தானே தெரியும்?

"சங்கரி, சாவு வீட்டிற்கு வந்து உன்னிடம் கல்யாணப் பேச்சுப் பேச வரவில்லை. யாரையாவது கல்யாணம் செய்து கொள். அது உன் இஷ்டம். உனக்கு இந்த நிமிஷத்திலிருந்து பாதுகாப்புத் தேவை. என்னிடமிருந்து நீ தாராளமாய் உன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள். உனக்கு என் அம்மாவின் துணையாவது வேண்டாமா?"

"யார் துணையும் எனக்கு வேண்டாம்!"

"குருமூர்த்தியின் விலாசம் தெரியுமா? அவன் எங்கிருந்தாலும் இழுத்து வந்து உனக்குக் கட்டி வைக்கப் பார்க்கிறேன்."

"குருமூர்த்தி வந்தாலும் சரி, வேறு யார் வந்தாலும் சரி; நான் இனி கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை."

திடுக்கிட்டான் திருஞானம். குருமூர்த்தியையும் வெறுத்து விட்டாளா?

"என்னிடம் இனிமேல் அந்தப் பேச்சை எடுக்காதீர்கள்."

"அப்படியானால் எனக்கு ஒரு வாக்குக் கொடு!" என்று கை நீட்டிக் கேட்டான் திருஞானம்; "வாக்குக் கொடுத்தால் நான் போய்விடுகிறேன். நீ தற்கொலை செய்து கொள்ளக் கூடாது."

சங்கரி அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்; அவனும் அவளைக் கொல்வது போல் விழித்தான். கண்களில் இருவருக்குமே நீர் பொங்கியது. "உம்! கையடித்துக் கொடு!" என்று அவன் விம்மினான்.

சிலையாகச் சிறு பொழுது நின்றவிட்டு, அவனிடம் தான் தற்கொலை செய்து கொள்வதில்லை என்று கையடித்துக்

கொடுத்தாள் சங்கரி. திருஞானத்திற்கு அவள் சொல்லி நம்பிக்கை பிறந்தது. "இனி உன் இஷ்டம். ஆனால் எப்போது வேண்டுமானாலும் எந்த உதவிக்கும் நீ எங்கள் வீட்டிற்கு வரலாம்." என்று கூறிவிட்டு நடந்தான்.

அந்த மாதத்திலேயே சங்கரி தன் வீட்டைக் காலி செய்துவிட்டு, தன் கல்லூரித் தலைவியோடு சேர்ந்து வாழ்ந்தாள். அவளை வெளியில் காணவில்லை. பிறகுதான் அவள் மருத்துவக் கல்லூரியில் படிப்பதற்குச் சென்னைக்கு வந்தாள்.

மூன்றாவதாக, அவள் டாக்டருக்குப் படிக்கும்போது அவன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு சென்னைக்கு வந்தான்.

"உங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி நான் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறேன்!" என்றாள் சிரித்துக் கொண்டு.

அவனுக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை. அவனும் இப்போது முன்னைவிட அழகாவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருந்தான். அவனது முகச்செழிப்பு அவனுடைய குடும்ப வறுமையின் அழிவைக் காட்டியது.

"நீ உயிரோடிருப்பது மட்டுமல்லாமல் பல உயிர்களைக் காப்பாற்றவும் துணிந்து விட்டாய். அதுதான் ஆச்சரியம்!" என்றான்.

அவனுக்குப் படிப்பு முடிந்து விட்டதாம். வேலைக்கு வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போதும் அவனுடைய ஆவல் அவனை விடவில்லை. "உனக்கு மனம் இருந்தால் உனக்கும் படிப்பு முடிந்து, எனக்கும் வேலை கிடைத்து..." என்று அவனிடம் கூறி தலைகுனிந்தான்.

"தயவு செய்து அந்தப் பேச்சு மட்டும் வேண்டாம்!" என்று கெஞ்சுகிறவள் போல் பதிலளித்தாள் சங்கரி.

அன்று போனவன் மீண்டும் இன்று வந்தான். கையடித்துக் கொடுக்கச் சொல்லி அவன் விடாக் கண்டனாக நின்றிருக்கா விட்டால், அவள் கல்லூரித் தலைவியிடம் போயிருக்கமாட்டாள். காவேரிக்குத்தான் போயிருப்பாள்.

அவன் கொடுத்த உயிர்தான் அவளுடையது. ஆனாலும் ஏனோ அவளால் அதை அவனுக்கே திருப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. விசித்திரமான பெண் அவள்.

'இன்று போனவன் இனி என்று வருவானோ?' என்று நினைத்தவாறு கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள் சங்கரி. வேலைக்குப் புறப்பட வேண்டிய நேரம் ஆகிவிட்டது. முனியம்மானும் காயியைக் கொண்டு வந்து எதிரில் வைத்தாள்.

"ஹலோ, டாக்டர் இன்னும் மூன்று காபி கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்!" என்ற பரிகாசக் குரல் கேட்டது. திருமூர்த்தியின் தங்கை ராஜேசுவரி, குழந்தை ராதாவும் கையுமாக முதலில் நுழைந்தாள். அடுத்தாற்போல் அவள் தமக்கையின் கணவர் சபாபதி அவளுக்குக் கைகூப்பி ஓர் அழைப்பிதழைத் தந்தார்.

அழைப்பைப் படித்துவிட்டுக் குழந்தை ராதாவுக்கு முத்தம் கொடுத்தாள் சங்கரி. அதன் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்து, "உன் தங்கைக்குப் பெயர் சூட்ட என்னை அழைக்க வந்திருக்கிறாயா?" என்றாள்.

"ஆமாம், டாக்டர்!"

குழந்தைக்கு அவள் தனக்கு வந்த காயியைக் கொடுத்தாள். வெளியில் அவர்கள் வந்த கார் அவர்களுடைய அவசரத்தைக் காட்டுவதுபோல், பெட்ரோல் குடித்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தது.

9. விருந்து உபசாரம்

விதை ஒன்று போட்டால் செடி ஒன்று முளைப்பதில்லை. வித்துக்கேற்ற தனித்தன்மை அது முளைத்து இலை விடும் போதே பகிரங்கமாக வெளிப்பட்டு விடுகிறது. இயற்கையில் மறைந்து கிடக்கும் இது போன்ற ஓர் ரகசியந்தான் குழந்தை ராதாவிடமும் டாக்டர் சங்கரியைத் தனிப்பரிவு காட்டத் தூண்டியது போலும்.

குழந்தை ராதாவின் முகச்சாயல் அவள் தகப்பனார் திருமூர்த்தியைக் கொண்டதாக இருந்தது. திருமூர்த்தியோ சங்கரியோடு திருச்சியில் பழகிய குருமூர்த்தியைப் போலவே இருந்தான். என்றாலும் அந்த இருவரிடமும் சங்கரி தனிப் பட்டபற்றுதல் இப்போது கொள்ளவில்லை. அப்படியிருக்கும் போது குழந்தை ராதாவிடம் மட்டிலும் அவள் மனம் தன்னை

அறியாமலே நெகிழ்ந்தது. பெண்மையோடு கலந்து விட்ட தாய்மை உணர்ச்சியின் நெகிழ்ச்சியோ அது! சங்கரிக்கு அது பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்த நேரமில்லை; ஏதோ ஓர் இனம் புரியாத பாசம்.

பிறந்த குழந்தையின் பெயர் சூட்டு விழாவுக்காக அவளிடம் அழைப்புக் கொடுக்க வந்த ராஜேசுவரியும் அவள் தமக்கை கணவரும் எதிரில் இருந்தார்கள். சங்கரி குழந்தை ராதாவின் முகத்தைப் பார்த்தவாறே, "குருமூர்த்தி என்ற ஒருவர் உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரா?" என்று கேட்டான்; "அவர் திருச்சியில் படித்திருக்கிறாரா?"

"குருமூர்த்தியை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று குதூ கலத்தோடு கேட்டார் ராஜேசுவரியின் தமக்கை கணவரான சபாபதி; "குருமூர்த்தியும் திருமூர்த்தியும் இரட்டைப் பிள்ளைகள்; திருமூர்த்தியைப் போலவே அவரும் ராஜேசுவரிக்கு உடன் பிறந்த அண்ணன்தான்."

ராஜேசுவரியின் முகம் மலர்ந்தது! "ஏன், உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா டாக்டர்?" என்றான் ஆவலுடன்.

சங்கரியின் நெஞ்சுக்குள் ஏனோ இலேசாக வலி எடுத்தது. "திருச்சியில் அவர் படித்தபோது எங்கள் தெருவில் குடியிருந்தார்; வீட்டிற்கும் வருவார்: அந்தப் பழக்கந்தான்" என்றான் சங்கரி.

"அப்படியென்றால் திருமூர்த்தியை பார்த்தவுடன் நீங்கள் அடையாளம் தெரியாமல் ஏமாந்து போயிருப்பீர்களே! எத்தனையோ பேர் இப்படி முன்னால் தடுமாறியிருக்கிறார்கள். முகம், பேச்சு, வார்த்தை, பழக்க வழக்கம், நடை உடை எல்லா விஷயங்களிலும்கூட அவ்வளவு ஒற்றுமை இவர்களுக்கு."

'பழக்க வழக்கங்களில்கூட ஒற்றுமைதானா?' என்று தனக் குள்ளாகவே கேட்டுக் கொண்டான் சங்கரி. குருமூர்த்தியின் பழக்க வழக்கம் ஓரளவுக்கு அவளுக்குத் தெரியும். இன்னும் அந்த அளவுக்கு மற்றவன் அவளிடம் பழகவில்லை.

"பாவம்! குருமூர்த்திதான் திடீரென்று எங்களை விட்டுப் போய்விட்டார்" என்று கவலைப்படுகிறவள்போல் கூறினாள் ராஜேசுவரி. "பர்மாவுக்குப் போயிருந்த இடத்தில் அவரை யாரோ சுட்டுக் கொன்று விட்டார்கள். பெண் விஷயமோ பண்

விஷயமோ தெரியவில்லை; எதிலும் அவருக்கு முன் ஜாக்கிரதை போதாது."

"அவருக்குக் கல்யாணம்..." என்று ஆவலை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டாள்; அவனுக்கு மனைவியாக வேண்டும் என்று ஒரு காலத்தில் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த சங்கரி.

"கல்யாணமா! இப்போது அவருடைய பத்து வயதுப் பையன் மாமனார் வீட்டில் வளருகிறான். திருச்சிக்கு அவர் படிக்க வருவதற்கு முன்பே கல்யாணமாகிவிட்டது."

நேரமாகி விட்டது என்று சபாபதி ராஜேசுவரியிடம் நினைவூட்டினார். தவிரவும் ராஜேசுவரி தங்கள் குடும்ப விஷயங்கள் பலவற்றை டாக்டர் சங்கரியிடம் ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிட்டது அவருக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. "விழாவுக்குக் கட்டாயம் வந்து விடுங்கள்" என்றான்.

"ஆமாம், டாக்டர். முதல் முதலில் உங்களிடந்தான் அழைப்புக் கொடுக்கிறோம். இனிமேல்தான் பெரிய இடங்களுக்கெல்லாம் போகவேண்டும்" என்று ராஜேசுவரி கூறிவிட்டுக் குழந்தையுடன் புறப்பட்டாள்.

சங்கரிக்கு ஆஸ்பத்திரிக்குச்செல்ல நேரமாகிவிட்டது. அவர்கள் புறப்பட்ட பின்பு மெதுவாகச் சாலையின் ஓரத்தில் நடந்தாள். அவள் மனத்தில் அமைதி இல்லை; ராஜேசுவரி கூறிய விவரங்களைக் கேட்டு அது அலை பாயத் தொடங்கிவிட்டது. அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத தகவல்களை ராஜேசுவரி எளிதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றிருந்தாள்.

குருமூர்த்தி இப்போது உயிரோடு இல்லை. பெண் விஷயமோ பண் விஷயமோ அவனைக் கொன்று விட்டது. படிக்கும்போதே திருச்சிக் கல்லூரிக்கு வருவதற்கு முன்பே கல்யாணமும் ஆகிவிட்டது. இப்போது அவன் குழந்தை மாமனார் வீட்டில் வளர்ந்து வருகிறான். அவன் மனைவியும் அங்கேதான் இருக்கவேண்டும். அப்படியானால் தனக்கு மணமாகவில்லை என்றும், அவளையே மணந்து கொள்வதாகவும் வாக்களித்ததெல்லாம்?

எவ்வளவுதான் சுய உணர்வோடு அவள் அன்றைய வேலைகளை ஆஸ்பத்திரியில் கவனிக்க முயன்றும் அவளால்

அது முடியவில்லை. மனித உயிர்களுடன் பழக வேண்டிய பணி என்பதை நினைவூட்டிக் கொண்டு தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றாள். குருமூர்த்தி இறந்துபோய் விட்டானே என்ற வருத்தம் ஒருபுறம் இருந்தாலும், அவனால் மிகவும் இழிந்த முறையில் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்ட உணர்ச்சியும் அவளை என்னவோ செய்தது. அநுதாப உணர்ச்சியை விட அவமானமே அவளை அதிகமாய்ப் பிடுங்கி எடுத்தது.

பெயர் சூட்டு விழாவுக்கு முதல் நாள் திருமூர்த்தி அவளைப் போனில் கூப்பிட்டு மறுநாள் விழாவுக்கு மறவாமல் வந்து விடும்படி வற்புறுத்திக் கூறினான். ஆஸ்பத்திரியில் விடுமுறை பெற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டான். "குழந்தை உங்கள் குழந்தை; வீடு உங்கள் வீடு; விழா நீங்கள் இருந்து நடத்திக் கொடுக்க வேண்டிய விழா!" என்று மிகவும் உரிமையோடு நெடுநாள் பழகியவன் போல் அழைத்தான்.

விழாவன்று திருமூர்த்தியின் வீட்டுக்குச் சென்ற போதுதான் அவன் எவ்வளவு பெரிய பணக்காரன், எவ்வளவு செல்வாக்குள்ளவன், பணத்தை எவ்வளவு அலட்சியமாகச் செலவழிக்கத் தெரிந்தவன் என்பது விளங்கியது. இரண்டு தெருக்களுக்குக் கார்கள் வரிசையாக அடைத்துக் கொண்டிருந்தன. முற்காலத்துச் சமஸ்தானாதிபதிகள் கூடத் தங்களது இரண்டாவது குழந்தைக்குப் பெயர்சூட்ட இவ்வளவு ஏற்பாடுகள் செய்திருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே.

வாயில் முகப்பில் வரவேற்புப்படை ராஜேசுவரியின் தலைமையிலும் சபாபதியின் தலைமையிலும் அவர்கள் குறிப்பறிந்து இயங்கியது. வந்தவர்களின் அந்தஸ்துக்கும் வலிமைக்கும் தக்கபடி நவரச பாவங்களையும் கூட்டிக் குறைத்து வெகு சாமர்த்தியமாக அதனைச் செய்தார்கள்.

'ஓஹோ!' என்று சிலரது மேலே விழுந்து கட்டிக் கொள்வதும், அப்போது புகைப்படக்காரர்கள் வந்து படம் பிடிப்பதும் வரவேற்பில் முதல் வகுப்பு முறை. "வாருங்கள்" என்பது போல் ஒரு புன்னகைகூட உதிர்க்காமல், எங்கேயோ பார்ப்பதுபோல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருப்பது கடைசி வகுப்பு. இடையில் ஆட்களுக்கேற்றவாறு இன்னும் பலவகை முறைகளும் கையாளப்பட்டன.

டாக்டர் சங்கரிக்கு முதல் வகுப்பையும் மிஞ்சிய வரவேற்புக் காத்திருந்தது. உட்புறம் நின்று கொண்டிருந்த திருமூர்த்தியே அவளைக் கண்டவுடன் முன்னால் விரைந்து வந்தான். ராஜேசுவரி ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். புகைப்படக்காரர்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு வந்து நின்று சங்கரியின் கண்களைக் கூசவைக்கும் அளவுக்குப் படங்களைப் பிடித்துத் தள்ளினார்கள்.

யாரோ திரைப்படத்தில் நடிக்கும் முக்கியமான நடிகை என்று சிலர் சங்கரியைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். பல முகங்கள் அவளை ஆவலோடு கூட்டத்தில் திரும்பிப் பார்த்தன. பார்த்த முகங்கள் உடனடியாகத் தங்களை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொள்ளவும் இல்லை; விழிகளை இமைக்கவும் இல்லை. ராஜேசுவரிக்குக்கூட இது சற்றுப் பொறாமையாக இருந்தது. 'சங்கரியின் முகத்தில், உருவத்தில் ஏதோ காந்தத்தின் கவர்ச்சி இருக்க வேண்டும்!' இந்த எண்ணத்தை திருமூர்த்தியும் தன் மனத்துக்குள் ஆழப்படுத்திக் கொண்டான்.

பிரமுகர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட கூட்டத்திற்குச் செல்லும் வழியில், ஒரு பக்கத்தில் குழந்தைக்காக கொண்டு வரப்பெற்ற பரிசுப் பொருள்கள் பரப்பியிருந்தன. கணக்கெடுப்பும் காவலுமாக இருவர் அங்கு முனைந்திருந்தார்கள். அப்பொழுதுதான் சங்கரிக்கு தான் ஏதும் வாங்கி வரவில்லை என்ற குறை தெரிந்தது. பயனுள்ள சாமான் எதையாவது பிறகு வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்பதற்காக அங்கிருந்தவற்றை உற்று நோக்கினாள். எல்லாமே விலை உயர்ந்த பொருள்கள், ஆனால் அவற்றில் பலவற்றைக் கண்ணாடி அலமாரியில் வைத்து, தினந்தோறும் துடைக்கச் செய்து, ஆடம்பரத்தைப் பறைசாற்ற முடியுமே தவிர பயன்படுத்த முடியாது! ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடங்களில், ஏழைகள் வார்டில், மூடிக்கொள்ளத் துணியின்றிக் குளிரில் கதறும் குழந்தைகளின் அழுகை ஒலி ஏனோ அவளுக்கு இந்தச் சமயத்தில் கேட்டது.

பிரமுகர்களில் சிலர் குடும்பங்களோடு வந்திருந்தார்கள். சிலர் தனித்து வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு டாக்டர் சங்கரியை அறிமுகம் செய்துவைத்த திருமூர்த்தி, "இந்த விழா இன்றைக்கு இங்கே நடப்பதற்கே காரணமாக இருக்கும் டாக்டர் சங்கரி இவர்கள்! குழந்தையையும் தாயாரையும் காப்பாற்றி நாமெல்லாம் கூடி மகிழ்வதற்கு வாய்ப்பளித்த கைராசிக்காரர்! எங்களுடைய குடும்ப டாக்டர்!" என்றான்.

“கைராசியோடு நல்ல முகராசியும் இருக்கிறது!” என்று ஒரு பிரமுகர் அடுத்த பிரமுகரின் காதைக் கடித்தார். பிரமுகர்களோடு வந்திருந்த பெண்களின் கண்களும், “எப்படி இவளால் வைர நகைகள் இல்லாமல், ஜிகைப்பட்டு இல்லாமல் ஒற்றைப் பூவை மட்டும் கூந்தலில் செருகிக் கொண்டு இவ்வளவு கவர்ச்சியாக இருக்க முடிகிறது?” என்று வியப்படைந்தார்கள்.

மாறுபட்ட அரசியல் கட்சிப் பிரமுகர்கள், பிரபலமாகியிருந்த சினிமாக்காரர்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள், உள்ளூர் வெளியூர் வியாபாரிகள் இப்படிச் சிலர் அவளுக்கு அங்கே அறிமுகப் படுத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் திருமூர்த்திக்கு மிகவும் வேண்டிய பிரமுகர்கள் என்பதையும் அறிந்து கொண்டனர் சங்கரி. அவள் எதிர்பார்த்ததைவிடப் பெரும் திறமை படைத்தவன் திருமூர்த்தி என்பதும் விளங்கியது.

பலருடைய கண்களும் அடிக்கடி சங்கரியின் முகத்தில் பதிந்தன. என்றாலும், மூலையோரத்தில் இருந்த நடிகர் நாகப்பாவின் விழிகள் மட்டும் அவளை விட்டு அகலவே இல்லை. திருமூர்த்தியின் தங்கை ராஜேசுவரியை அருகில் அழைத்து அவளிடம் எதையோ மெல்ல விசாரித்தார் நடிகர். பின்பு அவள் வந்து அதைச் சங்கரியிடம் காதோடு கேட்டாள். சங்கரியிடம் பதிலைக் கேட்டு கொண்டு போய்த் திரும்பவும் நடிகர் நாகப்பாவிடம் கூறினாள் ராஜேசுவரி. நடிகரோ பக்கத்தில் இருந்த தம் தயாரிப்பாளரிடம் உற்சாகமாய் சங்கரியைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசினார்.

மற்றவர்களின் ஆவலைத் தூண்டிவிட்டது இந்த ரகசியப் பேச்சு. பகிரங்கமான இடத்தில் நடந்த ரகசியப் பேச்சாதலால், “என்ன விஷயம் அது?” என்று வாய் திறந்து நடிகரிடம் கேட்டு விட்டார் ஒரு மனிதர்.

“ஒன்றுமில்லை; சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் மருத்துவக் கல்லூரியில் நடந்த நாடகம் ஒன்றுக்குப் போயிருந்தேன். இவர்கள் அதில் அற்புதமாக நடித்தார்கள். அந்த நடிப்பை மறக்கவே இல்லை நான். அவர்கள்தானா இவர்கள் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.”

டாக்டர் சங்கரிக்கு இந்தப் பேச்சுத் தலையைக் குளிய வைத்தது. ஏதாவது பதில் சொல்லாவிட்டால் தனக்குப் பெருமை

இருக்காதென்று நினைத்து, “ஏதோ படிக்கும் போது பொழுது போக்கிற்காக நடித்தது; நான் நடித்த முதல் நாடகமும் கடைசி நாடகமும் அதுதான்” என்றான்.

“அது ஒன்று போதுமே!” என்றார் நடிகர். “படத்துக்கு இரண்டு லட்சம் வாங்குகிற பெண்களின் நடிப்புக்கூட என் மனத்தில் பதிய மாட்டேன் என்கிறதே!”

திருமூர்த்திக்கு அந்த நடிகர் சங்கரியிடம் அதிகமான உரிமை எடுத்துக் கொண்டு பேசியது அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. சங்கரிக்கே கூட ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டும் போல் தோன்றியது.

“இரண்டு லட்சம் வாங்குகிற நடிகைகள் சிலர் இருந்தால் இருநூறு கூடக் கிடைக்காமல் அங்கேயே திண்டாடுகிற நல்ல நடிகைகளும் உண்டு போலிருக்கிறதே?” என்றான்; “என்னிடம் வைத்தியத்துக்குச் சிலர் வருகிறார்கள்; அதனால் விஷயம் தெரிகிறது.”

திருமூர்த்தி வெற்றிச் செருக்கோடு நாகப்பாவைப் பார்த்து நகைத்தான். நடிகருக்கு, “கேவலம் ஐநூறு ரூபாய் கூடச் சம்பளம் இல்லாத ஒரு பெண் இப்படி நம்மை பேசி விட்டாளே!” என்று தோன்றியது. எப்படியாவது இவளை வழிக்குக் கொண்டு வந்து செருக்கை அடக்கவேண்டும் என்பதுபோல் பார்த்துவிட்டுத் தயாரிப்பாளர் காதில் அவளைப் பற்றி அழுத்தமாகவே போட்டு வைத்தார்.

சங்கரி ராஜேசுவரியுடன் உள்ளே சென்று குழந்தையைப் பார்த்து வந்தாள். சிறிது நேரம் ராதாவை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சினாள். அன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் அவளுக்கு அதிகமான மகிழ்ச்சியூட்டியது, குழந்தை ராதாவுடன் அவள் கழித்த பொழுதுதான்.

விருந்து பலமான விருந்து. உபசரிப்பும் தாராளமான உபசரிப்பு. இலைகளில் வந்து விழுந்தவற்றைச் சாப்பிடுவதாகப் பெயர் பண்ணிக்கொண்டே ருசி பார்ப்பதுடன் நிறுத்திக் கொண்டார்கள் பலர். அவரவர்களுடைய சொந்த டாக்டர்கள் எச்சரிக்கை செய்திருந்ததால் சாப்பிடுவதைப் போல நடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் பிரமுகர்களுக்கு!

உணவு முடிந்த பிறகு தனிமையில் சிறிது களைப்பாறிய சங்கரி, ராஜேசுவரியிடம் கேட்டாள். "ஆமாம், இரண்டாவது குழந்தைக்கு இவ்வளவு பெரிய செலவில் ஏன் விழா நடத்துகிறீர்கள்? நான் ஏதோ வீட்டைப் பொறுத்த விழா என்று நினைத்தேன்."

கலகலவென்று சிரித்தாள் ராஜேசுவரி. ராஜேசுவரியின் சிரிப்பும் பேச்சும் பார்வையும் பெண்ணுக்குப் பெண்ணையே மயங்கச் செய்யும் கவர்ச்சி படைத்தனவாக இருந்தாலும் சங்கரி யிடம் அவள் வெகுளிப் பெண்ணாகவே நடந்து கொண்டாள்.

"குழந்தைக்கு விழா என்றால் குழந்தைக்காகவா விழா?" என்றாள் ராஜேசுவரி; "எத்தனை பேர் இந்தக் கூட்டத்தில் குழந்தையையோ அதன் தாயையோ பார்த்திருப்பார்கள்!"

"பிறகு?"

"டாக்டர்! உங்களுக்கு உலகமே தெரியவில்லை!" என்று கேலியாகக் கூறிவிட்டு அவர்களுடைய உலகத்து ரகசியங்களைப் பகிரங்கமாக்கினாள் அவள்; "இந்த இரண்டு கட்சிக்காரர்களுக்கும் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவருக்குத் தேர்தலில் நிற்கப் பணம் கொடுத்திருக்கிறார் அண்ணா. யார் வெற்றி பெற்றாலும் எங்களுடைய காரியம் எப்போதும் நடக்க வேண்டாமா? பணம் பண்ணுவது இந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கிறது தெரியுமா? சின்ன மீனைப் போட்டுத்தான் பெரிய மீனை இழுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சில பேர்தான் பணத்துக்குச் செய்வார்கள். சில பேரிடம் பயமுறுத்தினால் காரியம் நடக்கும். இன்னும் சிலரிடம் நான் போய் பல்லைக் காட்டிக் கொஞ்சிப் பேசித் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறது! பணத்துக்கு பணம், பயத்துக்குப் பயம், மகிழ்ச்சிக்கு மகிழ்ச்சி, இதெல்லாம் எங்களிடம் உண்டு. என்பதற்காகத்தான் இந்த விழா."

திகைத்துப்போய் வாயடைத்திருந்தாள் டாக்டர் சங்கரி. 'நீ' பழகுகிற குருமூர்த்தியின் உலகம் உனக்குத் தெரியாது. அந்த உலகத்திடம் நீ விழிப்போடு இரு' என்று கூறிய திருஞானத்தின் சொற்கள் அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தன.

விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள் சங்கரி. காரில் போகும்படி அவர்கள் வற்புறுத்தியதால் காருக்காக வெளியில்

வந்து சிறிது காத்து நிற்கும்படி நேர்ந்தது. அப்போது தெருவில் ஒரு கூட்டம் வாய்ச்சண்டையும் கைச்சண்டையும் போட்டுக் கொண்டு எச்சில் இலைகளுக்கான போராட்டத்தில் மும்முரமாக நின்றது. சங்கரிக்கு அருகில் ராஜேசுவரி நிற்பதைக் கவனிக்காத ஒரு வேலைக்காரன் இலைகளைக் கொட்டியபடியே கத்தினான்.

"புளிச்சேப்பக்காரப் பசங்களுக்கும் வயித்து வலிக்காரப் பசங்களுக்கும் விருந்து வச்சா இப்படித்தான் குப்பையிலே தூக்கிக் கொட்டணும்! எச்சி இலை மிச்சத்துக்கு இங்கே ஏழு பேர் தலை உடைச்சுக்கிறான்."

காதில் கேளாததுபோல் நாகுக்காக இருந்துவிட்டாள் ராஜேசுவரி. சங்கரிக்கோ இப்படி ஒரு கூட்டம் தெருவில் போராடுவதற்குப் பொறுப்பாளிகளே அன்றைக்கு விருந்தில் கலந்துகொண்ட பிரமுகர்கள் என்று தோன்றியது. 'விருந்து உபசாரமல்ல இது; விருந்தின் பெயரால் நடக்கும் அபசாரம்!' என்று தோன்றியது அவளுக்கு.

10. திருமூர்த்தி தர்பார்

குளிர் சாதனங்கள் பொருந்திய திருமூர்த்தியின் ஆபீஸ் அறைக்குள் இன்னும் என்ன என்னவோ சாதனங்கள் இருந்தன. பம்பாயிலும் டில்லியிலும் இருந்த பெரிய பெரிய ஓட்டல்களில் கூட வசதிகள் இல்லை. கோடைக்காலமும் குற்றாலமும் அங்கே குளிர்ச்சி தந்தன. பங்களுக்கும் பாண்டிச்சேரியும் அங்கு எழுச்சி தந்தன. கந்தர்வலோகம் அங்கே கச்சிதமாக அடக்கம் செய்யப் பட்டிருந்தது.

ஊர் உலகம் திகைக்கும்படியான பெரிய விழா ஒரு வழியாக வீட்டில் முடிந்தது. உடன் அந்த இரவில் தன் அந்தரங்க நண்பர்களுக்காக தனது ஆபீசில் ஒரு விருந்தில் பகிரங்கமாகப் பரிமாற முடியாத விஷயங்கள் அங்கே தாராளமாக வெளியில் வந்தன.

வெளியூர்ப் புள்ளிகளில் ஒருவரான வெள்ளைச்சாமி கறுத்த நிறமும் பருத்த உடலும் கொண்ட உல்லாசவாசி. கணக் கில்லாமலே லட்சக்கணக்கில் அவனிடம் கொடுக்கல் வாங்கல் நடத்தியவர்.

“ஏம்பா! இதையெல்லாம் குடுத்து ஒரு நாளைக்கு எங்களுக்கு ருசி காட்டீட்டா, பிறகு நாங்க என்ன செய்யறதாம்? நீ பட்டணத்திலே இருக்கிற ஆள். எதுவுமே எப்பவும் கிடைக்கும். எங்க பாடுதான் கஷ்டம்!” என்று சலித்துக் கொண்டார் அவர்.

“கார்தான் கையிலே இருக்கு! எடுத்துக்கிட்டு எண்பது மைல் வேகத்தில் விரட்டினா இங்கே வந்து விழுகிறிங்க. இல்லேன்னா ஏரோப்ளேன் வசதி பண்ணச் சொல்லி கிளர்ச்சி பண்ணுங்களேன்!”

காண்டராக்டர் சுந்தரம் குறுக்கிட்டு, “ஏன் பட்டணத்திலே ஒரு பங்களர் கட்டிப் போட்டாக் கிடக்குது? இல்லேன்னா பத்து நாளைக்குள்ளே ஒண்ணு வாங்கிடலாமே?” என்றார்.

இதைக்கேட்ட வேறு சில வெளியூர்ப் பிரமுகர்களுக்குச் சபலம் தட்டியது. சிற்றூர்களாகவும், கிராமங்களாகவும் விளங்கிய பூமித் தாயின் மார்பகத்திலிருந்து அவளுடைய உழைப்பையும் செல்வங்களையும் உறிஞ்சி வளர்ந்து அவளை எலும்புக் கூடாக்கித் தங்களை மட்டும் செழிக்கச் செய்தவர்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய ஊர்களில் உல்லாசத்துக்கு வழிகள் இல்லை. பட்டணப் பிரவேசம் அவசியமாகத் தோன்றிவிட்டது.

“சே சே! என்ன பிழைப்பு! என்ன பிழைப்பு!” என்று அலுத்துக் கொண்டார் ஒருவர். “பாடுபட்டுத் தேடுவதைப் பாங்கிலே போடவும் வழியில்லை; தங்கமும் வாங்க முடியாது; நோட்டுக்களைப் பூட்டி வைச்சாப் பழுத்துப்போய்ச் சருகாப் போயிடும் போல இருக்கு!”

“மண்ணுலே போடுங்க! மண்ணுலே போடுங்க!” என்றார் ஒருவர். “அதையும் கண்ட மண்ணுலே போடப்படாது. மதராஸ் மண் இருக்கே, அது பவுன் மாதிரி!”

திருமூர்த்தி வெள்ளைச்சாமிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கூறினான்.

“பட்டணத்திலே பங்களா வேணுமென்றால் அதைச் சீக்கிரமாக முடிவு பண்ணுங்க. நம்மைப் போல இருக்கிற வங்களாலே ஒண்ணுக்குப் பத்தா வீட்டு விலை ஏறிக் கிட்டிருக்குது, பாதிக்கு மேலே ‘பிளாக்’குத்தான்.”

“வேண்டாம்பா! என்னாலே வீட்டுக்காரிக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது” என்றார் வெள்ளைச்சாமி.

முதலில்லாத பட முதலாளி ஒருவரும் அப்போது அங்கிருந்தார். மூன்று படங்களை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு அவர் திருமூர்த்தியின் தயவுக்காக முந்நூறு முறை வந்து விட்டார். அவனுக்கு அவரால் வேறு பல வேலைகள் ஆகவேண்டியிருந்தன. ஆகவே பணம் தருவதாக ஆசை வார்த்தை காட்டியே அவரை அருகில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர் தம் ஆவலை அடக்க முடியாமல் “ஏன் பணத்தைப் படத்தில் போடலாமே! குறைந்தது லட்சத்துக்கு லட்சமாவது கிடைக்கும்!” என்றார். அவருடைய குறுக்கீடு திருமூர்த்திக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. தன்னுடைய ஆட்களிடம் குறுக்கே பாய்ந்து பேரம் பேசியதால், “லட்சக்கணக்கில் கிடைச்சாலும் கிடைக்கும்; இல்லே. பிச்சையெடுக்க வச்சாலும் வைக்கும்!” என்றான்.

பிறகு தன் நண்பர்களுக்கு உதவுவதற்காக அவன் கூற லானான்:

“நீங்க பட்டணத்துக்கு வந்தாலும் சரி; வரலேன்னாலும் சரி, உங்களுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் உங்க ஊரிலேயே கிடைக்கச் செய்யணும் இவ்வளவு தானே? அதுக்கு நம்ப எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஒரு திட்டம் போடுவோம். ஊரிலே பள்ளிகூடம் இல்லையா? கவலைப்படாதீங்க; தியேட்டர்களை கட்டுங்க! வீடுகள் இல்லையா? கவலைப்படாதீங்க; ஓட்டல்களைக் கட்டுங்க! பட்டணத்திலிருந்து நான் அதுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்யறேன்; பிறகு எல்லாமே உங்களைத் தேடி வந்திடும்”

காண்டிராக்டர் சுந்தரத்துக்கும் இது நல்ல யோசனை யாகத்தான் தோன்றியது. சமீப காலமாக அவருக்கு அவ்வளவு நல்ல பெயரில்லை; மனிதர்கள் சிலரைச் சரிக்கட்ட முடிந் ததே தவிர, கட்டிடங்களை அவரால் சரியாகக் கட்ட முடியவில்லை. அவர் கட்டிய கட்டிடங்கள் எப்போது யார் தலையில் விழுந்து விடுமோ என்ற பயம் அவருக்கே ஏற்பட்டு விட்டது. கட்டிட வேலைகளுக்காக வாங்கி சிமெண்ட் மூட்டைகளை ரகசியமாக விற்பதில் அவருக்குக் கொழுத்த லாபம்.

"புதிசாத் தொழில் செய்யறதுன்னா, அதுக்குப் போடுகிற முதலைக் கணக்கிலே காட்ட வேண்டாம்?" என்றார் வெள்ளைச்சாமி, "இதுவரையில் நான் காலணாக் காசு வரி கொடுத்ததில்லை."

அலட்சியமாகச் சிரித்தான் திருமூர்த்தி. "கறுப்புக் குதிரையைக் கூட வெள்ளைக் குதிரையா மாற்றத் தெரிஞ்ச சில சேட்டுகள் இங்கே இருக்காங்க. பம்பாயிலிருந்து இங்கே வந்திருக்கிற அட்ரஸ் இல்லாத பேர்வழிங்க. அவங்ககிட்ட கடன் வாங்கினாப்பிலே ஏற்பாடு பண்ணிக்கலாம். அந்தப் பொறுப்பையெல்லாம் என் தலையிலே போட்டுட்டு நிம்மதியா நீங்க தூங்கலாம். உங்களை யாரும் எதுக்கும் அசைக்க முடியாத கோட்டையாத் திருமூர்த்தி ஒருத்தன் இருக்கான்னு நம்புங்க, போதும்."

திருமூர்த்தியிடம் அவர்கள் அளவற்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். அறுத்த விரலுக்குச் சுண்ணாம்பு கொடுக்கக் கணக்குப் பார்ப்பவர்கூட, அவனிடம் ஒரு லட்ச ரூபாயை அலட்சியமாக வீசிவிட்டுப் போவார். அது பத்திரமாகவும் அவரிடம் திரும்பி விரும்.

"சரி சரி! தொழில் பேச்சை மறந்திட்டு ஏதாவது குஷியாப் பொழுது போக்கலாம்" என்றான் திருமூர்த்தி. "பாட்டுக்கச்சேரி வைக்கலாமா, இல்லே 'ராக் அண் ரோல்' ஆடச் சொல்லலாமா?"

விருந்தாளிகள் வியப்போடு ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். மாலையில்தான் அவன் வீட்டில் ஆட்டம் நடந்தது.

"ஆமா! இந்த இடத்திலே இன்னும் அரைமணி நேரத்திலே வேணுமா?" கேட்டுக்கொண்டே தயாரிப்பாளர் பக்கம் திரும்பினான் திருமூர்த்தி குறிப்பறிந்த அவர் "நடத்தீட்டாப் போகுது! இப்பவே போன் பண்ணி ஆளை அனுப்புகிறேன்." என்றார்.

ஆசை ஒரு புறமும் பயம் ஒரு புறமுமாகப் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது சிலருக்கு. வாழ்நாளில் மிகப் பெரிய பாக்கியம் ஒன்றைத் திருமூர்த்தி அவர்களுக்கு அளிக்கப் போகிறான் என்ற ஆனந்தம்; அதே சமயம் ஏதோ ஒரு மனக்குழப்பம். முதல் முறையாகக் குற்றம் புரிவதில் உள்ள

ஆனந்தத்தையும் அச்சத்தையும் அவர்கள் அநுபவிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

"சே சே; இதெல்லாம் அநாகரிகம்" என்று ஒருவருக்குச் சொல்லத் தோன்றியது.

"இந்திரன் சபையிலே ஊர்வசி ஆடினாங்கிறது பொய்யில்லே போலேருக்கே!" என்று கூவத் தோன்றியது ஒருவருக்கு. அவருக்குக் கேள்வி ஞானம் தவிர, ஒரு புத்தகத்தையும் கையில் தொடாதவர்.

தயாரிப்பாளர் போனை எடுக்கப் போனார். அதற்குள் டெலிபோன் மணி தானே அடித்தது. திருமூர்த்தி அதைக் கையில் எடுத்தான். அந்தப் போன் இருப்பது மிகவும் வேண்டியவர்களுக்குத் தெரியும். போனுக்குள்ளே ஏதோ பெண் குரல் கிரீச்சிட்டு ஒலித்தது. திருமூர்த்தியின் முகம் திடீரென்று மாறியது.

மற்றவர்களுக்கு ஏதும் தெளிவாய்ப் புரியவில்லையென்றாலும் பெண்ணொருத்தி ஆத்திரத்தோடு அவனை ஏசுவது கேட்டது. அவள் அவனை ஏசினாள்; தூற்றினாள்; சபித்தாள். பிறகு விம்மலும் விக்கலுமாகத் தேம்பத் தொடங்கினாள்.

திருமூர்த்தியின் முகம் கறுத்தது; கண்கள் சிவந்தன. உதட்டை மடித்துக் கொண்டு தன் பொறுமைக்கு வேலி போட முயன்றான். - ஆனந்தத்தின் எல்லையில் மிதக்கப் போன அவனை ஓர் பெண் பிள்ளை நாலுபேருக்கு மத்தியில் தலைகுனிய வைப்பதா! மற்றவர்களிடம் மறைப்பதற்காக அவன் சிரிக்க முயன்றான்; அந்தச் சிரிப்பு அழுகையை விட மோசமாக இருந்தது.

"இதோ பார்!" என்று குரலைக் கொஞ்சுவது போல் வைத்துக்கொண்டு, "குடும்ப விஷயங்களை மெதுவாய்ப் பேசு" என்றான். "நாலுபேர் நண்பர்களுக்கு மத்தியிலே இருந்து தலைபோகிற தொழில் விஷயங்களைப் பேசிக்கிட்டிருக்கிறேன். இப்போது வந்து சண்டையைத் தொடங்கலாமா?"

"குடும்பம், குடும்பம்! இப்படிச் சொல்லிக்கிறதுக்கு வெட்க மில்லை உங்களுக்கு?"

"நாளைக்கு நம்ப எல்லா விஷயங்களையும் பேசி நிதானமாக ஒரு ஏற்பாடு செய்வோம்; அது வரையிலேயும்

பொறுத்துக்க, நீ என்ன சொல்றியோ அப்படியே நான் கேட்கிறேன்."

"என்னைக் கொலை செய்து புதைச்சிடுங்கன்னு சொல்றேன். அதை இப்பவே செய்திடுங்க!"

"செய்துவிடுகிறேன்; அதுவும் இப்போது முடியாது; காலை யில்தான் முடியும்" என்று சொல்லத் தோன்றியது அவனுக்கு. ஆனால் மிக மிகப் பொறுமையோடு "நாளைக்குக் கட்டாயம் உன்னை வந்து கவனிக்கிறேன்; முதல் வேலை அதுதான்" என்று சொல்லி, டக்கென்று போனை வைத்தான். மீண்டும் அலறியது. எடுக்கவில்லை அவன்.

"என்ன செய்யறது?" என்று பரிதாபமாய் மழுப்பப் பார்த்தான் அவன்; "ஊருக்கு ராஜாவா இருந்தாலும் வீட்டுக்காரிக்கு அடிமைதான்; மானத்தையும் மரியாதையையும் காத்திலே பறக்க விடறா அவ."

"வீட்டுக்கார அம்மாதானா? இல்லே வேற அம்மாவா?" ஒருவர் கேட்டார். மற்றவர்கள் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். திருமூர்த்தியால் சமாளிக்க முடியவியல்லை; தலையைக் குனிந்து கொண்டான். கண்களில் ரத்தம் கட்டியது.

"சரி, ஆட்டமும் வேண்டாம், பாட்டும் வேண்டாம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார் வெள்ளைச்சாமி. "என் வீட்டுக் காரியும் இப்படித்தான்; விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டா அவளே பத்திரகாளியா மாறி 'ராக் அண் ரோலா' என்னைப் போட்டு இழுத்திடுவா!"

கூட்டம் விடைபெற்றுக் கொண்டு குழப்பத்தோடு நழுவியது. இரவோடு இரவாக வெளியூர்களுக்குச் செல்பவர்கள் கார்களில் சிட்டெனப் பறந்தார்கள். உள்ளூர்வாசிகளும் ஓட்டலில் தங்கியிருந்தவர்களும் அவ்வாறே கலைந்தனர். திருமூர்த்தியிடம் அவர்களுக்கு நட்பு இருந்தாலும் பயமும் இருந்தது. அடிபட்ட வேங்கையாக அவன் மாறிவிட்டதைக் கண்டவுடன் அவர்களுக்கே நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

தனிமையில் அறைக்குள் கிடந்த திருமூர்த்திக்கு நேரம் செல்லச் செல்லச் சூடு ஏறியது. தனது ஆத்திரத்துக்குத் தானே

முறுக்கேற்றி விட்டுக் கொண்டு அவஸ்தைப்பட்டான் அவன். 'அவமானம்! அவமானம்! கால் லட்சத்தைக் கொட்டி விழா நடத்தி ஊரையும் உலகத்தையும் ஆட்டி வைக்கிறேன் நான். இவள் எல்லா விஷயத்தையும் இரண்டு நிமிஷத்தில் கொட்டிக் கவிழ்த்து விட்டாளே! இவளை... இவளை...' பற்களை நறநறவென்று கடித்தான் அவன்.

திடீரென்று எழுந்து குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தான். பிறகு போனைக் கையிலெடுத்து அவளைக் கூப்பிட்டுத் திட்ட நினைத்தான். உடனே அவன் மனம் மாறியது.

டாக்டர் சங்கரிக்குப் போன் செய்தான். வெகுநேரம் கழித்துத் தூக்கக் கலக்கத்துடன் அவளுடைய குரல் ஒலித்தது.

"டாக்டர்! நான் திருமூர்த்தி பேசறேன்; ஓர் அவசரமான கேஸ்! தயவு செய்து நீங்கள் வந்து உதவி செய்ய முடியுமா?" என்று பதறினான்.

"வீட்டிலா! யாருக்கு என்ன வந்துவிட்டது?" என்று கேட்டாள் சங்கரி.

"வீட்டில் இல்லை; நீங்கள் நேரில் வந்தால் தெரிந்து கொள்வீர்கள்" என்றான்.

சங்கரி கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். நள்ளிரவு ஒருமணி. அவன் வீட்டில் யாருக்கும் ஒன்றுமில்லை. பிறகு இந்த நேரத்தில் ஏதற்காக அழைப்பு? யோசித்தாள்.

"நானே இப்போது வந்து உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்" என்றான் அவன்.

"மன்னிக்கவேண்டும். இந்த வேளையில் நான் எங்கும் வெளியில் வரமுடியாது. காலையில் வாருங்கள்" என்று கூறிப் போனை வைத்துவிட்டாள் சங்கரி.

'இவளிடம் உண்மையைச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது; வீட்டுக்கென்று கூப்பிட்டிருந்தால் வந்திருப்பாள்!' என்று நினைத்துக் கொண்டான் திருமூர்த்தி. சங்கரியின் செருக்கு அவனுக்குக் கோபத்தையும் தந்தது; அதே சமயம் அவனுடைய போக்குக்குச் சவால் விடுவது போலவும் இருந்தது.

11. அந்தரங்க அபிமானம்

அதிகாலையில் சங்கரி குளித்துக் கொண்டிருந்தபோது திருமூர்த்தி வந்து காத்துக்கொண்டிருப்பதாக முனியம்மாள் அவளிடம் கூறினாள். நள்ளிரவில் அவன் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு அவசரப்படுத்தியது சங்கரியின் நினைவுக்கு வந்தது. விஷயம் மிகவும் முக்கியமானதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பொழுது புலருவதற்கு முன்பே அவன் வந்திருக்கிறான்.

வெளியில் காத்துக்கொண்டிருந்த திருமூர்த்திக்கு ஒவ்வொரு விநாடியும் யுகமாகத் தோன்றியது. டிரைவரை விட்டுவிட்டு அவனே தனியாகக் காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். கால் மணிப் பொழுதைக் கூட அவன் அவளுக்காகக் காத்திருப்பதில் செலவழிக்க விரும்பவில்லை. யாருக்காகவும் எதற்காகவும் காத்திருந்து பழக்கம் இல்லாதவன்; தன்னைக் காண்பதற்காகப் பலரைக் காத்திருக்கச் செய்பவன்; பெரிய பெரிய இடங்களில் கூடக் கொல்லைப்புற வழிகளில் நுழைவதற்கு உரிமை பெற்றவன். 'கேவலம், இவள் என்னை இப்படித் தாழ்வாரத்தில் காக்க வைத்திருக்கிறாளே!' என்று நினைத்துக் கொண்டான். எப்படியாவது அவளை வழிக்குக் கொண்டுவந்து, தனக்காகக் காத்திருந்து ஏங்கச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவனுக்குள் உருவாகியது.

"வாருங்கள்!" என்று புன்சிரிப்போடு திரைத் துணியை ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண்டு வெளிப்பட்டாள் சங்கரி. அவளைக் கண்டவுடன் அவனுடைய கோபமெல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிட்டது. அவள் குளித்து முழுகித் தலையை வண்ணக் கொண்டை போட்டுக்கொண்டு அவன் முன்பு பனிசிந்தும் புது மலர்போல் நின்றாள். இயற்கையாகவே எழில் குலுங்கும் அவளது தோற்றம், அவளது எளிமை நிறைந்த கைவண்ணத்தால் செயற்கையின் சிறப்பும் பெற்றிருந்தது. எப்போதுமே தன் உடைகளிலும் அலங்காரத்திலும் கவனம் செலுத்தும் அவளை இந்தக் காலை நேரத்தில் அவன் கண்டவுடன் அவனால் கண்ணிமைக்க முடியவில்லை.

புத்தம் புதுப் பனிமலர்போல் காலை வேளைகளில் தோன்றும் அவளை அவன் இதுவரை பார்த்தறியாததால்,

அகிலன்

77

தனக்காவே இவ்வாறு அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் நினைத்துக்கொண்டான். அவளிடம் பேச வந்த விஷயங்கள்கூட அவனுக்கு முதலில் மறந்துவிடும் போல் இருந்தது.

"யாருக்கும் ஆபத்து ஒன்றும் இல்லையே" என்று கேட்டாள், அவன் இரவில் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டதை நினைத்துக் கொண்டு. இப்போதுங்கூட அவன் விழிகள் சிவந்திருந்தன; தலையை அவன் சரியாக வாரி விட்டுக் கொள்ளவில்லை.

"ஆபத்து எனக்குத்தான் வரும் போலிருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு, "நீங்கள் மனம் வைத்தால் என்னை அந்த ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றலாம்" என்றான்.

அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

"தனிமையில் உங்களிடம் சில நிமிஷங்கள் பேச வேண்டும். வக்கீலிடமும் வைத்தியரிடமும் உண்மைகளை மறைக்கக்கூடாது என்பார்கள். நீங்கள் இந்த விஷயத்தில் எனக்கு வக்கீலாகவும், வைத்தியராகவும் இருந்து உதவி செய்ய வேண்டும்."

தாழ்வாரத்திலேயே மூலையில் ஒருபுறம் மறைவுப் பலகை இருந்தது. அதற்குப் பின்னால் ஒரு மேசையும் எதிர்ப்புறமாக இரண்டு நாற்காலிகளும் கிடந்தன. அவசரமாக நோயாளிகள் யாராவது வீட்டுக்கு வந்தால் அவர்களைக் கவனிப்பதற்காக அந்த இடத்தை வைத்திருந்தாள்.

அந்த இடத்துக்கு வந்து அவர்கள் பேசினார்கள்.

"டாக்டர்! நீங்கள் பட்டணத்திலேயே படித்துப் பட்டணத்திலேயே தொழில் நடத்துகிறவர்கள். பலரோடு பழகிப் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து வைத்திருப்பீர்கள். நான் பணக்காரன், என் இஷ்டப்படி எனக்கு வாழ்க்கையை அநுபவிக்க வாய்ப்புகளும், வசதிகளும் இருக்கின்றன. சமயங்களில் வாய்ப்புகள் தாமே தேடி வந்துவிடுகின்றன. நான் உங்களிடம் சில இரகசியங்களைச் சொல்லப் போகிறேன். நீங்கள் என்னைத் தவறாக நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் நாம் நெருங்கிப் பழகுகிறவர்கள்; இனிமேலும் நெருங்கிப் பழகப் போகிறவர்கள்."

இந்த முன்னுரையோடு அவன் மளமளவென்று செய்திகளைக் கூறிக்கொண்டு போனான். 'நாம் நெருங்கிப்

பழுகிறவர்கள்; இனிமேலும் நெருங்கிப் பழகப் போகிறவர்கள்' என்ற அவனுடைய சொல்லை மட்டுமே மனத்தில் பதித்துக் கொண்டு, அவன் கூறிய விஷயங்களை உற்றுக் கேட்டான். ரசமான செய்தி ஏதும் அவன் வெளியிடவில்லை. ஓரளவுக்கு அவன் பேச்சு அவளுக்கு வெறுப்பையே தந்தது. என்றாலும் பொறுத்துக் கொண்டாள்.

டாக்டர் சங்கரி வாழ்க்கையின் மினுமினுப்பு நிறைந்த மேல் பூச்சை மட்டும் கண்ணோட்டம் விடுபவளல்ல. அதன் மறுபகுதியின் துன்பம் முழுவதையும் தினந்தோறும் தனது ஆஸ்பத்திரியில் காண்பவள். எத்தனையோ வகை நோய், புண், சீழ், துர்நாற்றம், உமிழ்நீர் முதலிய அவலங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் கடமைகளைப் புன்னகையோடு கவனிப்பவள் அவள். அப்படிப்பட்டவளுக்கே திருமூர்த்தியின் பேச்சு குடலைப் புரட்டிக் கொண்டு வந்தது.

அவன் அவளிடம் குமுதா என்ற பெண்ணைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, தனக்கும் அவளுக்கும் ஏற்பட்ட பழக்கத்தைக் கூறினான். ஆரம்பத்தில் எல்லாமே சுமுகமாக இருந்ததாம். அவன் அவளுக்கு எவ்வளவோ வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தானாம். முன்பு மிகவும் கெட்டிக்காரியாக இருந்தவள் இப்போது அவனுடைய அமைதியைக் குலைக்கும் அளவுக்குத் தொல்லை கொடுக்கத் துணிந்து விட்டாளாம். அவளுடைய உடலிலும் நோய்; உள்ளத்திலும் நோய். அவள் போக்கைத் தன்னால் தாங்க முடியவில்லை என்றான்.

"நான் உங்களுக்கு இதில் எப்படி உதவி செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டாள் சங்கரி.

"முதலில் வந்து நோயாளியைப் பாருங்கள். பிறகு நாம் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்." என்றான். பிறகு தனக் குத்தானே பேசிக்கொள்வது போல, "ஆமாம், இனிமேலும் என்னால் பொறுக்க முடியாது; நேற்று எல்லாவற்றையும் வீணாக்கிவிட்டாள்" என்று சொல்லிக்கொண்டான்.

சங்கரி தன்னுடைய மருத்துவப் பெட்டியோடு காருக்கு வந்தாள். திருமூர்த்தி காரை ஓட்டிக்கொண்டு தியாகராய நகரிலுள்ள பல பல தெருக்களைக் கடந்து சென்றான். சிறிய

சந்துக்குள் இருந்த மாடி வீட்டின் முன்பு கார் நின்றது. ஐம்பது வயதுள்ள ஒல்லியான கிழவன் ஒருவன் வந்து கதவைத் திறந்தான். முதலில் திருமூர்த்தியும் பின்னால் சங்கரியும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

சங்கரி கூடத்தில் கிடந்த சோபாவில் அமர்ந்தாள். திருமூர்த்தி உள்ளே நுழைந்தவுடன் அந்த வீட்டுக்குள் புயலும் பூகம்பமும் ஏற்பட்டதுபோல் சத்தம் கேட்டது. குமுதாவின் கீச்சுக் குரல் ஆத்திரம் பொங்க எழுந்து வெளியில் உட்கார்ந்திருந்த சங்கரியைக்கூட உலுக்கியது. திருமூர்த்தி கூறிய சமாதானங்களை அவள் காது கொடுத்துக் கேட்டதாகவே தெரியவில்லை.

வெறுப்புடன் வெளியில் வந்த திருமூர்த்தி, அதை மறைப்பதற்காகத் தன் முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு, "போய்ப் பாருங்கள் டாக்டர்; ஐந்து நிமிஷத்தில் திரும்பி வந்து விடுகிறேன்" என்று வேகமாய்க் காருக்குள் போய் உட்கார்ந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டான். அந்தக் கிழவனையும் அழைத்துக் கொண்டு எங்கோ கிளம்பினான். உண்மையில் அவனுக்கு வேறு எங்கும் வேலை இல்லை என்பதையும், அந்தப் பெண்ணின் கூச்சலைச் சகிக்க முடியாமலே அவன் வெளியே போகிறான் என்பதையும் புரிந்து கொண்டாள் சங்கரி.

உள்ளே அவள் கண்ட காட்சி அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. குமுதா பெரிய பெரிய விழிகளோடும், கர்ட்டைப் போல் அடர்ந்த கூந்தலோடும், வெளுத்துப்போன முகத்தோடும் நாற்காலியில் எலும்பும் தோலுமாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள். இருபது இருபத்திரண்டு வயதுதான் இருக்கும். மிகவும் இளைத்துப்போய்க் காணப்பட்டாள். அவளுடைய பார்வை டாக்டர் சங்கரியை வரவேற்கும் பார்வையாக இல்லை. அதில் ஒருவகை அச்சமும் வெறுப்பும் கலந்திருந்தன.

அவளுடைய உடைகள், அணிகள், வீட்டில் இருந்த அவளுடைய மற்ற பொருள்கள் இவற்றைப் பார்த்தாள் சங்கரி. திருமூர்த்தி அந்த விஷயங்களில் அவளுக்கு ஏதும் குறைகள் வைத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

"உன்னுடைய பெயர் என்ன அம்மா?" என்று தெரியாதவள் போல் கனிவாகக் கேட்டாள் சங்கரி.

“குமுதா!”

“உன்னுடைய உடம்புக்கு என்ன?”

“அவர் ஒன்றும் உங்களிடம் சொல்லவில்லையா?”

“சொல்லவில்லையே!”

“நீங்கள் டாக்டர்தானே? என்னவென்று கண்டு பிடித்துச் சொல்லுங்களேன்!” என்றாள் எரிச்சலோடு.

பலவகை நோயாளிகளிடம் பழகியவள் சங்கரி. அவளுக்கு அந்தச் சிறு பெண்ணின் முரட்டுத்தனமான பதிலால் கோபம் வர வில்லை. மாறாக அவளிடம் அநுதாபமே ஏற்பட்டது. அளவுக்கு மீறி அவள் மனம் நொந்து போயிருப்பதைக் கண்டு கொண்டு அவளிடம் ஒரு தோழியைப் போல் பழகத் தலைப்பட்டாள்.

எதேச்சையாக சங்கரியின் கண்கள் அங்கு மாட்டியிருந்த ஒரு புகைப்படத்தின் பக்கம் திரும்பின. அதில் திருமூர்த்தியும், குமுதாவும் ஒன்றாக இருந்தார்கள். அந்தப் படத்தில் தெரிந்த அதே குமுதா தானா இவள்? களை சொட்டும் முகவசீகரம்; மயக்கும் விழிகள்; செழுமை நிறைந்த உடற்கட்டு. அந்த உருவம் அந்த நிலையில் திருமூர்த்தியைக் கவர்ந்தது ஒன்றும் வியப்பில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டாள் சங்கரி.

நோயாளியான குமுதாவின் முகத்தில் ஏதோ ஒரு புதுக்களை அவ்வளவு வாட்டத்திற்கிடையிலும் தலை நீட்டியது. அதை உற்றுக் கவனித்தாள். பிறகு அவளைப் பரிசோதனை செய்தாள். அவளுக்கு உண்மை புலப்பட்டுவிட்டது - குமுதா அப்போது தாய்மைப் பேற்றை அடைந்திருக்கிறாள்.

“எங்கே நாக்கை நீட்டு!”

குமுதா நாக்கை நீட்டியவுடன் திகைத்துப் போனாள் சங்கரி. ஆனால் அதை அவள் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நாக்கு - வெந்து புண்ணாகியிருந்தது. குடலெங்கும் புண்ணாகியிருக்கும் என்பதை அவள் ஊகித்துக் கொண்டாள்.

“ஏதாவது மருந்து சாப்பிட்டாயா?”

“டாக்டர்!” என்று கோபமாய்க் கத்திவிட்டு எழுந்தாள் குமுதா. “ஒன்றுமே தெரியாதது போல் என்னிடம் பேசுகிறீர்களே! நீங்கள் வேறு எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள்?”

உங்களை அவர் ஏன் இங்கு அனுப்பியிருக்கிறார் என்று தெரியாதா எனக்கு?”

சங்கரியின் நெற்றி சுருங்கியது. திருமூர்த்தி அவளிடம் பேசிய விஷயங்களை மீண்டும் நினைவுக்கு கொண்டு வந்தாள். ஏதோ அரையும் குறையுமாகப் புரிந்தும் புரியாமலும் அவன் பேசினானே தவிர, குமுதா தாய்மையுற்றிருப்பதைக்கூட அவன் வெளியிடவில்லை.

சங்கரியின் முன்னால் படபடவென்று சில மருந்துபுட்டிகளும் அவற்றின் வெற்றுப் பெட்டிகளும் வந்து விழுந்தன. “இதையெல்லாம் டானிக்குகள் என்று சொல்லி வாங்கிக் கொடுத்தார்; நானும் நம்பிச் சாப்பிட்டு விட்டேன். ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட இப்போது குடிக்க முடியவில்லை, இதற்குத்தானே நீங்களும் வந்திருக்கிறீர்கள்?”

சங்கரியின் முகம் வெளுத்தது. அவ்வளவும் அபாயகரமான மருந்துகள். தாய்மைப் பேற்றைக் குலைப்பதோடல்லாமல் அளவுக்கு அதிகமானால் தாயின் உயிருக்கே உலை வைக்கக் கூடிய மருந்துகள். இவ்வளவு மருந்துகளை விழுங்கிய பிறகும் அவளும் அவள் வயிற்றுச் சிசுவும் உயிரோடு இருந்ததுதான் சங்கரிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“நேற்றைக்கு அங்கே குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுவிழா! ஊரும் உலகமும் மெச்சுவதற்காக விருந்துகள் நடத்தினார். ஆட்டங்கள் பாட்டுக்களுக்குக் குறைச்சல் இல்லை. இங்கே இன்னொரு குழந்தைக்கும் தாய்க்கும் கொலை பாதகம் நடக்கிறது” என்று குமுதா வெறிபிடித்தவளைப் போல் அவனைப் பற்றிய உண்மைகளை சங்கரியிடம் கொட்டி விட்டாள்.

ஏனோ அந்தச் சிறுபெண் குமுதாவைக் குற்றம் சாட்ட அவளால் முடியவில்லை. குமுதா சிறு வயதில் அன்பில்லாத பெற்றோர்களுக்கு மத்தியில் வளர்ந்தவள் என்று தெரிந்தது. அன்பும் ஆதரவும் கிடைக்குமென்று அவனை நம்பி வந்து விட்டாள். உணவு கிடைத்தது; உடை கிடைத்தது. வீடு கிடைத்தது. அவனுடைய முப்பது நாள் ‘அன்பில்’ அவள் முழுகி முழுகி எழுந்தவுடன் அவன் திடீரென்று மாறிவிட்டான்.

எப்போதாவது அவனுக்காக நினைவு வந்தால் இருட்டோடு இருட்டாக வந்துபோவது வழக்கமாம். பகலில் அவன் பெரிய மனிதன் அல்லவா?

தளதளவென்று வளர்ந்துவிட்ட செங்கரும்பு மதயானையால் வெறியோடு முறிக்கப்பட்டு, பின்பு காலில் வைத்துத் துவைக்கப்பட்டால் எப்படி இருக்கும்? குமுதாவின் தோற்றம் சங்கரிக்கு அந்தக் காட்சியைத்தான் நினைவூட்டியது. இனிமேல் அந்தப் பேதைப் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை என்ற ஒன்று இருக்க முடியும் என்று சங்கரிக்குத் தோன்றவில்லை.

“அந்த மனிதர் அணுவளவு அன்பு காட்டினாலும் போதும். அவருக்காக எதையும் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். எனக்குச் சோறு வேண்டாம்; துணி வேண்டாம். மாடி வீடு என்ற இந்தச் சிறைச்சாலை வேண்டாம். என் வயிற்றில் ஏதோ ஒன்று பிறந்தால் அதனிடமாவது நான் அன்பு செலுத்தி அதை வளர்க்கலாம் அல்லவா? அதற்கும் எமனாக அவர் முளைத்துவிட்டபோது, நான் இனி எதற்காக உயிர் வாழ வேண்டும்? அந்தக் குழந்தைக்காக நான் எங்கேயாவது போய்க் கூலி வேலை செய்து பிழைக்கலாம் என்று ஆசைப்பட்டேன். அதையும் கெடுத்துவிட்டார்.”

சங்கரிக்கு ஏதும் தோன்றவில்லை. குமுதாவிடம் அவள் திருமூர்த்தியிடம் முன்னெச்சரிக்கையாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எப்படி அவளால் கூற முடியும்? அவளுக்குத் திருச்சியில் குருமூர்த்தியோடு தான் பழகிய நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன. திருஞானங்கூடத்தான் அப்போது அவளை எச்சரிக்கை செய்தான். அவளால் முடியவில்லையே! அப்படியிருக்கும்போது அவள் எப்படி மற்றொரு பெண்ணுக்குப் புத்தி சொல்வாள்.

“டாக்டர்! எனக்கு நீங்கள் ஓர் உதவி செய்வீர்களா?” என்று சங்கரியின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதாள் குமுதா.

“என்ன?”

“நான் உடனடியாக செத்துப் போவதற்கு ஏதாவது மருந்து கொடுக்க வேண்டும். இனிமேல் சித்திரவதைப்பட என்னால்

முடியாது; சாவு சீக்கிரம் வரவேண்டும்; சிரமமில்லாமல் வரவேண்டும்.”

குமுதா இந்த வேண்டுகோளில் பிடிவாதமாக இருந்தாள். ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டவள் போல் சங்கரியிடம் திரும்பத் திரும்ப இதையே சொல்லி மன்றாடினாள். யாருக்கும் ஒரு பலனும் இல்லாத தன்னை இந்தப் பூமிக்குப் பாரமாக இருக்காமல் செய்துவிடும்படி கூறினாள். ஓரளவு படித்த பெண் குமுதா. திடீரென்று அவள் தன்னுடைய வேண்டுகோளில் இருந்த தர்ம நியாயம் பற்றித் தர்க்க வாதம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“சிசுவை அழிக்க இவ்வளவும் செய்தது போதாதென்று உங்களையும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். இது பாவமில்லை என்றால் என்னுடைய விருப்பத்தின்படி செய்வதும் பாவமில்லை. என்மேல் இரக்கப்பட்டுக் கருணை வைத்து நீங்கள் இதைச் செய்யவேண்டும். நீங்கள் டாக்டராக இருந்தாலும் ஒரு பெண். பெண்ணுக்குப் பெண் இந்த உதவியைச் செய்யமாட்டீர்களா?”

அந்த இடத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றால் போதுமென்று தோன்றியது சங்கரிக்கு. தானும் பெண், அவளும் பெண் என்று சொல்லிக் காட்டியது மட்டிலும் அவள் நெஞ்சில் உறுத்தியது.

“நீங்கள் என் சாவுக்கு மருந்து கொடுக்காவிட்டாலும் நானாக அதைத் தேடிக் கொள்ளத்தான் போகிறேன். ஊர் உலகம் சிரிக்காமல் முடித்துக் கொள்ள உங்கள் உதவி தேவை, அவ்வளவுதான்.”

“சரி, நான் அதைப்பற்றி யோசிக்கிறேன். நீ அதற்குள் அவசரப்பட்டு விடாதே?” என்றாள் சங்கரி.

“யோசிப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை.”

“நான் சீக்கிரம் வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன்.”

திருமூர்த்தி காருடன் திரும்பி விட்டான். சங்கரி வந்து காரில் உட்கார்ந்தாள். வழியில் அவள் ஏதும் பேசவில்லை. வீட்டுக்கு அவள் திரும்பி வந்தவுடன், “இது விஷயமாக நான் உங்களுக்கு எதுவும் செய்ய முடியாமலிருக்கிறேன்; மன்னிக்க வேண்டும்” என்றாள்.

திருமூர்த்தி அலட்சியமாகச் சிரித்தான்; “பெண்கள் இப்படித் தான் எதற்கும் ஆரம்பத்தில் முடியாதென்று சொல்வார்கள். நீங்கள் டாக்டராக இருந்தாலும் பெண்தானே? முடிவில் நீங்கள்தான் இதைச் செய்யப் போகிறீர்கள். வேறு எதற்காகப் பல டாக்டர்கள் இருக்கும் போது என் குடும்ப டாக்டரான உங்களை அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்?”

ஒரு விஷயம் பளிச்சென்று புலப்பட்டுவிட்டது சங்கரிக்கு. தான் நினைத்த எதையும் துணிவோடு சாதிக்கக்கூடிய திறமை இருந்தது அவனிடம். குமுதாவும் ஒரு வகையில் அவனைப் போலவே தீர்மானத்தோடு பேசினாள். இடையில் அவர்களுக்கு மத்தியில் சங்கரி ஒரு கருவியாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் பயங்கரமான நிகழ்ச்சிகள் நடக்கத்தான் போகின்றன. திருமூர்த்தியும் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டான். குமுதாவும் வந்து விட்டாள். சங்கரியின் முடிவு என்ன?

12. பெண்ணுக்குப் பெண்

ஆஸ்பத்திரி வேலைகளை முடித்து விட்டு மாலையில் அவள் வீட்டுக்குத் திரும்புவதற்கும் திருமூர்த்தி அவளைத் தேடிக் கொண்டு வருவதற்கும் நேரம் சரியாக இருந்தது. ஏனோ முனியம்மாளுக்குக் கூட அவன் அப்படி அவளை அடிக்கடி தேடிக்கொண்டு வந்தது; அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. சமயம் கிடைத்தால் சங்கரியிடங்கூட அதைச் சாடையாகக் குறிப்பிட விரும்பினாள் முனியம்மாள். பிறகு அவளுடைய மனம் மாறி விட்டது. ‘டாக்டர் அம்மா படித்தவள்; உலகம் தெரிந்தவள்; அந்த மனிதனால் இவளுக்கு ஏதாவது உதவிகள் கிடைக்கலாம். நான் ஏன் இவையெல்லாம் வீணாகக் காதில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்?’ என்று பேசாதிருந்து விட்டாள். என்றாலும் ஏனோ முனியம்மாளுக்குத் திருஞானம் தன் வீட்டுத் தலைவியைத் தேடிக்கொண்டு வந்தபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி இப்போது ஏற்படவில்லை.

மாலையிலும் மறைவுப் பலகைக்குப் பின்னால் அமர்ந்து சங்கரியும் திருமூர்த்தியும் நெடுநேரம் பேசினார்கள். சங்கரியின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவன் சிரித்துக் கொண்டே பதிலளித்தான். எங்கெல்லாமோ சுற்றி வளைத்துப் பேசித் தன் போக்குக்கே

அவளை மீண்டும் கொண்டு வர முயன்றான். அவனுக்கு குமுதாவின் பழக்கத்தில் அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. ஆண் குழந்தைகள் அவனுக்கு இன்னும் பிறக்காத சமயத்தில், திடீரென்று அவளுக்கு ஒன்று பிறந்து வைத்து, அது சொத்துக்கு உரிமை கேட்கும் நிலையில் வளரக் கூடுமென்று அவன் பயந்தான். “அவள் செத்துப் போக விரும்பினால் செத்துத் தொலையட்டும்!” என்று சிறிதுகூட மனம் கலங்காமல் கூறினான். அவனுக்கு இவ்விஷயத்தில் சங்கரி ஒத்துழைக்க முன் வந்தால், அவளுக்காக எதையும் செய்வதாக வாக்களித்தான். சங்கரி அவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டு மறுநாள் அவனுக்கு ஒரு முடிவு தெரிவிப்பதாக அனுப்பி வைத்தாள்.

அன்றைக்கு இரவில் அவளுக்குத் தன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி மீண்டும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. இதுநாள் வரையிலும் ஓரளவுக்குத் தன்னையே ஏமாற்றிக் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் நினைத்தாள். ஒரு லட்சியத்தோடு படித்து முன்னேறி டாக்டராகி விட்டால், வாழ்நாள் முழுவதுமே அவள் டாக்டராக இருந்து விடலாமென்றுதான் கனவு கண்டாள். ஆனால் தான் வெறும் டாக்டர் மட்டுமல்ல என்பதை என்னதான் முயன்றும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை - அவள் ஒரு பெண்!

எத்தனையோ வகை நோயாளிப் பெண்களுடன் பழகிய போதெல்லாம் அவள் டாக்டராக மாத்திரம் இருக்க முடிந்தது. அன்று காலையில் சந்தித்த குமுதாவின் முன்னால் மட்டிலும் அவளால் டாக்டராக இருக்க முடியவில்லை. அந்தப் பெண்ணுக்கு முன்னால் விழிப்படைந்த பெண்மையின் அதிர்ச்சியை அவளாலேயே தாங்க முடியாத சமயத்தில் குமுதாவும் அதை இடித்துக் காட்டிவிட்டாள்.

“நீங்கள் டாக்டராக இருந்தாலும் ஒரு பெண்; பெண்ணுக்குப் பெண் இந்த உதவியைச் செய்ய மாட்டீர்களா?”

“நீங்கள் டாக்டராக இருந்தாலும் பெண்தானே!” என்றான் திருமூர்த்தியும்.

தன்மீதும் தன்னுடைய இனத்தின் மீதும் அவளுக்கு அந்த கணத்தில் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. தாய்மைப்பேறு என்ற பெரிய

பொறுப்பைப் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் கடவுள், ஏன் அவர்களைப் பொறுப்பற்ற ஆண்களை நம்பி வாழும் அவல நிலைக்குக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறான்? ஏன் பெண்களில் பலரையே பொறுப்பற்ற உணர்ச்சிகளின் குவியலாகப் படைத்திருக்கிறான்?

அழிக்கப்பட்டு வரும் பழமைக்கும் புரிந்து கொள்ள முடியாத புதுமைக்கும் இடையில் தான் அகப்பட்டுக் கொண்டு அலைக்கழிக்கப்பட்டு வருவதாக அவள் உணர்ந்தாள். பள்ளிகளில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் கல்வி கற்றுக் கொடுப்பவர்கள் பெண்மையின் தனிப் பொறுப்பைப் பற்றி எங்கே கவலைப் படுகிறார்கள்? 'ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் சமானம்' என்று சொல்லிவிடலாம். ஆனால் உடல் அமைப்பால், உள்ளத்தால், உயிர்த் துடிப்பால் ஆண் வேறு பெண் வேறு. இயற்கையின் இந்த அடிப்படை வேறுபாட்டைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத கல்வி என்ன கல்வி?

குமுதாவும் படித்தவள். பிறந்து வளர்ந்த வீடே முன்பு ஒருவகையில் கல்விக்கூடமாக இருந்தது. இப்போது அதுவும் மறைந்து வருகிறது. பெண் எப்படித்தான் தன்னை உணர்ந்து உருவாக்கிக் கொள்வாள்? ஒருமுறை தவறு செய்து விட்டால் மீண்டு வாழ முடியாமல் வஞ்சிக்கப்படும் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கையின் வழிகாட்டி எங்கேதான் இருக்கிறது?

ஆண்களின் கண்களுக்கு அவள் நாடாளும் அரசியாகவே இருந்தாலும் முதலில் அவள் பெண்தான். தன்னைக் காணும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்களின் கண்களைக் கொண்டு சங்கரி இப்போது தன்னையே பார்த்துக் கொண்டாள். அவள் டாக்டராக இருந்து மருந்துவப் பணி செய்யத்தான் வேண்டும். ஆனால் அவளுக்கென்று தனியாக ஒரு சொந்த வாழ்வு வேண்டாமா? ஆணின் அன்பு இல்லாமல் அரவணைப்பு இல்லாமல், கெஞ்சதல், கொஞ்சதல், அதிகாரம் இல்லாமல் ஏன் அவள் வாழ வேண்டும்?

லட்சியத் துறவு பூண்டிருந்த அவளுடைய கட்டுத்தளைகள் அனைத்தையும் அன்றைக்கு அந்தக் குமுதா என்ற பெண் சுக்கு நூராக்கி உடைத்தெறிந்து விட்டாள். உள்ளுணர்வு கொந்தளித்துக்

குமுதத் தொடங்கிவிட்டது சங்கரிக்கு. அவள் ஒருவனுக்கு அன்பு மனைவியாக வேண்டியவள்; குழந்தைகளுக்குத் தாயாக வேண்டியவள்; முறையான வாழ்க்கை கொடுக்கும் எல்லா இன்ப துன்பங்களையும் அநுபவிக்கப் பிறந்தவள்.

ஆண்டுக்கணக்கில் அன்புக்கரங்களை நீட்டிக்கொண்டு காத்திருக்கும் உத்தமன் திருஞானத்துக்கு ஒரே ஒரு வரி கடிதம் எழுதிப் போட்டால் போதுமே; அவனுடைய உள்ளம் துடிக்கும் துடிப்பை உணர்ந்த பிறகும், அவனுடைய ஆத்மாவின் சோகத் தவிப்பை அறிந்த பிறகும் ஏன் அவனை மறுத்து அனுப்ப வேண்டும்? அப்படி ஒருவனோடு வாழக் கொடுத்து வைக்க முடிந்தால் ஆயிரம் பிறவிகள் எடுக்கலாமே!

சங்கரி இரவெல்லாம் குமுறிக் குமுறி அழுதாள். தன்னுடைய அழகு அவளுக்கு நஞ்சாகத் தோன்றியது; வயது அவளுக்கு வேம்பாகக் கசந்தது; வாழ்க்கையே பொருளற்ற போலி நாடகமாகி விட்டது.

இவ்வளவுக்கும் காரணமான அந்தக் குமுதாவை அவளால் மன்னிக்க முடியாது. காரணம் குமுதாவா? அல்லது குமுதாவை அப்படிச் செய்து வைத்த திருமூர்த்தியா? இருவருமேதான். பொறுப்பிலிருந்து இருவருமே தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. அவர்கள் இருவர் மீதுமே வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டால் என்ன?... குருமூர்த்தி இறந்துபோய் விட்டால் அவனுடன் பிறந்தவன் உயிருடன் இருக்கிறான்; அவனைப் போலவே இருக்கிறான்.

வஞ்சனையையும் சூதையுமே அவள் கண்டவுடன் வஞ்சனையைக் கொண்டு அவள் வாழ்க்கையுடன் சூதாடுவதற்குத் தீர்மானித்து விட்டாள். சூதாடுகிறவர்கள் வெற்றி பெறுகிற உலகத்தில் அதிலும் சிறிது கலந்து கொண்டால் என்ன? லட்சிய உழைப்பை விட வேண்டாம். ஆனால் சூதாட்டத்துக்கு உள்ள ஒரே வேகமும் பரபரப்பும் இரத்தத் துடிப்பும் லட்சியத்துக்கு என்றுமே வருவதில்லை. ஆட்டக்காய்களை வெட்டிப் பார்க்கும் போது கிடைக்கும் வெற்றியின் எக்களிப்பின் முன்பு நூறு உயிர்களைக் காப்பாற்றும் எக்களிப்பு எம்மாத்திரம்? அழிவில் உள்ள ஆனந்தத்துக்கு என்றுமே ஆக்கத்தில் உள்ள ஆனந்தம் ஈடாகாது?

தனக்குள் ஒரு முடிவு பிறந்தவுடன் சோர்ந்துபோய் அயர்ந்து உறங்கினாள் சங்கரி. தன்னுடைய ஆயுதங்களான அழகு, இளமை, கல்வி, மருத்துவக் கலை எல்லாவற்றையுமே அவள் தனது புதிய முடிவை நோக்கித் திருப்புவதற்குக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள். கனவுகளே இல்லாத அமைதியான உறக்கம் அவளுக்கு.

மறுநாள் திருமூர்த்தி வந்தவுடன் அவனைப் புன்னகையோடு வரவேற்று அவனுக்குத் தன் கையாலேயே காபி கொடுத்தாள் சங்கரி. திருமூர்த்திக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அவளுடைய விழிகளிலும் பேச்சிலும் கூட வழக்கத்துக்கு மாறான கனிவு இருந்தது. முடிவைப் பற்றிக் கேட்டான்.

“எதைச் செய்தாலும் இனிமேல் அவளுடைய உயிருக்கு ஆபத்தில்லாமல் செய்வது சிரமந்தான். என்றாள் சங்கரி.

திருமூர்த்தி சந்தேகத்துடன் அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

“முயற்சி செய்கிறேன். பிறகு ஐந்தாறு மாதங்களாவது அவளைப் படுக்கையில் வைத்திருந்து அவளுக்குக் கவனமாக வைத்தியம் செய்ய வேண்டும். உதவிக்கும் யாராவது ஒரு பெண் துணை இருந்தால் நல்லது.”

அவனுடைய முகம் சுருங்கியது. “என்னால் எப்படிப் பார்த்துக் கொள்ள முடியும்? அப்படியும் பிழைப்பது சிரமந்தான் என்று சொல்லுகிறீர்கள்?”

“சிரமந்தான்; ஏனென்றால் நீங்கள் அவ்வளவு தூரம் அவளது குடலையே புண்ணாக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு கடுமையான மருந்துகளெல்லாம் உங்களுக்குச் சீட்டில்லாமல் எப்படிக்கி கிடைத்தன?” கேட்டுவிட்டு அவன் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்து அவன் சிறிதாவது பயப்படுகிறானா என்பதைக் கண்காணித்தான்.

உண்மையிலேயே அவன் பயந்துவிட்டான். “நடந்ததையெல்லாம் இப்போது கேட்காதீர்கள். இனிமேல் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள்.”

“அதை நீங்கள் தான் சொல்லவேண்டும்.”

“அவளும் தான் சாவதற்கு உங்களிடமே மருந்து கேட்கிறாள் என்று சொல்லுகிறீர்கள்” என்று சொல்லி சிறிது நேரம்

தயங்கினான் திருமூர்த்தி. பிறகு, “எனக்கும் அவள் எப்படிப் போனாலும் கவலையில்லை; வியாபாரக் கவலைகளுக்கே எனக்கு நேரம் போதாது” என்றான்.

“இதுதானே உங்கள் முடிவு?”

“ஆமாம்; ஆனால் பிறகு எதுவும் தொல்லை வராமலும் நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

டாக்டர் சங்கரி சிறுபொழுது மௌனம் சாதித்தான். “உங்களுடைய காரில் இனிமேல் அங்கு நான் அடிக்கடி உங்களோடு போக விரும்பவில்லை. எனக்கென்று ஒரு சிறிய கார் இருந்தால் தேவலாம்.”

“ஒரு கார்தானே? உங்களுக்குச் சொந்தமாகவே ஒரு கார் அனுப்பிவிடுகிறேன். அதை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளலாம், இதெல்லாம் எனக்குச் சிறிய விஷயங்கள்.”

வாய்ப் பேச்சுக்குத் திருமூர்த்தி இப்படிக்கூறினாலும் தனக்குள் சங்கரி மிகவும் கெட்டிக்காரி என்று எடைப்போட்டுக் கொண்டான். தன்னுடைய வேலைக்குப் பிரதியாக ஒரு காரையே அவள் கேட்டது அவனைத் துணுக்குறச் செய்தது. என்றாலும் எப்போதுமே அவனுக்குக் கிராக்கியான பொருள்களின் மேல் பற்றுதல் அதிகம். அவனுக்கு ஒன்று பிடித்துவிட்டால் போதும்; விலை அதிகமாக அதிகமாக அவனுக்குப் பிரியமும் அதிகமாகிக் கொண்டு போகும். மேலும், ஒரு காரைக் கொடுப்பதனால் குமுதாவின் தொல்லையிலிருந்து விடுபட முடியுமென்றால், இன்னுங்கூட மிகுதியாகக் கொடுக்கலாம் என்று தோன்றியது.

பண விஷயத்தில் சங்கரியின் நாட்டம் தெரிந்தவுடன் மெதுவாக அவளிடம் மற்றொரு விஷயத்தையும் பேசத் தொடங்கினான்.

“நடிகன் நாகப்பா என்னை நச்சரித்து வருகிறான். எப்படியாவது உங்களை ஒரு படத்தில் நடிக்ச்ச் செய்ய வைக்க வேண்டுமென்று அவனுக்கு ஆசை. நீங்கள் நடிக்ச்ச் சம்மதமென்றால் இரண்டே மாதத்தில் ஒரு படத்தை முடித்துக் கொடுத்து விடுகிறானாம்.”

“படத்துக்கு மூன்று லட்சமென்று முப்பது படங்களுக்கு ஒப்பந்தம் செய்திருக்கும் ஆள் அவன். திருப்பதியில் தலையைக்

கொடுத்த நிலை என்று சொல்வார்களே, அந்த நிலை தயாரிப்பாளர்களுக்கு. மூன்று வருஷங்களில் பாதிப் படமே முடியும். பிறகு அவர்கள் அவன் வீட்டுக்குக் காவடி தூக்கிப் போய்க் களைத்து ஓடி விடுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வல்லாள கண்டன் உங்களைப் படத்தில் கதாநாயகியாகப் போட்டால் இரண்டே மாதத்தில் முடிக்கிறேன் என்கிறான்."

"என்னுடைய தொழிலே எனக்குப் பெரியது" என்று கூறிய சங்கரி, உடனே எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல், "ஆமாம், நீங்கள் என்ன யோசனை சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

திருமூர்த்திக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை. தன்னையே யோசனை கேட்கும் நிலைக்கு அவன் வந்துவிட்டான் அல்லவா?

"நானும் அவர்களிடம் அப்படித்தான் லேசில் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டீர்கள் என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். அதற்காகத்தான் முதலில் என்னை வைத்து உங்களைப் பிடிக்கப் பார்க்கிறார்கள்; நீங்கள் நடிப்பது எனக்கும் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயம்..."

"என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டான் சங்கரி.

"தயாரிப்பாளர் வருவார். வந்தவுடன் 'முடியாது' என்று கண்டித்துப் பேசித் திருப்பி அனுப்பி விடாதீர்கள். கூடுமான வரையில் முடியாது என்பதுபோல் இழுத்துப்பேசி விட்டுப் பிறகு யோசித்துச் சொல்வதாகச் சொல்லுங்கள்."

"யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?"

"பேச்சுக்கு அப்படி ஒரு நம்பிக்கைத் தூண்டிலைப் போட்டு வையுங்கள். முன்பணம் ஒரு பத்தாயிரமாவது தருவார்கள். பணத்தை வாங்கி வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு நீங்கள் அவர்கள் கேட்கும் போதெல்லாம் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி, முடிவில் உங்களை யாரோ தடுப்பதாகச் சொல்லுங்கள்."

"அவர்கள் கொடுக்கும் முன்பணம்?"

"அது செலவழிந்து விட்டதாகச் சொல்லுங்கள். அவர்களும் வற்புறுத்த மாட்டார்கள். நான் அதைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நாகப்பாவின் சபலத்துக்காக ஒரு பத்தாயிரம் செலவாக

இருக்கட்டும் அவர்களுக்கு. சீக்கிரம் நானே பார்த்து உங்களுக்கு இங்கு ஒரு சொந்த வீட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். தானாக வரும் பணத்தை ஏன் விட வேண்டும்?"

திருமூர்த்தி கிளம்பிச் சென்றவுடன், தன்னிடம் பகுதி நேர வேலைக்காரனாக உழைத்து வந்த ரங்கனைக் கூப்பிட்டான் சங்கரி. அவனிடம் பணத்தைக் கொடுத்து அவனைக் காரோட்டும் தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ளச் சொன்னான்.

காரும் வந்துவிட்டது. ரங்கனும் காரோட்டியாக மாறினான்.

சில தினங்கள் சேர்ந்தாற்போல் குமுதாவின் வீட்டுக்குப் போய் அவளுக்கு வைத்தியம் செய்து வந்தான் சங்கரி. பிறகு திடீரென்று ஒரு நாள் குமுதாவை அவன் வீட்டில் காணவில்லை. அங்கிருந்த கிழவன், எப்படியோ திருமூர்த்தியைச் சந்தித்துச் சங்கரியைப் பற்றிப் புகார் செய்தான். அவனிடம் சிறிது பணம் கொடுத்து, ஊரை விட்டே அனுப்பி வைத்தான் திருமூர்த்தி.

சங்கரியின் வீட்டு டெலிபோன் மணி அடித்தது. "என்ன விஷயம்? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லையே!" என்றான் திருமூர்த்தி.

"எல்லாமே கச்சிதமாய் முடிந்துவிட்டது. இனி நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள்" என்றான் உற்சாகத்தோடு சங்கரி.

திருமூர்த்தியின் கரம் நடுங்கியது. அவன் முகம் பேயறைந்தது போல் மாறியது அவன் கவலைப்பட்டதோடு நிற்கவில்லை. பயந்து பதறினான்.

13. குமுதா எங்கே?

குமுதாவைப் பற்றிய செய்தியை டாக்டர் சங்கரி தொலைபேசியின் மூலம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே அதை முழுவதும் கேட்பதற்குப் பயந்தவன்போல் 'டக்'கென்று போனை வைத்துப் பேச்சைப் பாதியில் முடித்துவிட்டான் திருமூர்த்தி. "எல்லாமே கச்சிதமாய் முடிந்து விட்டது; இனி நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள்" என்ற வரையில் தான் அவனால் கேட்க முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவனது மூச்சுத் திணறியது.

எல்லாமே கச்சிதமாய் முடிந்துவிட்டது என்றால் அதற்கு என்ன பொருள்? தினந்தோறும் பிறப்புகளையும் இறப்புகளையும் பார்த்துப் பழகிவிட்ட அவன், குமுதாவின் முடிவைப் பற்றி எவ்வளவு அலட்சியமாக, எவ்வளவு உற்சாகமாகப் பேசுகிறான்! - பொருள் அவனுக்கு விளங்கியது போலவும் இருந்தது; விளங்காதது போலவும் இருந்தது. மேற்கொண்டு எதையுமே அவன் விளங்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

அவனுடைய நெஞ்சில் சில மாதங்களாகவே குமுதா ஓர் கூரிய முள்ளாகவே இருந்து உறுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அந்த முள்ளை எப்படியாவது, அகற்றி விடுவதற்குத்தான் அவன் டாக்டர் சங்கரியின் உதவியை நாடினான். இப்போதோ அந்த முள் முறிக்கப்பட்டு விட்டதுபோல் அவனுக்கு வேதனையை அளித்தது. முறிக்கப்பட்டுவிட்ட முள் முன்னிலும் கொடுமையாகப் புரையோடிச் சீழ் பிடித்து பயங்கரமான அறுவைச் சிகிச்சைக்கு அவனைக் கொண்டுவந்து விடும்போல் தோன்றியது. ஒரு பெண் விஷயமாக வெளிநாட்டில் கொலையுண்ட தன்னுடைய சகோதரன் குருமூர்த்தியையும் ஏனோ அவன் இந்தச் சமயத்தில் நினைத்துக் கொண்டான்.

'கொலை! விஷயம் வெளியில் தெரிந்துவிட்டால்... போலீஸ் விசாரணை, வழக்கு, பத்திரிகைச் செய்தி, தீர்ப்பு கடைசியில்... கடைசியில்...!' அவன் எல்லாவற்றையுமே மறந்து விடத் துடித்தான். தன்னைவிட இவ்விஷயத்தில் சங்கரி துணிவுடையவளாக இருந்தது வேறு அவனுக்கு அவனிடம் அச்சத்தை எழுப்பியது. எப்படியாவது, என்ன விலை கொடுத்தாவது அவளைப் பணியச் செய்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

உடனடியாக அவளுக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கிடைக்கச் செய்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது. அவனிடம் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்த தயாரிப்பாளர் தங்கமுத்துவுக்குப் போன் செய்தான். சங்கரியிடம் படத்தில் நடிப்பது பற்றித் தான் கேட்டு வந்ததாகவும் முயற்சி செய்தால் ஒருவேளை அவள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும் என்றும் சொல்லி வைத்தான்.

'எதற்கும் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாயைக் கொண்டு போய் முன்பணம் என்று சொல்லிக் கொடுத்து விட்டு வாருங்கள்.

அவள் வாங்க மறுத்தாலும் நீங்கள் கொடுக்க மறந்துவிடாதீர்கள். பிறகு நானும் சொல்லிப் பார்க்கிறேன்.' என்றான்.

'பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு பிறகு நடிக்காமலே இருந்துவிட்டால்?' என்று சந்தேகத்தோடு கேட்டார் அவர்.

'அப்படியே இருந்தாலும் என்ன கெட்டுப்போகும்? நடிகர் நாகப்பாவிடம் சொல்லி, அவருடைய நப்பாசைக்காகவும் சபலத்துக்காகவும் நீங்கள் இதைச் செய்ததாகச் சொல்லலாமே! என்னிடம் கடன் வாங்கி எத்தனை லட்சத்தை நீங்கள் அவருக்குக் கொட்டி அழுதிருக்கிறீர்கள்? படத்திற்கு நஷ்டம் வந்து நீங்கள் கையை அறுத்துக் கொண்டால் அவர் கவலைப்படுகிறாரா? ஒருவேளை இந்தப் பத்தாயிரம் நஷ்டமே ஆனாலும் இதைக் காட்டி அவரிடம் பத்துநாள் வேலை வாங்கிடலாம்.'

பிறகு சங்கரியிடமும் பேசி அவளைச் சிறிது நேரம் தயாரிப்பாளர் முன்னிலையில் திறமையோடு நடிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். 'நீங்கள் ஒன்றும் அவர் பணம் கொடுத்தால் வேண்டாமென்று சொல்லிவிடாதீர்கள். ரேஸ் குதிரைகளில் பணம் கட்டிச் சூதாடுகிறது போல் இங்கே சில ஆட்களின் மேல் பெரும் பணத்தைக் கட்டிச் சூதாடுகிறார்கள். லாபம் வரும் என்ற ஆசை இல்லாவிட்டால் ஒரு பைசாக்கூட இவர்களிடமிருந்து வெளியில் வராது. நீங்கள் கடைசியில் நடிக்காவிட்டாலும் இவருக்கு லாபந்தான். பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு எனக்குத் தகவல் சொல்லுங்கள்.'

ஜரிகைக்கரை வேஷ்டி, சிலக் ஜிப்பா, வைர மோதிரம், அங்கவஸ்திரம், ஸென்ட்ரெடி, ஸ்லிப்பர் இவற்றின் மினுமினுப்போடும் பளபளப்போடும் தங்கமுத்து வந்து சேர்ந்தார். நாகப்பாவின் சபலம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அவருக்கே சங்கரியின் ஒரு புன்சிரிப்புக்காகவும் மழலைப் பேச்சுக்காகவும் விழி நோக்குக்காகவும் அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து விடலாம் என்று தோன்றியது. முதல் படத்தில் நடிக்க ஒப்புக்கொள்ளும் யாருக்குமே தராத அளவுக்கு அவளுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் தருவதாக வாக்களித்தார். ஓய்வு நேரங்களில் வந்து முப்பது நாள் படப்பிடிப்பில் கலந்து கொண்டால் போதும் என்றார்.

"நீங்க நாடகத்திலே நடிச்சிருக்கீங்க. ஒரு நாடகத்திலே நடிக்கிற அளவுக்குக் கூட நீங்க இதிலே சிரமப்பட வேண்டாம். நாடகந்தான் ரொம்பக் கஷ்டம். வசனத்தை மனப்பாடம் பண்ணணும்; எல்லா நடிப்பையும் ஒரே மூச்சிலே செய்யணும். எதிரிலே ரசிகர்கள் இருக்கிறதாலே ரொம்பக் கவனத்தோடு நடிக்கணும்."

சங்கரி அவருடைய பேச்சை உற்றுக் கேட்டாள். நாடகத் தினில் நடிப்பதில் உள்ள சிரமங்கள் ஓரளவு அவளுக்குத் தெரியும். கல்லூரியில் அவள் நடித்தவள். இப்போது கூட நாடங்களில் அங்கும் இங்குமாக நடித்து வந்த சில ஏழைப் பெண்களுக்கு அவள் ஆஸ்பத்திரியில் வைத்தியம் செய்து வந்தாள். மாதத்தில் அவர்களுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று நாடகங்களில் நடிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்குமாம். ஒரு நாடகத்திற்கு இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது ரூபாய் தருவார்களாம்.

"சினிமாவிலே நடிப்பதற்கு நீங்க அவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டாம். உங்க நடிப்பிலே முக்கால்வாசியைக் 'காமிரா' நடிச்சிடும்; உங்க பாட்டை இன்னொருத்தர் பாடிப்பிடுவாங்க; வசனத்தைக் கூட நீங்க மனப்பாடம் செய்யணும்கிற அவசியம் இல்லை. மூணு மணி நேரத்து வேலையை மூணு மாதத்திலேயோ, மூணு வருஷத்திலேயோ செய்யறதினாலே, அப் போதைக்கு வந்து நீங்க கொஞ்சமாய் வசனம் பேசினால் போதும். நடிப்பிலே, வசனத்திலே நீங்க நாடக மேடையாக இருந்தால் தப்புச் செய்ய முடியாது; செய்திட்டாக் கையைத் தட்டி ரசிகர்கள் உங்களை உள்ளே போகச் சொல்லுவாங்க. ஆனால் இங்கே நீங்க நூறு தடவை தப்புச் செய்தாலும் நாங்க திரும்பத் திரும்ப 'ரீடேக்' எடுப்போம். உங்களோட குறை களையெல்லாம் அடியோட மறைச்சு, உங்களோட திறமையை ஒண்ணுக்குப் பத்தாப் பூதக் கண்ணாடியிலே பெரிசு படுத்திக் காட்டுறதுதான் எங்க வேலை! தியேட்டரிலே திரை முழுக்க உங்க கண்ணை மட்டும் 'குளோசப்'பிலே காட்டினா பார்க்கிற பயல்கள் மயங்கி விழுந்திட மாட்டாங்களா!"

சங்கரி பிரமித்துப் போனாள். இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ்க் கலைகளையும் வளர்த்து வந்த ஒரு நாட்டில்,

நாடகக்கலை தீவிரமான மறுமலர்ச்சி பெறாமலே அழிக்கப்பட்டு வந்த சோகக் கதை அவளுக்கு அப்போதுதான் விளங்கியது. கடினமான உயிர்கலை, உழைப்பு மிகுந்த நுண்கலை, இந்தப் பூதக்கண்ணாடி செப்பிடு வித்தையிடம் போட்டியிட முடியுமா?

"நாடகத்தைப் போல் அவ்வளவு கடினமான வேலை இங்கே இல்லை என்கிறீர்கள். ஆனால் பணம் மட்டிலும் இப்படி ஏராளமாய்த் தருவதாய்ச் சொல்கிறீர்களே! ஒரு லட்சம் எனக்கு எப்படித் தரமுடியும்?"

"எல்லாருக்குமா தருகிறோம்? உங்களை ஆரம்பத்திலேயே நட்சத்திரமாக்கி அமார்க்களப்படுத்திவிட வேண்டும் என்ற ஆசை எங்களுக்கு. உங்களுக்கும் அதிர்ஷ்டம், எங்களுக்கும் பாக்கியம்."

முதலில் முடியாதென்று மறுத்தாள். பிறகு யோசனை செய்து பதிலளிப்பதாகத் தெரிவித்தாள். பிறகு கொடுக்க வந்த பணத்தை வேண்டாமென்று சொல்வது போல் நடித்துவிட்டுப் பத்திரமாக வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள். பத்தாயிரத்து ஒரு ரூபாய் இருந்தது. அந்த ஒரு ரூபாய் சாஸ்திரப் பணம்!

தங்கமுத்து ஒரு வாய்க் காப்பியைக் குடித்துவிட்டு வந்த வழியே திரும்பினார். அவரை ஏமாற்றி வாங்கிய பணமாக அது அவளுக்குத் தோன்றியது. நூறு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களும் ஓர் ஒற்றை ரூபாய் நோட்டும் அந்தக் கட்டில் இருந்தன.

ஒரு செய்தித்தாளில் அது சுற்றப்பட்டிருந்ததால் எதேச்சையாக அதைப் பிரித்துப் படித்தாள். நாட்டின் வடக்கு எல்லையில் பனிமலைச் சிகரங்களின் உச்சியில் தங்களது உயிரைத் திரணமாக மதித்து எல்லை காத்து நிற்கும் எண்ணற்ற வீரர்களைப் பற்றிய செய்தி ஒருபுறம் இருந்தது. மறுபுறம் இந்த நாட்டிலேயே விமானங்களையும் கப்பல்களையும் செய்து கொண்டிருந்த விஞ்ஞானிகளைப் பற்றிய விவரங்கள் இருந்தன. இன்னும் தலைசிறந்த சிந்தனையாளர்கள், சமூகத் தலைவர்கள், தொழிற் சிற்பிகள், பல்வேறு மனிதர்களின் சாதனைகளைப் பற்றியும் அதில் தகவல்கள் காணப்பட்டன. அதன் கடைசிப் பக்கத்தைப் புரட்டினாள். தொழில் இல்லாத ஆயிரக்கணக்கான துணை நடிகர் - நடிகைகள் தங்களுக்கு வாழ்வு தருமாறு கோஷமிட்டுக் கொண்டே நகரத்தில் தெருக்களில் நடந்தார்களாம். திரையிலே

வராத அந்தக் காட்சி பத்திரிகைப் படத்திலே பரிதாபமாகத் தோன்றியது.

கையில் இருந்த கறுப்புப் பணம் அவளைப் பார்த்துக் கள்ளத்தனமாய்ச் சிரித்தது. 'யார் யாரை ஏமாற்றுகிறார்கள்? நீ ஏன் ஏமாற்றக்கூடாது?' என்று கேட்டது. பத்திரிகையிலே அவள் யாரைப் பற்றியெல்லாம் படித்தாளோ, அவர்களில் ஒருவராவது ஒரே சமயத்தில் இவ்வளவு பணத்தையும் கண்டிருப்பார்களா?

டெலிபோன் மணி அடித்தது. திருமூர்த்தி அவளுக்கு வாழ்த்துக்கள் கூறினான். "பணத்தைப் பத்திரமாக வைத்திருங்கள்; சீக்கிரமாக ஒரு வீடு வாங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்து விடலாம்" என்றான்.

"வீடா? வீடு கட்டுவதற்கு மனை வாங்கக்கூட இது போதாதே?"

"எல்லாம் வாங்கி விடலாம்; கவலைப்படாதீர்கள். மேற்கொண்டு கடன் வாங்கினால் மாதா மாதம் கட்டி விட்டால் போகிறது. அந்தப் பொறுப்பையெல்லாம் என்னிடம் விட்டு விடுங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்."

"மெதுவாகப் பார்ப்போம்; நான் நாளைக்கு பங்குளுக்குப் போக வேண்டிய வேலை இருக்கிறது. திரும்பி வருவதற்கு ஒரு வாரம் ஆகும், வந்தவுடன் பேசுகிறேன்" என்றாள் சங்கரி. அவளுக்கு அங்கே டாக்டர்களின் மகாநாடு ஒன்றில் கலந்து கொள்ள வேண்டிய வேலை இருந்தது. அவளுடைய ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அவளை அனுப்புவதாக இருந்தார்கள். பேச்சு வாக்கில் எதேச்சையாக அதைக் குறிப்பிட்டாள் அவள்.

"நல்லவேளை. இதை என்னிடம் சொல்லத் தோன்றியதே உங்களுக்கு!" என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறினான் திருமூர்த்தி.

"பங்குளரில் நீங்கள் வேறு எங்கும் போய்த் தங்கிக் கொண்டு சிரமப்பட வேண்டாம். நேரே என்னுடைய பங்களாவுக்குப் போய் இறங்குங்கள். நான் இப்போதே போன் செய்து விடுகிறேன். அங்கே உங்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் கவனித்துக் கொள்வார்கள்." தன்னுடைய பங்குளர் வீட்டின் விலாசத்தைக் கொடுத்து, கட்டாயம் அங்கே போய்த் தங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

சங்கரிக்குக்கூட இது ஒரு வகையில் உதவியாக இருந்தது. அவளுக்குத் தெரிந்தவர் யாரும் பங்குளரில் இல்லாததால் ஏதாவது ஒட்டலில்தான் போய்த் தங்கும்படியாக இருக்குமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்போது அந்தக் கவலை விட்டுவிட்டது.

மறுநாள் காரில் புறப்பட்டுப் பங்குளருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள் சங்கரி. திருமூர்த்தி கொடுத்திருந்த விலாசத்தில் அவளுக்குப் பயபக்தி நிறைந்த வரவேற்புக் காத்திருந்தது. அவளுடைய கார் முன்பு திருமூர்த்தியின் காராக இருந்ததால், அதைக் கொண்டே வந்திருக்கும் விருந்தாளியின் மதிப்பைப் புரிந்துகொண்டார் திருமூர்த்தியின் பங்குளர் மாணேஜர். வீட்டுக் காவலாளி பெட்டி படுக்கைகளைக் கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய அறைக்குள் வைத்தான்.

அங்கே ஒருபுறம் மெத்தை, கட்டில்; மறுபுறம் மேசை, நாற்காலி மேஜையின் மேல் பூக்கொத்து இவ்வளவும் இருந்தன. நிலைக் கண்ணாடியுடன் உடை மாற்றிக் கொள்ளும் மேசை அலமாரி ஒரு மூலையில் இருந்தது. குளிக்கும் அறையில் பெரிய பீங்கான் தொட்டி. வெந்நீர் - தண்ணீர் குழாய்கள், சோப்பு தைலம் முதலிய வாசனைப் பொருள்கள் எல்லாமே நிறைந்து காணப்பட்டன.

வீடு பெரிய வீடு. சுற்றிலும் பூச்செடிகள்; அதில் மனிதர்கள் குடியிருந்தால் எப்படிக் காட்சியளிக்குமோ அப்படித்தான் தோன்றியது அது. மாடிக்கு அவள் போகவில்லை. சின்னஞ்சிறு வண்ண அரண்மனைபோல் இருந்த அதன் முகப்பு அறையை மட்டிலும் மாணேஜர் தமது அலுவல் அறையாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"இதில் யாரும் குடியிருப்பதில்லையா?" என்று கேட்டாள் சங்கரி.

"அடிக்கடி ஐயாவும் அவருக்கு வேண்டியவர்களும் இங்கு வந்து போவார்கள். பட்டணம், பம்பாய், டில்லி முதலிய எல்லா ஊர்களிலுமிருந்தே முக்கியமானவர்கள் வந்து தங்குவது உண்டு. கோடைக் காலத்தில் ஐயா குடும்பத்தோடு இங்கே வந்தாலும் வருவார்கள்."

பொ-7

சலவைக் கற்களும் பளிங்குக் கற்களும் அங்கே அதிகமாகப் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. சென்னையில் இருந்த அவனுடைய வீட்டை விட இது அழகாகவும் பெரிதாகவும் இருந்தது. மாலையில் அவள் குளித்து முழுகி உடை மாற்றிக் கொண்டு வெளியில் வந்தாள். அடுத்த சாப்பாட்டு அறையில் அவளுக்கு மேசை மீது பலகாரம், பழங்கள், காபி எல்லாம் தயாராக வைத்திருந்தனர். திருமூர்த்தி இல்லாத இடங்களிலும் அவனுடைய ஆணைகள் செயல்படும் முறை அவளுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

மறுநாள் காலையில்தான் அவளுடைய கூட்டம் தொடங்குவதாக இருந்தது. ஆகவே காரை எடுத்துக் கொண்டு, காரோட்டும் ரங்கனுக்கு வழிகாட்டுவதற்கு ஒருவனை அழைத்துக் கொண்டு ஊர் சுற்றி வந்தாள். கூட்டம் தொடங்க இருந்த மாளிகையையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

இரவில் பசி இல்லை. ஆனாலும் வற்புறுத்தலுக்காக ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றாள். மானேஜர் விடைபெற்றுக் கொண்டார். கூர்க்கா வாசலில் காவலாக உட்கார்ந்திருந்தான். காருக்குள்ளேயே ரங்கன் முடங்கிக் கொண்டான்.

அறைக்குள் நீலநிறச் சிறு விளக்கு எரிந்தது. திறந்த சன்னல்கள் வழியே நிலவொளியும் குளிர் காற்றும் பொங்கிப் பாய்ந்தன. தோட்டத்தில் பூத்துக் குலுங்கிய புது மலர்கள் மெல்ல மெல்லத் தங்களது நறுமணத்தை அவளிடம் அனுப்பத் தொடங்கின. அவள் பணத்தையும் பணத்தால் கிடைக்கக் கூடிய இவ்வளவு சுகங்களையும் ஒன்றாக நினைத்துக் கொண்டாள். நிலவும் நீரும், மலரும் மணமும், காற்றும் அதன் தன்மையுங்கூட எல்லோருக்கும் எளிதில் கிடைத்து விடுவதில்லை.

அவள் உறங்க முயன்றாள். அவளுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. திருஞான சம்பந்தத்தின் நினைவு ஏனோ அந்தச் சமயத்தில் அவளையும் அறியாது, பூட்டிய வீட்டினுள் புகுந்து வரும் திருடனைப் போல் அவளுக்குள் தலை நீட்டியது.

14. குற்றவாளிகள்

டாக்டர்களின் மகாநாடு மறுநாள் சிறப்பாகத் தொடங்கி நடைபெற்றது. அவர்களுடைய பணியின் பொறுப்புகள், கடமைகள், சிரமங்கள், அவற்றை நீக்குவதற்கான வழிகள் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் சிலர் விரிவாகப் பேசினார்கள். சங்கரியின் தோழிகள் சிலரும் அங்கு வந்திருந்ததால் அவளுக்கு அவர்களுடன் ஓய்வு நேரங்களில் பேசிப் பொழுது போக்கவும் முடிந்தது.

மாலையில் கூட்டம் முடிந்து அவள் வீட்டிற்குத் திரும்பியபோது அங்கே திருமூர்த்தியின் பெரியகார் நின்று கொண்டிருந்தது. அவன் வந்து சிறிது நேரந்தான் ஆகிறதென்றும் மாடி அறையில் இருப்பதாகவும் தெரிவித்தார் மானேஜர். சங்கரிக்கு ஏனோ இது ஓரளவு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. என்றாலும் எதையும் பொருட்படுத்தாதவளாய், அவள் தன் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“வணக்கம் டாக்டர்!”

டாக்டர் சங்கரி திரும்பிப் பார்த்தாள். கூப்பிய கரங்களை எடுக்காமல் குறும்புச் சிரிப்புச் சிரித்தவாறே வாசற் கதவருகில் வந்து நின்றான் திருமூர்த்தி. பிறகு அறைக்கு வந்து அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான்.

“நீங்கள் புறப்படும்போது இப்படித் திடீரென்று நானும் கிளம்ப வேண்டியிருக்கும் என்று நினைக்கவில்லை!” என்று தன்னுடைய வருகைக்கு விளக்கம் கூறத் தொடங்கினாள்; “திடீரென்று பம்பாயிலிருந்து என்னுடைய தொழில் சம்பந்தமாக சேட் ஒருவர் போன் செய்தார். அவர் பங்களுருக்கு வருகிறாராம். அவரிடம் எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது. அதனால் கிளம்பினேன்.”

“அவர் இங்கே தானே வந்து தங்கப் போகிறார்?”

“இல்லை; ஓட்டலில் தங்குவார். எனக்கும் இங்கே நாலு நாட்களுக்கு வேலை இருக்கும்.”

“நான் வேண்டுமானால் வேறு இடத்தில் தங்கிக் கொள்கிறேன். உங்களுக்கு என்னால் வீண் சிரமம்...”

கலகலவென்று சிரித்தான் திருமூர்த்தி; “இது விருந்தாளிகளுக்கென்றே நான் கட்டி வைத்த பங்களா. ஒரே சமயத்தில் இதில் இருபது பேர் தாராளமாகத் தங்கலாம். நான் இருப்பதால் உங்களுக்குச் சிரமமென்றால் சொல்லுங்கள்; இந்த நிமிஷமே நான் வேறு இடம் பார்த்துக் கொள்கிறேன். விருந்தாளிக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டிய அந்த ஓர் உரிமையை மட்டும் என்னிடமிருந்து பறித்து விடாதீர்கள்!”

வினயமாகப் பேசத் தெரிந்த அவனுடைய சாதுரியத்தைக் கண்ட சங்கரி, “நீங்கள் இருப்பதால் எனக்கு என்ன சிரமம்? நானோ நாள் முழுவதும் அங்கே போய்விட்டு இந்த வேளையில்தான் திரும்பப் போகிறேன்” என்றான்.

“எனக்கும் அப்படித்தான் வேலை இருக்கும். உங்களுக்கு ஓய்விருந்து நீங்கள் ஊர் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்றால் தாராளமாக நானும் வருகிறேன்.”

நன்றி கூறிவிட்டுச் சிரித்தான் சங்கரி. எந்த வகையிலும் தான் சுதந்திரமான போக்கு உடையவன் என்றும், தனக்கு யாரிடமும் அச்சம் கிடையாதென்றும் அவனுக்கு உணர்த்த வேண்டுமென்று தோன்றியது அவளுக்கு. அன்றைக்கு மாலையிலேயே இருவரும் பங்களரின் பெரிய பூங்காவுக்குச் சென்று பொழுது போக்கி வந்தார்கள். உணவு முடிந்தவுடன் திருமூர்த்தி மாடிக்குச் சென்றான். சங்கரி தன் அறையைத் தாழிட்டுக் கொண்டு படுத்தான்.

அவளுடைய துணிச்சல் அவளுக்கே சிறிது அச்சத்தைத் தந்தது. மற்றவர்கள் இதைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? அவர்களிடம் வேலை பார்ப்பவர்களே எப்படியெல்லாம் கதை கட்டிவிடுவார்கள்? இருந்தால் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். பழிச் சொல்லுக்கு அஞ்சிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் அதனிடமிருந்து தப்பிவிட முடியாது.

அங்கே அவளுக்குக் கிடைத்த சாப்பாட்டில் கைநிறைய நெய் வழிந்தது. பழத்துண்டுகளும் தேனும் கலந்த பழப்பச்சடி; பாதாம் அல்வா; முதல் தரமான பச்சைக்காய்கறிகள் நிறைந்த கூட்டு;

கட்டித் தயிர், வற்றக் காய்ச்சிய பசும்பால், தக்காளி சூப்பு இன்னும் பல வகைகள்! இந்த அநுபவங்களை அவள் ஆழமாக நெஞ்சில் பதித்துக் கொண்டாள்.

இப்படிச் சாப்பிடுவதென்றால் அவளுடைய சம்பளம் அவள் ஒருத்திக்கே இருபது நாட்களுக்குக் கூடக் கட்டிவராது போல் தோன்றியது. உணவுப் பொருள்களின் விலை விஷம் போல் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. கலப்படமில்லாத சாமான் கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பாகி வந்தது. தினந்தோறும் தன்னிடம் மருந்துச் சீட்டுகளை நீட்டிக் கொண்டு வரும் பல பல இளம் தாய்மார்களை அவள் எண்ணிப் பார்த்தாள். அவர்கள் எல்லோரும் எதைச் சாப்பிடுகிறார்கள்? எப்படி அவர்களால் சாப்பிட முடிகிறது?

சாப்பாட்டுக்கு இரவில் உட்காருவதற்கு முன்னால் திருமூர்த்தியின் கண்கள் ஓரளவு சிவந்திருந்தன. சாப்பாடு செரிக்க வேண்டும் என்பதற்காக, வயிற்றில் பசி நெருப்புக் கிளர்ந்து எழு வேண்டும் என்பதற்காக, அவன் எதையோ குடித்துவிட்டு வந்திருந்தான். ஆரஞ்சுச் சாறும் இஞ்சிச் சாறும் கலந்த ‘அபிடைஸரை’ சங்கரியும் உணவுக்கு முன்பு குடித்து வைத்தாள்.

அடுத்த நாளிலிருந்து முற்பகல் பொழுது கூட்டங்களிலும் பிற்பகல் பொழுது திருமூர்த்தியுடனும் கழிந்தது சங்கரிக்கு. அவளுடைய காருக்கு அங்கே வேலை இல்லை. திருமூர்த்தியின் காரில் மணிக்கு எழுபது மைல் வேகத்தில் அவள் மைசூர், பிருந்தாவனம், சாமுண்டிசுவரி குன்று, சீரங்கப் பட்டணம், சோமநாதபுரம் கோயில், ஜோக் அருவி முதலிய இடங்களை அவனோடு சுற்றி வந்தாள். காரில் முன்சீட்டில் அவனும் பின்னால் சங்கரியும் இருந்தார்கள். சங்கரிக்கு அவன் இதே இடங்களுக்கெல்லாம் முன்பு குமுதாவையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

மகாநாட்டு வேலைகள் சங்கரிக்கு முடிந்து விட்டன. அடுத்த நாள் காலையில் அங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தாள் சங்கரி. திருமூர்த்தியின் போக்கில் திடீரென்று ஆவேசம் நிறைந்த ‘அன்புப் பெருக்கு’க் காணப்பட்டது. உபசாரங்களில் எப்போதுமே அவன் சளைத்தவன் அல்ல என்றாலும், இப்போது அந்த உபசாரங்கள் அவளால் தாங்க

முடியாத அளவுக்குப் போய்விட்டன. கடை வீதிக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான். ஒரு பெரிய துணிக்கடைக்குள் அவர்கள் நுழைந்தார்கள். "தயவு செய்து எந்தப் புடவைகள் உங்களுக்குப் பிடிக்கும் என்று மட்டும் நீங்கள் சொல்ல வேண்டும்; மற்ற விஷயங்களை என் முடிவுக்கு விட்டு விடுங்கள்." என்று அவளிடம் முன்னதாகவே சொல்லிவிட்டான்.

பங்களுரில், பட்டுத் தறிகளுக்குப் பெயர் பெற்ற இடத்தில், வண்ண வண்ணப் புடவைகளுக்குக் கேட்கவா வேண்டும்? ஜரிகை பாதியும் பட்டுப் பாதியுமாக இழைத்த புடவைகள் எடுத்துப் பரப்பினார்கள். ஜாக்கட் துண்டுகளையும் எடுத்து வீசினார்கள்.

"ஆறே ஆறு செட்டுகளே எங்களுக்கு வேண்டும்!" என்றான் திருமூர்த்தி. சங்கரிக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஆனாலும் அவள் தன் உணர்ச்சியைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அப்படியே பொறுக்கி எடுத்து வைத்துவிட்டு அவற்றிற்கான விலையைக் கேட்டாள். இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்குச் சிறிது கூடுதலாக இருந்தது.

பின்பு கடைக்குள் சென்று கைத்தறிப் புடவை ஒன்றையும், அதற்கேற்ற ஜாக்கட் ஒன்றையும் வெளியில் எடுத்துப் போட்டாள். அதற்கு விலை கேட்டாள். பதினைந்து ரூபாய் என்று சொன்னார்கள்.

"பட்டில் ஆறு வேண்டாம்; ஒன்று போதும். இதே போல் இந்த விலையில் நூறு புடவைகளும் துணிகளும் கொடுங்கள்."

இப்போது திருமூர்த்திக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. மெதுவாக அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக "இதையெல்லாம் கொண்டு போக நமக்கு லாரி வேண்டுமே!" என்றான்.

கடைக்காரர்களிடம் ஒரு விலாசத்தை எழுதிக் கொடுத்து "இந்த விலாசத்துக்கு ரெயிலில் அனுப்பி விடுங்கள்" என்றான். ஒரே ஒரு பட்டுப் புடவையை மட்டும் அவனுடைய விருப் பத்தை மறுக்க முடியாதவள்போல் தனக்கென்று எடுத்துக் கொண்டாள். திருமூர்த்திக்கு அவளுடைய போக்கு ஒன்றும் புரிந்து கொள்ள முடியாததாக இருந்தது. நூறு புடவைகள் வாங்கி எங்கே

அனுப்புகிறான்? யாருக்கு அனுப்புகிறான்? வேலைக்காரர் களுக்கென்று வாங்கினாலும் இவ்வளவு குறைந்த விலையில் வாங்குவதில்லையே!

அடுத்தாற்போல் அவளுடன் ஒரு நகைக் கடைக்குள் நுழைந்தான் திருமூர்த்தி. அவனுக்கு ஏற்கனவே பழக்கமான இடம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாள் சங்கரி. கடைக்குள் புகுந்து சென்று, அதன் கடைசிக் கோடியிலிருந்த கண்ணாடிப் பெட்டியைத் திருமூர்த்தி கண்ணோட்டம் விட்டான். மூவாயிரம் ரூபாய் விலையில் ஒரு ஜோடி வைர வளையல்கள் கண்ணைப் பறிப்பவை போல் டாலடித்துக் கொண்டிருந்தன. சங்கரியின் கரங்களுக்கென்றே செய்யப்பட்டவை போல் அவ்வளவு கச்சிதமான அளவு. சங்கரி அவைகளை மறுக்கவில்லை. மகிழ்ச்சியோடு பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்து விட்டு வந்தான் திருமூர்த்தி. புடவைக் கடையில் ஓரளவு புண்பட்டிருந்த அவனுடைய செருக்கு, அப்போது குணமாகி விட்டது. மறுக்காமல் அவள் பெற்றுக் கொண்டாள் அல்லவா?

அன்றைக்கு அவர்கள் ஓட்டலில் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிடும் போது அவள் கண்களுக்கு அருகில் சுவரில் மாட்டியிருந்த படம் ஒன்று விசித்திரமாய்த் தோன்றியது. குற்றவாளிகளின் புகைப் படங்களையும் அவர்கள் செய்த குற்றங்களையும் வெளியிட்டிருந்தார்கள். சட்டைப் பையிலிருந்து பணப்பை திருடு பவர்கள், திறந்த வீடு புகுந்து சந்தடியில்லாமல் திருடுபவர்கள், ஓட்டலில் வந்து தங்கிக் கொண்டு ஏமாற்றித் திருடுபவர்கள், இப்படிப் பலவகைத் திருடர்கள் அவர்களில் இருந்தார்கள்.

சங்கரி அந்தப் படத்தை திருமூர்த்திக்கு சுட்டிக்காட்டி "இவர்கள் ஏன் இந்தக் குற்றங்களைச் செய்கிறார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"போலீஸ்காரர்களுக்கு ஏதாவது வேலை கொடுக்க வேண்டாமா? அதற்காகத்தான்!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான் திருமூர்த்தி. பிறகு, அவள் ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளப் போகிறாளே என்பதற்காக, "எல்லாம் வயிற்றுக்கு இல்லாத கொடுமை; வேலை இல்லாத திண்டாட்டம்; வேறு தொழில் தெரியாத காரணம் - இப்படி ஏதாவது இருக்கும்" என்றான்.

சங்கரி சிரித்தாள்.

“என்ன விஷயம்?”

“வயிற்றுக்கு இல்லாதவர்கள் குற்றம் செய்தால் தண்டனையும் கொடுத்துப் படமும் போட்டு எச்சரிக்கை செய்கிறார்கள். நாமும் பகிரங்கமாகத் திருடுகிறோம்; லஞ்சமும் கொடுக்கிறோம்; விருந்துகளும் வைக்கிறோம்; நம்முடைய படங்களும் பத்திரிகைகளில் வருகின்றன, புகழ் மாலைகள் மரியாதைகளோடும்!”

“எதைச் செய்தாலும் சாமர்த்தியமாகச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் என்னுடைய கொள்கை. இந்தப் பயல்கள் திருடுகிறார்களே; எதற்காக அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படியாகத் திருடுகிறார்கள்?”

“நீங்கள் மிகமிகச் சாமர்த்தியசாலி!” என்றாள் சங்கரி.

“இல்லாவிட்டால் இப்படி இந்த இடத்தில் உங்களோடு உட்கார்ந்து என்னால் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா?”

கேலிச் சிரிப்பும், கலகலப்புமாகவே சாப்பாடு நடந்தது. இடையிடையில் ஏனோ திருமூர்த்தி அவள் தன்னைவிடச் சாமர்த்தியசாலியாக இருக்கிறாளே என்று நினைத்துக் கொண்டான். அந்த நினைவே அவளை எப்படியாவது தனக்கு அடிமையாக்கிவிட வேண்டும் என்ற மன எழுச்சியையும் கொடுத்தது.

அன்றைக்கு அவர்கள் பங்களாவுக்குத் திரும்பியபோது இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. வழக்கம் போல் சங்கரி தன்னுடைய அறைக்குள் நுழையப் போனாள், “வாருங்களேன், மாடியில் இருந்து சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத் திரும்பலாம்” என்றான் திருமூர்த்தி. “சென்னைக்குப் போனால் நமக்குப் பேசுவதற்குக்கூட நேரம் இருக்காது; நிலவும் நன்றாக வீசுகிறது.”

சங்கரி ஒரு கணம் தயங்கி யோசனை செய்தாள். அன்றைக்கு பொழுது விடிந்ததிலிருந்தே அவன் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த நிலை அவளுக்கு ஓரளவு புரிந்து விட்டது. அதற்காக அவள் பின்வாங்கவும் இல்லை.

“அதனால் என்ன? தாராளமாய்ப் பேசுவோம்!”

அவனைப் பின்பற்றிச் சென்று முதல் முறையாக அந்த மாடியைப் பார்த்தாள் சங்கரி. அறைகளைத் தாண்டி ஒரு நிலா முற்றமும் ஊஞ்சல் மண்டபமும் இருந்தன. நிலா முற்றத்தில் இருந்த பளிங்கு மேடை அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. இதமான குளிர் காற்று. அருமையான நிலவு. மெல்லச் சென்று அந்த மேடை மீது சாய்ந்தவாறே உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய நினைவெல்லாம் அவளை விட்டுச் சிறிது சிறிதாகக் கழன்றோடி விடும் போலிருந்தது.

ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தான் திருமூர்த்தி. அவனுடைய கண்ணெதிரில் பொங்கிக் கொண்டிருந்த பேரெழிலை அவனால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. இத்தனை அழகையும் வைத்துக் கொண்டு, இத்தனை படிப்பையும், திறமையும் வைத்துக் கொண்டு, இந்த வயதில் ஏன் இவள் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கிறாள்? பளிங்குச் சிலையென்றால் அதனிடம் மென்மையோ குழைவோ இருக்க முடியாது. தான் இத்தனை பேரழகி என்பது இவளுக்குத் தெரியுமா?

கண்களை இமைக்கவில்லை திருமூர்த்தி.

“சங்கரி!” - தடுமாறினான் அவன்.

அவள் திரும்பினாள்.

“அந்த வளையல்களை நீங்கள் இப்போது போட்டுக் கொண்டால் எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கும் தெரியுமா?” வளையல்கள் அவனுடைய சட்டைப் பையில்ல்தான் இருந்தன. மெல்ல எழுந்து அவளை நோக்கிச் சென்றான். அருகில் உட்கார்ந்தான்; வளையல்களை எடுத்தான்; “நான் போட்டு விடலாமா?”

“உங்களுக்கு எதற்கு இந்தச் சிரமம்?” என்று மெல்லக் கேட்டாள் சங்கரி.

“இன்னும் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லையா சங்கரி?”

அவள் திரும்பி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் அவனுடைய சகோதரன் குருமூர்த்தி அவளுக்காக முன்பு தவித்த தவிப்புத் தெரிந்தது. “எனக்கே போட்டுக் கொள்ளத் தெரியும். இல்லை, நீங்களே போட்டு விடுவதானாலும் போட்டு

விடுங்கள். கடைகளில் வியாபாரிகள் போட்டு விடுவ தில்லையா?"

அவன் யந்திரம் போல் தன் கரங்கள் இரண்டையும் நீட்டினான். வளையல்களை போட்டவுடன் அவன் அந்தக் கரங்களைப் பற்ற முயன்றபோது, மெல்ல தன் கைகளை உதறிவிட்டான். அவன் திகைத்தான்.

"மிஸ்டர் திருமூர்த்தி, என்னையும் நீங்கள் தயவு செய்து குமுதா என்று நினைத்துவிடக் கூடாது."

அவன் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யவோ, எழுந்து ஓடவோ, குழப்பமடையவோ இல்லை. அவனையும் கோபித்துக் கொள்ள வில்லை. மிகவும் நிதானமாக, தெளிவாக, உறுதியாகப் பேசினான். இதுதான் அவனுக்கு மிகவும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

"இல்லை, நான்... நான்... குமுதாவைப் போல் நடத்த மாட்டேன். நீங்கள் விரும்பினால் உங்களை... உங்களை... கல்யாணமே செய்து கொள்கிறேன். நான் செய்து கொண்டிருப்பது பணத்திற்காகவும் சொத்துக்காகவும் செய்து கொண்டிருப்பது."

"சட்டம் இடம் கொடுக்குமா?"

சிறிது தெம்பு வந்தது திருமூர்த்திக்கு. சட்டத்துக்குப் புறம்பாக அவன் செய்யும் எத்தனை எத்தனையோ செயல்களை மனமளவென்று சொல்லிக் கொண்டு போனான். எதை நினைத்தாலும் அவன் சாதிக்க முடியுமாம். எல்லா இடத்திலும் அவன் ஆட்களை வைத்திருந்தானாம். இந்தக் கல்யாணம் என்பது அவனைப் பொறுத்தமட்டிலும் அற்பத்திலும் அற்பமான விஷயமாம். தன்னுடைய சொத்தில் ஒரு பாதியை அவனுக்கு எழுதி வைக்கவும் அவன் தயாராக இருப்பதாய்க் கூறினான்.

"சட்டத்திற்குப் புறம்பாக நீங்கள் இன்னொரு காரியத்தையும் செய்திருக்கிறீர்கள். அதை நீங்கள் சொல்லவில்லை."

"என்ன?"

"கொலை! குமுதாவைக் கொலை செய்தது?"

உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை நடுக்கம் எடுத்தது திருமூர்த்திக்கு. ஒரு பெண்ணின் எதிரில் தன் கோழைத்தனத்தைக்

காட்டிக் கொள்ளக் கூடாதென்று அவன் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் அவனால் முடியவில்லை. சங்கரி மிகவும் பரிவோடு அவனை உற்றுப் பார்த்தான். மெல்லத் தேற்றினான்.

"கவலைப்படாதீர்கள், அதில் எனக்கும் பங்கு உண்டு" என்று சொல்லிவிட்டு, "நாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டால், அதன் பிறகு இங்கு மறுபடியும் வருவோம். அப்போது நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டியது என்பது கடமையாகி விடுகிறது." என்றான்.

மாடியிலிருந்து தன் அறைக்கு இறங்கி வந்த சங்கரி எதை எதையோ நினைத்துக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதான். தலையணையும் மெத்தையும் கண்ணீரால் நனையும் வரை அழுதான். அப்படியும் அவன் துயரம் தீரவில்லை. துக்கம் மாளவில்லை.

மறுநாள் சென்னைக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபோது அவளுடைய வரவை எதிர்பார்ப்பவன் போல் அங்கே திருஞானம் காத்திருந்தான்.

15. வேலை கிடைத்தது

பங்களுரிலிருந்து திரும்பி வந்த சங்கரி, தன்னைத் தேடிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்திருந்த திருஞானத்தை கண்டவுடன் ஏனோ திடுக்கிட்டான். அவன் அவளைப் பார்த்த பார்வையிலும் பழைய உற்சாகத்தை அவள் காணவில்லை. என்றாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, "அறைக்குள் போய் உட்காருங்கள், இதோ ஐந்து நிமிஷத்தில் வந்து விடுகிறேன்" என்றான்.

"ஊரிலிருந்து வந்த களைப்புத் தீரட்டும்; ஓய்வு எடுத்துக் கொள். நான் நாளைக்கு வந்து பார்க்கிறேன்."

"களைப்புத் தீர வேண்டுமானால் நீங்கள் இங்கே தங்க வேண்டும்!" என்று சொல்லி, அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். குழாயடிக்குச் சென்று ஒரு கட்டிச் சோப்பை தண்ணீரில் கரைத்துத் தன் முகத்தை அலம்பிக் கொண்டான். கண்ணாடிக்கு முன்னால் போய் நின்றான்.

திருஞானத்தின் கூர்மையான விழிகளுக்கு அவளுடைய கரங்களில் குலுங்கிய வைர வளையல்கள் முதற் பார்வையிலேயே தட்டுப்பட்டு விட்டன. வாசலில் வந்து நின்ற அவளுடைய காரை உற்றுப் பார்த்தான். அதன் எண்களைத் தனக்குள் படித்துக் கொண்டான். அவனையும் மீறிய பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

களையிழந்த முகத்தோடு காணப்பட்ட அவனைப் பார்த்து, "ஏன், ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்?" என்று பரிவோடு கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள் சங்கரி. அருகில் கிடந்த நாற் காலியில் உட்கார்ந்தான்.

"அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன்?" என்று வெளிப்படையாகக் கூறிய திருஞானம், "எனக்கு எல்லாமே தெரியும் சங்கரி!" என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்; "நீ பங்களுருக்குப் போய் எங்கே தங்கினாய், எங்கெங்கே சென்றாய், என்ன என்ன பொருள்களை யாரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டாய் என்ற எல்லா விவரமும் எனக்குத் தெரியும்."

"உங்களுடைய வேலை எப்படி இருக்கிறது? என்றைக்குச் சென்னை வந்தீர்கள்? இன்னும் எத்தனை நாள் தங்குவீர்கள்?" என்று கேள்விகளை அடுக்கினாள் சங்கரி. பிறகு அவனுக்கு மகிழ்ச்சியூட்ட வேண்டும் என்பதற்காக, "முன்னையிட இப்போது நான் பணக்காரியாக மாறியிருக்கிறேன்; சென்னையில் நீங்கள் எங்கு போகவேண்டுமானாலும் என்னுடைய காரை எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்" என்றாள்.

"உன்னுடைய உதவிக்கு நன்றி. ஆனால் இனிமேல் எனக்குக் காரே தேவைப்படாது"

"என்ன?" திடுக்கிட்டாள் சங்கரி.

"இப்போது வேலையில் இல்லை. அந்த வேலை பறிபோய் விட்டது. சென்னையிலேயே தங்கி ஏதாவது வேறு வேலைக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். கையில் கொஞ்சம் பணம் இருக்கிறது. அது தீர்ந்து விடுவதற்குள் வேலை கிடைத்தால் நல்லது."

அவள் அவனைச் சந்தேகத்துடன் உற்றுப் பார்த்தாள். மருந்துக் கம்பெனி வேலையில் இருப்பதாக முன்பு அவன் கூறியிருந்தான்.

ஆனால் அவன் பார்த்த வேலையோ வேறு வேலையாக இருந்தது. முன்பே அவன் உண்மையைக் கூறவில்லை. இப்போது இது மட்டும் உண்மை என்பது என்ன நிச்சயம்?

"உண்மையைத்தான் சொல்கிறீர்களா?"

"உனக்குச் சிரமம் கொடுக்க மாட்டேன்" என்றான் திருஞானம். "அதிக செலவில்லாத ஓர் ஓட்டலில் தங்கி யிருக்கிறேன். எப்படியும் வேலை கிடைக்காமலா போய்விடும்."

"சம்பளம் எவ்வளவு எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?"

"நீ கேட்பதைப் பார்த்தால் நீயே எனக்கு ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்து விடுவாய் போலிருக்கிறதே!" என்று சிரித்தான் திருஞானம். "அப்படியென்றால் எனக்குச் சம்பளம் பெரிது அல்ல."

சங்கரி அவன் முகத்தோற்ற மாறுதல்களை அளவெடுக்க விரும்புகிறவள் போல் அவன் கண்களில் தன் விழிகளைப் பதியவிட்டுக் கொண்டு பேசினாள். "உங்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் அளவுக்கு நான் இன்னும் தகுதி பெறவில்லை. அந்தத் தகுதி உள்ளவர்கள் யாரிடமாவது சொல்லி முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன். கிடைத்தால் ஒப்புக்கொள்வீர்களா?"

"அதற்காகத்தானே வந்திருக்கிறேன்."

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்ணோட்டம் விட்டவாறு மௌனத்தில் ஆழ்ந்தனர். முதல் முறை அவன் வந்திருந்தபோது அவனிடம் காணப்பட்ட கலகலப்பு இப்போது இல்லை. அதனால் ஒருவேளை உண்மையாகவே, அவனுக்கு வேலை போயிருக்கலாம் என்று நினைத்தாள். அல்லது அவன் அவள் மீதே சந்தேகம் கொண்டிருக்கக் கூடும் என்றும் தோன்றியது.

"இந்த வளையல்களைப் பார்த்தீர்களா? விலை மூவாயிரம் ரூபாய்?"

"டாக்டர்கள் வைர வளையல் போட்டுக் கொண்டு நான் பார்த்ததில்லை. ஆனாலும் உன் கைகளுக்குப் பொருத்தமான வளையல்கள்!"

“பணம் எங்கிருந்து வந்ததென்று நீங்கள் கேட்க வில்லையே!”

வேண்டுமென்றே அவள் தன்னை வம்புக்கு இழுப்பதாக நினைத்துக்கொண்டான், திருஞானம். “ரிஷிமூலம் நதிமூலம் ஆராயக் கூடாதென்று முன்பு சொல்லுவார்கள். இப்போதெல்லாம் பணத்தின் மூலத்தையும் அதில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதிலும் நீ வந்து...”

“நான் வந்து...”

“நீ பெண்!”

“திருஞானம்” என்று கோபத்துடன் சீறினாள் சங்கரி.

“நீங்கள் என்னை வேண்டுமென்றே அவமானப் படுத்துகிறீர்கள்.”

“என்னை மன்னித்துக்கொள். நீதான் வேண்டுமென்றே பேச்சை எடுத்தாய். பணம் எங்கிருந்து வந்ததென்று நானா உன்னிடம் கேட்டேன்?”

“அவசியம் வரும்போது உங்களிடம் நான் சொல்கிறேன். அதுவரையில் நீங்கள் என்னைத் தவறாக நினைக்காமல் இருந்தால் போதும்.”

அவன் மௌனமாக இருந்தான். எப்படி அவளைப் பற்றித் தவறாக நினைக்காமல் இருப்பது என்று அவனுக்குப் புரிய வில்லை. அவள் சொல்லாத சில விஷயங்களும் அவனுக்கு எட்டியிருந்தன. அதற்குச் சாட்சி சொல்வது போல் அவளுடைய கார் வெளியில் நின்றது. கைகளில் வளையல்கள் பளிச்சிட்டன. அவளுடைய சம்பளமும் அவனுக்குத் தெரியும். இந்தக் குறுகிய காலத்தில் அவள் எப்படி இவ்வளவையும் சம்பாதித்தாள்?

“தவறாக நினைக்கவில்லை என்று நீங்கள் சொல்ல வில்லையே!”

அவன் சிரித்தான். “நானோ உனக்குத் தூரத்து உறவினன். நமக்குள் நெருங்கிய பழக்கமும் இல்லை. எப்போதாவது உன்னை வந்து சந்திக்கிறேன்; இவ்வளவுதான். நான் எப்படி நினைத்தால் உனக்கென்ன?”

அவளால் இதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளுடைய வேதனையை அவள் முகம் சொல்லியது.

“சங்கரி! ஒவ்வொருவரைய சொந்த வாழ்க்கையிலும் ஏதாவது தனிப்பட்ட ரகசியங்கள் இருக்கலாம். என்னிடங் கூட ஏதாவது ரகசியம் இருக்கும். மற்றவர்களை நம் ரகசியங்கள் பாதிக்காத வரையில், அவைகளை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. நாம் இருவரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவர்களாக இருந்தால்தான் அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டும். நான் உன்னிடம் பலமுறை அந்தப் பேச்சை எடுத்துத் தோற்றுப் போய் விட்டேன் - இப்போது எனக்கு வேண்டியது ஒரு வேலை”

“உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள்” என்றாள் சங்கரி.

“என்ன?”

“கல்யாணப் பேச்சை நீங்கள் மறந்துவிட வேண்டும். உங்களுக்கு வேலை கிடைக்க வேண்டுமென்றால் நீங்கள் என்னை உங்கள் சொந்தத் தங்கை என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும். நான் உங்களை மற்றவர்களுக்கு முன்னால் அண்ணா என்று அழைப்பேன்!”

“வேடிக்கையான வேண்டுகோள்!” என்று சிரித்தான் திருஞானம்; “வேண்டுகோள் என்ற பெயரில் நமக்குள் ஒரு புதுமாதிரியான ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறாய்.”

“சரி, ஒப்பந்தமாகவே இருக்கட்டும்.”

“கல்யாணப் பேச்சை நான் உன்னிடம் எடுக்கவில்லை. ஆனால் அதை என்னால் மறக்க முடியாது. இரண்டாவது நான் உன்னுடைய அண்ணா என்று, வெளியில் சொல்லிக் கொள்கிறேன். பழகுவதும் அப்படியே பழகுகிறேன். ஆனால் உன்னை என் தங்கை என்று இல்லாத ஒன்றைக் கற்பனை செய்து கொண்டு என்னால் தொல்லைப்பட முடியாது. தங்கை என்று நான் நினைக்கவே மாட்டேன்”

சங்கரிக்கு இப்போது அவனிடம் முன்னிலும் அதிகமான மதிப்பு ஏற்பட்டது. தனக்கு வேலை வேண்டும் என்பதற்காக

அவன் வெளி உலகில் நடிக்க ஒப்புக் கொண்டானே தவிர, உள் மனிதனை அவன் மாற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. 'நான் எப்படிப்பட்டவனாக இருந்தாலும் அவர் என்னை மறக்க மாட்டார் போலிருக்கிறது?' என்று நினைத்தான். அந்த நினைவே அவளுக்கு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒன்றாகக் கொடுத்தது.

திருஞானம் விடை பெற்றுக் கொண்டான். அவனை அன்று சந்தித்ததால் அவளுக்கு இனம் புரியாத தெம்பு ஏற்பட்டது. இயற்கையாகவே தன்னைத் துணிவுடையவள் என்று அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும், அந்தத் துணியே அவளுக்கு அச்சம் தரக்கூடியதாக இருந்தது. அவன் அருகில் இருந்தபோதும் அவனை நினைக்கும்போதும் அவளுக்கு ஓர் பாதுகாப்பு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை திருஞானத்தை சங்கரி தன் வீட்டில் சாப்பிடுவதற்கு அழைத்திருந்தான். வேறு சிலரையும் அவள் விருந்துக்குக் கூப்பிடுவதாக அவனுக்குக் கூறியிருந்தான். விருந்துக்கு அவனை அழைத்துச் செல்ல சங்கரியின் கார் வந்திருந்தது. டிரைவர் ரங்கன் திருஞானத்திடம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினான். பிரித்துப் படித்தான் திருஞானம்.

'திருமூர்த்தி என்பவரும் இன்று விருந்துக்கு வருகிறார். அவரிடம் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவரைப் பார்த்தால் தோற்றத்தில் குருமூர்த்தியைப் போலவே இருப்பார். குருமூர்த்தி இறந்து விட்டார். அவருடைய சகோதரர் இவர். பழைய விஷயங்களைப் பற்றிக் கூடுமான வரை பேசாமல், ஓரளவு கவனமாக நடந்து கொள்வோம்' என்று எழுதியிருந்தான் சங்கரி.

சாப்பாட்டிற்கு திருமூர்த்தியுடன் அவனுடைய தங்கை ராஜேசுவரியும் குழந்தை ராதாவும் வந்திருந்தார்கள். அறிமுகப் படலத்தை நடத்தி வைத்தான் சங்கரி. திருமூர்த்தி கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டே, சங்கரியின் சகோதரனை ஏடை போட்டுப் பார்த்தான்.

'உங்களை உத்தேசித்து இன்றைக்கு எங்களுக்கும் சாப்பாடு போடத் துணிந்திருக்கிறார் உங்கள் தங்கை!' என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள் ராஜேசுவரி.

'ஆமாம், இதுதான் இந்த வீட்டில் முதல் சாப்பாடு!' என்றான் திருமூர்த்தி.

'அண்ணா வந்தால்தான் மற்றவர்களையும் கூப்பிடுவது என்று நினைத்திருக்கிறார் டாக்டர்!'

குழந்தை ராதாவைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, 'ஏன் அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வரவில்லை?' என்று கேட்டாள் சங்கரி.

'அம்மாவுக்குக் கோதுமைக் கஞ்சிதான் சாப்பாடு' என்றது குழந்தை.

'ஆமாம்! நீங்கள் ஒரு நாள் அவளுக்கு விருந்து போட்டால், அதற்காக ஒன்பது நாள் மருந்து கொடுக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவளே வரவில்லை.'

சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசினான் திருமூர்த்தி. சங்கரி கொடுத்த விருந்தை அளவுக்கு மீறிப் பாராட்டினான். குழந்தை ராதாவிடம் கொஞ்சிக் கொண்டே அதைச் சாப்பிடச் செய்து கொண்டிருந்தான் சங்கரி. ராஜேசுவரியின் கவனம் உணவில் செல்லவில்லை. அடிக்கடி திருஞானத்தை ஓரக் கண்ணால் கவனிப்பதும் புன்னகை முத்துக்களை உதிர்ப்பதுமாக இருந்தான் அவன். டாக்டர் சங்கரி தனக்கு இப்படி ஓர் அழகான, நாகரிகமான, துடிப்பு மிக்க சகோதரன் இருப்பதாகக் கூறவில்லையே!

'அந்த வேலை வேண்டாமென்று உதறிவிட்டு, வந்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது' என்றான் திருமூர்த்தி.

'ஆமாம்' என்று குறுக்கிட்டான் சங்கரி; 'நான்தான் இவரை வற்புறுத்தினேன். ஊர் ஊராக எத்தனை காலந்தான் இப்படிச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பது? படிப்பு, அநுபவம், சாமர்த்தியம் இவ்வளவையும் வைத்துக் கொண்டு இங்கேயே ஒரு வேலையை தேடிக் கொள்ளலாமென்று நான்தான் கட்டாயப் படுத்தினேன். இவரோ சென்னைக்கு வந்தும் இன்னும் ஓட்டலில் தங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்; என்னிடம் எவ்வளவு பாசம் பார்த்தீர்களா?'

'அப்படி ஒன்றும் இல்லை' என்று மழுப்பினான் திருஞானம்.

“என்ன வேலை தெரியும் உங்களுக்கு?”

“எந்த வேலையையும் பத்து நாட்களில் புரிந்து கொண்டு விடுவேன். தெரியாத வேலை என்று எதுவும் இல்லை. மேஜையில் உட்கார்ந்து பார்க்க வேண்டிய எழுத்து வேலைகளும் சரி, வெளியில் நாலு மனிதர்களைப் பார்த்து முடிக்க வேண்டிய வேலைகளும் சரி, இரண்டிலும் எனக்குப் பயிற்சி உண்டு.”

ஆளைக் கண்ணோட்டம் விட்டுப் பார்த்ததில் திருஞானம் திறமைசாலியாக இருக்க வேண்டும் என்றே திருமூர்த்திக்குத் தோன்றியது. “நம்பிக்கையான ஆள் கிடைத்தால், அவர்களுக்கென்றே ஒரு வேலையை உற்பத்தி செய்து கொள்வது என் வழக்கம். நான் தயாராக இருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்னிடம் வேலை செய்ய விருப்பந்தானா?”

“வேலைகள் என்னவென்று சொல்லுங்கள், வந்து பார்க்கிறேன். பிறகு உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“டாக்டருக்கு அண்ணா என்றால் எப்படி எனக்கு உங்களைப் பிடிக்காமல் இருக்கும்?”

‘எனக்குந்தான் உங்களை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது’ என்பது போல் திருஞானத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் ராஜேசுவரி.

வழக்கமான அவளுடைய கலகலப்பும் மிடுக்கும் பேச்சும் இன்றைக்கு அவளிடமிருந்து மறைந்து கொண்டன. மருண்ட நோக்கும் நாணத்தை வெளியிடும் சுபாவமுமாக அடக்க ஒடுக்கத்தோடு நடந்து கொண்டாள். அவளுடைய இந்த மாற்றந்தான் சங்கரிக் கே கவலையைக் கொடுத்தது.

சங்கரி அருகில் இருந்ததனால் திருமூர்த்தி தன் வேலையைப் பற்றி திருஞானத்திடம் பெருமையடித்துக் கொண்டான்; “வேலை என்ன பிரமாதமான வேலை? குறைந்த சிரமத்தில் குறுகிய காலத்தில், நிறைய பணம் பண்ண வேண்டும்! பணம் பண்ணுகிற வேலைதான் நம்வேலை. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதை நாம் முடிக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு நாம் நினைத்ததைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம்; மேலே போய்க்கொண்டிருக்கலாம். நம்முடைய வளர்ச்சிக்கு ஓர் எல்லை ஏது?”

“மனிதனுடைய வளர்ச்சி என்றால் என்ன?” என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான் திருஞானம். ஆசைகளையும், அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப் பணத்தையும், பணத்தைச் செலவு செய்யப் புதுப்புது வசதிகளையும் சுற்றிச் சுற்றி வளர்த்துக் கொண்டே செல்பவன் தான் மனிதனா? மேலே மேலே வளரும் மனிதன் என்றால், பணத்தின்மேல் வளரும் மனிதன் என்றுதான் பொருள் போலும்!

சங்கரியின் வீட்டில் மாட்டியிருந்த ஒரு சிறிய படம் அப்போது திருஞானத்தின் கண்ணில் பட்டது. பரம ஏழையான ஓர் ஆண்டிக் கிழவரின் படம் அது. அவரையும் மிகப் பெரிய மனிதர் என்றுதான் சொன்னார்கள்! அவர் வளர்ந்த உயரத்திற்கு இன்னும் யாரும் வளரவில்லை.

இடுப்பில் நாலு முழத் துணி; கையில் ஒரு தடிக்குச்சி; காலில் செருப்புக்கள்; கண்களில் மூக்குக் கண்ணாடி. அவர் வசித்த குடிசை அவருக்குப் பின்னால் தெரிந்தது. அவருடைய சாப்பாடோ நிலக்கடலை, ஆட்டுப்பால் இப்படி ஏதாவது எளிய உணவுகள், அந்த உணவைச் சாப்பிட்டும் பல நாள் பட்டினி கிடந்தும், அவர் உடம்பு அந்த முதிர்ந்த வயதிலும் செம்பொன்னாக மின்னிச் சுடர் விட்டது. பொக்கை வாய்ப்பல் தெரியப் புன்னகை செய்துகொண்டு நின்றார் அவர்.

பணம் பண்ணுகிற வேலையைச் செய்தா அவர் பெரிய வரானார்? அவர் எங்கே சென்றாலும் அவரைப் பார்க்க லட்சம் பேர் திரண்டார்களே, அவரிடமுள்ள பணத்திற்காகவா மக்கள் அவரை மதித்தார்கள்? அவர் பாடுபட்டுத் தேடி இந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களுக்கே வாங்கிக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விட்டார். அந்தப் பரம ஏழையின் தியாகத்தால் கிடைத்த புது வாழ்வை வைத்துக்கொண்டு, இங்கே பணம் பண்ணுகிறார்களாம் பணம்!

‘நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி’ என்ற சித்தர் பாடல் நினைவுக்கு வந்தது திருஞானத்துக்கு. காந்திக் கிழவரான இந்த நந்தவனத்து ஆண்டியும் நாற்பது கோடிப் பயிரைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதற்காகவே ஒரு தோண்டியை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார். அதை வைத்துக் கொண்டு தலைகால் தெரியாமல் கூத்

தாட்டம் போடுகிறார்கள். பணத்தின்மேல் எல்லோருக்கும் ஆசையை வளர்த்துவிட்டு அதை சுருட்டத் தெரிந்தவர்களிடம் மட்டிலும் மண்டியிட்டு விட்டால், மனிதர்கள் வளர்ந்து விடுவார்களா?

‘நீ எப்படி வாழ்ந்து காட்டினாய் என்பதை மறந்து விட்டார்களே? நீ வாங்கிக் கொடுத்த தோண்டியைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டு உடைத்து விடுவார்கள் போலிருக்கிறதே!’ என்று அந்தக் கிழவரின் சிரிப்பைக் கண்டு தனக்குள் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டான் திருஞானம்.

“இன்றிலிருந்தே உங்களுக்கு நம்மிடம் வேலை!” என்றான் உற்சாகத்துடன் திருமூர்த்தி. “இப்போதே நீங்கள் என்னோடு புறப்படுகிறீர்கள்”

ராஜேசுவரி, அவனுக்குக் காரின் கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

16. பண்புப் படுகொலை

சங்கரியின் உடன் பிறந்த சகோதரன் என்பதாலும் பட்டம் படிப்பும் அநுபவமும் உள்ளவன் என்பதாலும் திருஞானத்தின் மதிப்பு எடுத்த எடுப்பிலேயே உயர்ந்து விட்டது. திருமூர்த்தியின் குளிர் சாதனை அறைக்குள் அடிக்கடி வாசம் செய்யும் அளவுக்கு அவன் நெருங்கி விட்டான். இதற்குக் காரணமாக இருந்தவள் ராஜேசுவரி.

இந்த நாட்டு மன்னர்கள் தங்களை ஆளும் மன்னர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. அந்த வேலையில் முழுமூச்சோடு ஈடுபட்டிருந்தான் திருமூர்த்தி. அவன் தேர்தலுக்கு நிற்கவில்லை. அவனுடைய ஆளாக மதனகோபால் யாரை எதிர்த்து நின்றாரோ, அந்த ஆறுமுகத்திடந்தான் திருமூர்த்திக்குப் பயம் இருந்தது.

ஆறுமுகம் அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த எளிய மனிதர். மக்களிடம் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய குறைகளை நீக்க முயன்றவர். சென்ற தேர்தலில் அவர் செலவில்லாமல் வெற்றி பெற்றார். ஆனால் அவரால் திருமூர்த்திக்கு ஒரு காரியமும் ஆகவில்லை. அவரிடம் அவன் முன்பு பேசிப் பார்த்தபோது,

அகிலன்

“உங்களுக்கு என்ன ஐயா குறை? பெரிய சமஸ்தானமல்லவோ நடத்துகிறீர்கள்” என்று மழுப்பி விட்டார்.

இம்முறையும் அவர் வந்துவிட்டால்? இதுதான் அவனுக்குத் தலைவேதனையாக இருந்தது.

ஆறுமுகத்தை வரவழைத்துத் தன் அறைக்குள் உபசாரங்கள் செய்தான் திருமூர்த்தி. அவர் ஒல்லியாக உயரமாக இருந்தார். வயது நாற்பது இருக்கும். உழைப்பால் இரும்பாகத் தோற்றம் அளித்தது அவர் உடல். நெஞ்சழுத்தக்காரர் என்பதை முகமும் சொல்லியது.

திருஞானமும் அப்போது அறையில் இருந்தான். அவரை அறிமுகப்படுத்தும் சாக்கில் அவரை ஒரேயடியாகத் தூக்கி வைத்துப் பேசினான் திருமூர்த்தி. பொது மக்களின் தொண்டர், தன்னலமில்லாத உழைப்பாளர், மக்களின் மதிப்பைப் பெற்றவர், அறிவுள்ள அரசியல்வாதி என்றெல்லாம் அடுக்கினான்.

“ஆனால் இவ்வளவும் இருந்து என்ன பிரயோசனம் தமக்காகச் சொந்தத்துக்கு இவர் எதுவுமே செய்து கொள்ள வில்லை. எனக்கு இவரிடம் இதுதான் வருத்தம்.”

ஆறுமுகம் புன்னகை செய்தார். “நீங்கள் நினைக்கிறபடி நான் ஒன்றும் கஷ்டப்படவில்லை. நான் யாருக்காக உழைக்கிறேனோ அவர்கள் எனக்கு உதவி செய்கிறார்கள். எளிய வாழ்வில் திருப்தி கொண்டு பழகிவிட்டவன் நான்.”

“ஊஹும், போதாது” என்று முகம் சுளித்தான் திருமூர்த்தி. “இவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்தும் இன்னும் பட்டணத்தில் நீங்கள் சொந்தமாக ஒரு வீடும் வாங்க முடியவில்லை. சொந்தமாக ஒரு கார் கிடையாது உங்களுக்கு. ஊருக்கு உழைத்துக் கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு உங்கள் பிள்ளை குட்டிகளை யார் கவனிப்பார்கள்?”

“இந்த நாட்டிலுள்ள பல லட்சம் குழந்தைகளை யார் கவனிக்கப் போகிறார்களோ அவர்கள் என் குழந்தைகளையும் கவனித்துக் கொள்வார்கள்.”

“ஆமாம், தேர்தலுக்குப் பணம் நிறையச் செலவாகுமே, அது எப்படிக் கிடைக்கிறது உங்களுக்கு?” என்று நேரடியாகவே

அவரிடம் கேட்டு விட்டான்.

“என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அதிகச் செலவாகாது. எந்த மக்களுக்காக நான் நிற்கிறேனோ அவர்களே எனக்குப் பணமும் கொடுக்க வேண்டும். பத்தாயிரம் பேர் ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்தால் எனக்குப் போதும். அவர்களே எனக்குப் பணமும் கொடுத்து வாக்குச் சீட்டும் தருவார்கள். இதுதானே ஜனநாயகம்? நான் வீடு வீடாய் போகிறேன்; பழுகுகிறேன் அவர்களுடைய குறைகளைத் தெரிந்து கொள்கிறேன்; போக்க முயலுகிறேன்”

திருமூர்த்தி ஏதோ ஒரு தாக்குதலுக்கு முனைந்து விட்டவன்போல் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அவரை முறைத்துப் பார்த்தான்.

“என்ன பார்க்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் இம்முறை வெற்றி பெறப் போவதில்லை. கட்டாயம் தோற்றுவிடப் போகிறீர்கள்! இப்போதே இதை எழுதி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

அவர் முகத்துக்கு நேரே துப்பாக்கியை நீட்டிச் சுட்டால் அவர் எப்படித் துடிப்பார்? கூர்மையான ஈட்டியை அவர் நெஞ்சில் பாய்ச்சினால் அவர் எப்படி தவிப்பார்? ஆறுமுகத்தின் தேகம் வெடவெடவென்று நடுங்கியது.

குண்டுகள் தீருமட்டும் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொண்டிருப்பவன் போல், சொற்களைத் தொடர்ந்து ஏவினான் திருமூர்த்தி.

“உங்களை எதிர்த்து நிற்கும் மதனகோபால் ஒரு லட்சம் செலவு செய்யப் போகிறார். அவருக்குச் சாதிக்கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. இன்னும் குண்டர்கள், காலிகள், தேர்தல் நெளிவு சுளிவு தெரிந்தவர்கள் இவ்வளவு பேரும் அவர் பக்கம் இருக்கிறார்கள்”

“ஏன், நீங்கள் அவர் பக்கம் இருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னால் போதாதா? ஆனால் மக்கள் என் பக்கம் இருக்கிறார்கள்.”

“எந்தப் பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து விடுவோம். பிறகு நீங்கள் தெருவில் தலைதூக்கி நடக்க முடியாத காலம் வரப்போகிறது.”

“இதைச் சொல்லுவதற்குத்தானா கூப்பிட்டனுப்பினீர்கள்?” என்று வெறுப்போடு கேட்டுவிட்டுச் சட்டென்று எழுந்து நடந்தார் ஆறுமுகம்.

அவருடைய தோற்றத்தில் இருந்த பழைய மிடுக்கு இப்போது அவரிடம் இல்லை. அவருடைய தன்னம்பிக்கையையும் மன உறுதியையும் சுக்கு நூறாக உடைத்துத் தூள் தூளாக்கி விட்டான் திருமூர்த்தி. பணத்தினால் மனிதர்களின் ஆத்மாவையே, அவர்களுடைய மனிதப் பண்பையே தகர்க்க முடியும் என்ற பயங்கரமான உண்மையின் வெளியீடாக ஆறுமுகம் காட்சி அளித்தார்.

எந்த ஜனநாயகத்துக்காக அவர் உறுதியோடு நின்றாரோ, அதனால் சித்ரவதை செய்யப்பட்ட நடைப்பிணமாக அவர் மெல்லத் திரும்பினார். அவருடைய நடை தடுமாறியது.

“மிஸ்டர் ஆறுமுகம்! ஒரு முக்கியமான விஷயம்”

வெறுப்புடன் திரும்பினார் அவர். அவரை வற்புறுத்தி அழைத்து மீண்டும் உட்கார வைத்துக் கொண்டான் அவன். வேண்டா வெறுப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“தோல்விக்குத் தோல்வி, நஷ்டத்திற்கு நஷ்டம், கெட்ட பெயருக்கு கெட்ட பெயர். இவ்வளவும் இல்லாமல் நீங்கள் தப்புவதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது. இந்த நிமிஷத்தில் உங்களுக்கு ரொக்கமாய் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் தருகிறேன். பேசாமல் விலகிக் கொண்டு பிழைக்கும் வழியைப் பாருங்கள். வீணாகக் கெட்டுப் போகாதீர்கள்?”

ஆறுமுகம் சிரித்தார்; “நான் ஒரு ரூபாயும் அரை ரூபாயுமாக மக்களிடம் கை நீட்டிக் காசு வாங்கும் பிச்சைக்காரன் தான். ஆனால் நீங்கள் லட்ச ரூபாய் கொடுத்தாலும் அது எனக்கு வேண்டாம். நான் தோற்றுப் போனால் அதனால் எனக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. கெட்ட பெயர் என்று சொன்னீர்களே அதுமட்டும் வராமலிருந்தால் போதும்.”

ஆறுமுகம் திரும்பிப் போய்விட்டார்.

திருஞானத்துக்கு ஏனோ அப்போது தமிழில் அவன் படித்த பாடல்கள் சில நினைவுக்கு வந்தன. நல்லார் ஒருவர் இருந்தால்

அவர் பொருட்டு எல்லோருக்குமே மழை பெய்யுமாம். செங்கோல் பிடிப்பவன் சீராக இருந்தால் அந்த நாட்டில் மக்கள் பசியும் பிணியும் இன்றி மகிழ்வோடு வாழ்வார்களாம். அவ்வளவும் உண்மையாகவே இருக்க வேண்டும் என்று நம்பினான். இந்த நாட்டில் இந்தக் காலத்திலும் லட்ச ரூபாயைத் துரும்பென்று மதிக்கும் நாணயமான ஓர் ஏழை வாழ்கிறான்!

அடுத்தாற்போல், தன் கையாளாகத் தேர்தலில் நிற்கும் மதனகோபாலிடம் தொலைபேசியில் பேசினான் திருமூர்த்தி. அவரை வரவழைத்தான். நடந்த விஷயங்களைக் கூறினான்.

மதனகோபால் இளம் தொந்தியும் பருந்த உருவமுமாகக் காட்சியளித்தார். மழைக்குக் கூடப் பள்ளிக் கூடத்தில் ஒதுங்கி யிருக்க மாட்டார் என்பது அவர் பேச்சியிலிருந்து தெரிந்தது. படிக்காத சிலரிடம் பண்பும் அறிவும் பழக்கத்தால் வளர்வதுண்டு. ஆனால் மதனகோபால் வேலையின்றி வெட்டியாய்த் திரியும் பொலிகாளையைப் போல் தோன்றினார்.

“அப்படியானால் அந்தப் பயலை அடித்துத் தள்ளுவது சிரமம் என்று படுகிறதா உங்களுக்கு?” என்று அவர் கேட்டார்.

“ஆமாம், காரியம் நாம் நினைக்கிறபடி சுலபமாய் நடந்துவிடாது.”

“சமாதானமா நடக்கலென்னா அடுத்த வழியைப் பார்க்க வேண்டியதுதான். ஆடிக் கறப்போம், பாடிக் கறப்போம், அடித்துக் கறப்போம்!”

“யோக்கியனை மதிக்கிற நாடாகவா இருக்கு இது? ஆண்டிப் பயல்களைத் தலையிலே தூக்கி வச்சிக்கிட்டுக் கொண்டாடுகிற கூட்டம் இன்னமும் குறையலே!” என்று மதனகோபாலின் பாஷையில் பேசினான் திருமூர்த்தி: “அவனுக்கு இருக்கிற பேரை நம்ம ரிப்பேர் பண்ணணும்!”

“இதுதானா சிரமம்? இப்ப நடந்த கதையை அப்படியே தலைகீழா மாத்திச் சொல்லீட்டாப் போச்சு!” பிறகு திரு மூர்த்தியிடம் மிகவும் நெருங்கிச்சென்று அவன் காதைக் கடித்தார் மதனகோபால்.

திருமூர்த்தியின் முகம் திடீரென்று மலர்ச்சி அடைந்தது. அவருடைய கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு குலுக்கினான். அவரைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான். அவர் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான்: “அபாரமான யோசனை!” என்றான்.

“நம்முடைய வட்டாரத்திலேயே இந்தச் சேதி காட்டுத் தீயைப் போலே பரவணும். தெருத் தெருவா, வீடு வீடா இதை நம்ப டமாரம் அடிக்கணும். கூட்டங் கூட்டமாப் பிச்ச வாங்கணும். இது ஒண்ணே போதும். முதல்லே சனங்க நம்ப மாட்டாங்க. திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லணும்! தினசரி - சொல்லணும். திரும்பின பக்கமெல்லாம் சொல்லணும்! கடைசியிலே, சனங்களே அவன் முகத்துக்கு எதிரிலே சொல்ல ஆரம்பிச்சுடுவாங்க. இதைக் கேட்ட பிறகு அவனுக்குத் தூக்குப் போட்டுக்கறதைத் தவிர வேறே என்ன வழியிருக்கு?”

நோட்டுக் கற்றைகளை எண்ணி மதனகோபாலிடம் வீசினான் திருமூர்த்தி. அவற்றை எடுத்து ஓர் செய்தித்தாளில் சுருட்டிக் கொண்டே, “இப்பவே வெற்றி கிடைச்சப் போச்சுன்னு நினைச்சுக்குங்க!” என்றான் மதனகோபால்.

“வெற்றி கிடைச்சவுடனே என்னை மறந்திடப் போறீங்க!” என்று எச்சரிக்கை செய்தான் திருமூர்த்தி. “நான் வியாபாரி! நாலணா லாபம் வரும்னு தெரிஞ்சால்தான் காலணா காசைச் செலவு செய்வேன். அடுத்த ஐந்து வருஷத்திலே ஒரு கோடி ரூபாய் சம்பாதிக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறேன். உங்களுடைய உதவிதான் அதிலே முக்கியமானது.”

“இதையெல்லாம் நீங்க சொல்லணுமா?” என்று சொல்லிவிட்டுச் சுமக்க முடியாமல் நோட்டுக் கற்றைகளைச் சுமந்து கொண்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார் மதனகோபால்.

தேர்தல் நாள் நெருங்கியது. தெருவெங்கும் கூட்டம், ஒரே கூச்சல், ஒரே ஆர்ப்பாட்டம். ஆறுமுகம் தாம் தேர்தலில் போட்டியிட்டாமல் விலகிக் கொள்வதற்காகத் திருமூர்த்தியிடம் லட்ச ரூபாய் பணம் கேட்டதாகவும், திருமூர்த்தி மறுத்து விட்டதாகவும் எட்டு திசைகளிலும் முழக்கம் செய்தார்கள் திருமூர்த்தியின் ஆட்கள்.

“ஆறுமுகமா கேட்டார்? அவர் கேட்பாரா?”

“ஏன் கேட்கமாட்டார்? பாவம் அவர் ஏழை!”

“கேட்டிருப்பார், கேட்டிருப்பார், பணம் என்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்குமே!”

“பாவம் நல்லவர் கெட்டுப் போய் விட்டார்.”

இப்படியெல்லாம் பொது மக்களைப் பேச வைத்து விட்டார்கள் மதனகோபாலின் ஆட்கள். “லட்சம் லஞ்சம் ஆறுமுகம்! லட்சம் லஞ்சம் ஆறுமுகம்!” என்பதே அவர்களுடைய தேர்தலில் பல்லவி. அந்தப் பல்லவி ஒலிக்காத நாள் இல்லை, நேரம் இல்லை, திக்குத் திசை இல்லை.

தேர்தல் முடிவு வந்தது. திருமூர்த்தியின் பெரிய காரை அலங்காரம் செய்து, அதில் திருமூர்த்தியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு வெற்றி விழா ஊர்வலம் வந்தார் மதனகோபால். மாலைகள் குவிந்தவண்ணமாக இருந்தன! ஒரே எக்களிப்பு, கொண்டாட்டம், ஆட்டங்கள், பாட்டுக்கள்.

ஆறுமுகத்தின் வீட்டுக்கு முன்னால் கார் வந்தபோது, அவரும் கையில் ஒரு மாலையை வைத்துக் கொண்டு காத்து நிற்பதைக் கண்டு எல்லோரும் திடுக்கிட்டார்கள். மௌனமாக அவர் நடந்து வந்தார். கூட்டம் ஏனோ அந்தக் காட்சியைக் கண்டு பயந்தது போல் அவருக்கு வழிவிட்டு விலகியது.

மதனகோபாலுக்கு அவர் மாலை போடுவார் என்றுதான் எல்லோரும் எதிர்பார்த்தார்கள்.

அவர் காருக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்று, “உண்மையில் இது உங்களுடைய வெற்றி” என்று சொல்லித் தம்முடைய நடுங்கும் கரங்களால் திருமூர்த்திக்கு மாலையிட்டார். அந்த மாலை அவனைச் சுருக்குக் கயிறு போல் இறுக்கிக் கொள்வதாகத் தோன்றியது.

“இன்றிலிருந்து நான் பொது வாழ்க்கையைத் துறந்து விட்டேன்.” என்ற ஆறுமுகத்தின் சொற்களை அவர்கள் இருவர் மட்டிலுமே கேட்க முடிந்தது.

17. அண்ணனும் தங்கையும்

திருஞானம் எந்த நோக்கத்தோடு திருமூர்த்தியிடம் வேலைக்கு அமர்ந்து அவனது பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டானோ அந்த நோக்கத்தில் பெரும் பகுதி முடிந்து விட்டது. ஆனால் முழுவதும் முடியவில்லை. இன்னும் சில முக்கியமான விவரங்களை அவன் சேகரிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆம், அவன் ஏதோ ஒரு ரகசிய வேலையை முன்னிட்டுத்தான் அங்கு வந்திருந்தான்.

ராஜேசுவரியின் அன்பும் பழக்கமும் திருஞானம் மேற் கொண்டிருந்த வேலைகளை மிகவும் எளிமையாக்கிவிட்டன. அவள் அவனை முழுவதும் நம்பினாள். தனக்குத் தெரிந்த வரையில் தன் அண்ணாவைப் பற்றிய ரகசியங்களைத் திருஞானத்திடம் வெளியிட்டுவிட்டாள். அவற்றைத் தெரிந்து கொண்டால், திருமூர்த்தியின் விருப்பத்தை அறிந்து அவன் பழகுவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பது ராஜேசுவரியின் எண்ணம். செயல் திறமை, பேச்சுத் திறமை, ரகசியம் காக்கும் தன்மை இவ்வளவும் அவளிடம் இருந்தன. என்றாலும் திருஞானத்தின் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆவலால் அவளிடம் எதையும் அவள் மறைக்கவில்லை.

மேலும், கண்ணாடியைப் போலிருந்த அவள் மனத்தில் இதுவரையில் அவள் சகோதரன் திருமூர்த்தியின் உருவமே பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அவன் விரும்புகிறபடியெல்லாம் ஆர்வத்தோடு நடந்து கொண்டிருந்தான். திடீரென்று இப்போது அவள் மனக்கண்ணாடியில் திருஞானத்தின் உருவம் தோன்றத் தொடங்கி விட்டது. எப்படியாவது அவன் மனத்தில் இடம் பெறத் துடித்தாள் அவள். காதலுக்கு முன்பு பாசம் எம்மாத்திரம்? அதிலும் பாசம் தன்னுடைய பக்கத்துப் பாசந்தான் என்பதை அவளால் உணர முடியாமல் இல்லை. திருமூர்த்திக்கு ஒரே ஒரு நோக்கம், ஒரே ஒரு பாசம். அது பணப்பாதையில் அவன் பெரும் வெற்றி!

அடிக்கடி ராஜேசுவரியுடன் வெளியில் போய்ச் சில மனிதர்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது திருஞானத்துக்கு.

திருமூர்த்தியே அவர்களை ஒன்றாக அனுப்பி வைத்தான். இப்படிச் செய்தால் பின் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும் என்பதை அவன் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய காரியம் எப்படியாவது முடிந்தாக வேண்டும்.

ஒருமுறை ஓர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரின் வீட்டுக்கு அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாகச் சென்றார்கள். நீண்ட நாள் வேலையிலிருந்துவிட்டு ஓய்வு பெறப் போகும் அதிகாரியின் வீடு அது. அவர் அப்போது அலுவலகத்திற்குப் போயிருந்தார். அவருடைய மனைவி மட்டிலும் வீட்டில் இருந்தாள். வயது நாற்பதுக்கு மேல் இருக்கும் அந்த அம்மாளுக்கு; துணிமணியோ நகைநட்டோ அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமாக இல்லை.

அந்த அம்மாள் ராஜேசுவரியைக் கண்டவுடன் அவளுக்கும் திருஞானத்துக்குமாகச் சேர்த்து ஏகப்பட்ட உபசாரங்கள் செய்தாள். பிறகு இந்த நாளில் தான் குடும்பம் நடத்துவதற்குப் படும் பாட்டை விவரித்தாள். கடைசியாக அவள் வீட்டுக்காரரைப் பற்றிப் பேசினாள்.

"இவரோடு வேலைக்குச் சேர்ந்த ஒருவர் பட்டும் வைரமும் பங்களாவுமாக முன்னே போய்விட்டார். இவரோ இன்னும் தர்மபுத்திரராகவே இருக்க ஆசைப்படுகிறார். தர்மபுத்திரராக இருக்க வேண்டுமென்றால் வனவாசம் போக வேண்டியதுதான். குடியும் குடித்தனமுமாய்க் குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு பட்டணத்தில் குடியிருக்க முடியுமா?"

"என்ன செய்வது? வனாந்தரங்களில் ஆபீஸ் வைக்க மாட்டேன் என்கிறார்களே!" என்று ஒத்துப் பாடினாள் ராஜேசுவரி.

"அவரிடம் நயந்து பேசிக் காரியம் சாதிக்கிறவர்கள் லட்ச லட்சமாய்ச் சம்பாதிக்கிறார்கள். சாமான்களை வாங்கிப் பதுக்குகிறார்கள். விலை ஏற்றுகிறார்கள். அரிசி, உப்பு, புளி, மிளகாயிலிருந்து எல்லாச் சாமான்களும் உச்சாணிக் கொம்பில் ஏறிக் கொள்கின்றன. சாப்பாடு, துணி, வீட்டு வாடகைக்கே நாங்கள் ஆலாய்ப் பறக்கிறோம். பணத்துக்கு எங்கே மதிப்பு இருக்கிறது? ரூபாய்க்கு நாலுபடி அரிசி விற்ற காலத்தில் இவ்வளவு அக்கிரமம் கிடையாது."

அந்த அம்மாள் திருமூர்த்தியையும் அவனைப் போன்றவர்களையும் பிடித்துப் பிய்த்து வாங்கி விட்டாள். நாட்டில்

பஞ்சத்தை உற்பத்தி செய்கிற பாவிகள், சண்டாளர்கள் என்று வாயில் வந்தபடி திட்டித் தீர்த்தாள். கடவுள் தான் அவர்களுக்கு கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்தினாள். ஐந்தாறு குழந்தைகள் அவளுக்கு. காய்கறி வாங்கிக் குழம்பு வைத்து அவர்களுக்கு நல்ல சாப்பாடு போட முடியவில்லை.

ராஜேசுவரிக்கே இது தர்மசங்கடமாக இருந்தது. திருஞானத் தின் முகத்தை அவள் கவனித்தாள். அவன் கண்கள் கலங்கி யிருந்தன.

"இந்தச் சம்பளத்திலே பாதி வாங்கின காலத்தில் நாங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்படவில்லை." என்று குமுறினாள் அந்த அம்மாள்.

ராஜேசுவரி அந்த அம்மாளை அழைத்துக் கொண்டு ஓர் அறைக்குள் சென்றாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்தினாள். ஏதோ ரகசியமாகப் பேசினாள். எதையோ அவளிடம் கொடுத்தாள். "எப்படியாவது நீங்களே அவரிடம் சொல்லி இதை முடிக்க வேண்டும்; அவர் ரிடையர் ஆவதற்குள் இது நடக்கவேண்டும்; பிறகு உங்களை வந்து பார்க்கிறேன்."

"ராஜேசுவரி, இது அவருக்குத் தெரியக்கூடாது. தெரிந்தால் என்னையே வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிடுவார்." அந்த அம்மாள் பயந்த குரலில் பேசுவது திருஞானத்துக்குக் கேட்டது.

ராஜேசுவரியும் திருஞானமும் மௌனமாகக் காருக்கு வந்தார்கள்.

"எவ்வளவு?" என்று கேட்டான் திருஞானம்.

"ஐயாயிரம்!" என்று அவன் காதைக் கடித்தாள் அவள். "அதிகாரம் பண்ணிக் கேட்டு வாங்குகிறவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மாமூல் பேர்வழிகள். இந்த அம்மாளின் வீட்டுக்காரர் பயந்த சுபாவம் உள்ளவர். அதனால்தான் இந்த அம்மாளிடம் அர்ச்சனையும் வாங்கிக் கொண்டு, கொட்டிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது."

"வீட்டுக்காரர் நமக்குச் செய்யாவிட்டாய்?"

"இந்த அம்மாள் தினமும் ஒரு பக்கம் அவரை நச்சரித்து விடுவாள்; இன்னொரு பக்கம் அண்ணா மதனகோபாலிடம் சொல்லி அவரைக் குடையச் செய்திருக்கிறார்."

திருஞானம் நெடுமூச்செறிந்தான். இவனுக்கு இது சிறிதும் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவன் முகம் காட்டியது. ராஜேசுவரிக்குமே அவன் செய்த வேலை அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. முன்பெல்லாம் இதுபோன்ற வேலைகளால் தான் மிகவும் சாமர்த்தியசாலி என்ற எண்ணம் இருந்தது. அவளுடைய அண்ணனின் உருவம் அவள் மனத்தில் பதித்திருந்த காலம் அது. இப்போதோ திருஞானம் தனக்குத் தெரியாமலே அவளுடைய மனச்சாட்சியாகி விட்டான்.

ஒரு முக்கிய விஷயத்தை அவனுடன் மனம் விட்டுப் பேச வேண்டுமென்று நினைத்தபோது, இப்படி ஒரு வேலை வந்து குறுக்கிட்டு விட்டது.

“அந்த அம்மாள் பேசுவதில் என்ன தப்பு இருக்கிறது?” என்று ஆரம்பித்தாள் ராஜேசுவரி; “கள்ளப் பணந்தான் பசி பட்டினி பஞ்சத்துக்குக் காரணம். அண்ணாவோடு பழகுகிற வர்களில் பதுக்கல்காரர்கள், கள்ளக் கடத்தல் பேர்வழிகள், திருட்டு வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் எல்லோரும் உண்டு. அவர்களுக்கு இவர்தாம் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்; உதவி செய்கிறார்.”

திருஞானம் சிரித்தான்.

“என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?”

“அவர்களுக்கு உன் அண்ணா துணை. நீ உன் அண்ணாவுக்குத் துணை! இவ்வளவு நாட்களாக ஒழுக்கத்தோடு வாழ்ந்து வந்த கணவனையும் மனைவியையும் ஓர் ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து ஒரு நொடியில் பிரித்துவிட்டாய். புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மனைவியைப் பணம் வாங்கச் செய்யும் திறமையிருக்கிறதே, மிகப் பெரிய திறமை இது!”

ஒழுக்கம் என்ற சொல்லுக்கு இப்படியும் பொருள் உண்டு என்பதை அவள் இன்றுதான் கண்டாள். கணவனும் மனைவியுமாக அவளும் திருஞானமும் ஒன்று சேர்வதைப் பற்றி அவள் அவனிடம் அன்று பேச விரும்பினாள். அதற்கு முன்பு, அவள் நெடுநாள் மனமொன்றி வாழ்ந்த ஒரு குடும்பத்தைப் பிரித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாள்! திருஞானம் சிறிது ஆழமாகவே அவள் மனத்தைப் புண்படுத்தி விட்டான்.

முதல் முறையாக ராஜேசுவரியின் பெண்மைக்குத் தாக்குதல் ஏற்பட்டு, அந்த அதிர்ச்சியில் அது விழித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது. ஓர் ஆண்மகனின் ஒழுக்கத்தைக் குறைப்பதற்காக ஒரு மனைவியைத் தூண்ட வேண்டியிருக்கிறது. அவளுடைய ஒழுக்கத்தைக் குலைக்கும் கருவியாய்த் திருமூர்த்தி தன்னையும் பயன்படுத்துகிறான்!

அவள் மௌனமாகக் காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்து ஓர் ஓட்டலுக்குள் நிறுத்தினாள். அதன் மாடியில் பச்சைக் கொடிகள் தொங்கும் ஒரு தனி மூலையில் அவர்களுக்கு இடம் கிடைத்தது. கூட்டத்தின் மத்தியில் இப்படி ஒரு தனிமையை ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள் ஓட்டல்காரர்கள்.

பலகாரங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு, அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள் ராஜேசுவரி.

“என் அண்ணாவின் போக்கு இப்போதுதான் புரிகிறது. நான் அவர் சொல்கிறபடி கேட்பதே மதிப்பு என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டேன். நான் யாரோடு எப்படிப் பழகினாலும் அவர் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவருக்கு அவர் காரியம் ஆகவேண்டும். வெற்றி, வெற்றி மேல் வெற்றி, அதற்கும் மேல் வெற்றி என்பதே அவர் நோக்கம்.”

அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் திருஞானம். கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்பதுபோல், வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்போ நோக்கமோ இல்லாமல் பொறுப்பற்று நடமாடும் ஒரு பெண் என்றுதான் இதுவரை அவளை நினைத்தான். அப்போதைக்கு அப்போது தோன்றும் வெளி மயக்கமே வாழ்வு என்று நினைக்கும் மனவளர்ச்சி இல்லாத பெண் என்றுகூட அவனுக்குத் தோன்றியதுண்டு. திருமூர்த்தி ஆட்டி வைத்தபடி ஆடிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சூத்திரப் பாவை இப்போது தனக்கென்று ஒரு சொந்த மனம் இருக்கிறது என்று சொல்லத் துடித்தாள்.

“நானும் நீங்கள் வந்ததிலிருந்து உங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்” என்றாள் ராஜேசுவரி.

திருஞானத்துக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. அவனோ திருமூர்த்தியின் செய்கைகளைக் கூர்ந்து கவனிக்க வந்தவன். அவனையே ஒருத்தி கூர்ந்து கவனிக்கிறாளா?

அவள் தன் முத்துப் பல் வரிசை தெரியச் சிரித்தாள். விழிகளைச் சுழற்றி முகத்தில் பதித்தாள்.

“பணக்காரர்கள் என்றாலே பயம் உங்களுக்கு. அதனால்தான் நான் எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாலும் நீங்கள் ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் விலகிப் போகிறீர்கள். அண்ணாவிடம் பயம் உங்களுக்கு.”

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை.”

“நான்... வந்து... உங்களை... முதலில் டாக்டர் வீட்டில் சந்தித்ததிலிருந்தே...” என்று தடுமாறினாள். பிறகு “உங்களிடம் பழகப் பழக நீங்கள் மிகவும் நல்லவர் என்றும் தெரிகிறது” என்றாள்.

“ஆண்களை அவ்வளவு எளிதாக நம்பிவிடக் கூடாது.” என்றான் திருஞானம்; “உன் அண்ணாவுக்கு ஒரு வகையில் வெற்றிப் பைத்தியமென்றால் எனக்கு இன்னொரு வகையில் அந்தப் பைத்தியம் இருக்கலாம். நானும் உன்னைத் தவறாகப் பயன்படுத்த நினைக்கலாம்.”

தன்னுடைய மனச்சாட்சியை அவனால் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை. விவரம் தெரியாத ஒரு பெண் பிள்ளையிடம் அது வரையில் அந்த அளவுக்குப் பழகியதே தவறென்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

“நீங்கள் மனச்சாட்சியுள்ள மனிதர். அண்ணாவின் வேலையில் உங்கள் மனம் ஒட்டவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். பணத்தைத் துச்சமாக மதிக்கிறீர்கள்.”

“அப்படி இருப்பவர்களைக் காதலிப்பதுதான் ஆபத்து!” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் திருஞானம்; “நான் வேறு வேலைக்குப் போகிறேன், இந்தச் செய்தியை இப்போதைக்கு நீ உன் அண்ணனிடம் சொல்ல வேண்டாம்.”

“திருஞானம்!” என்று கூறினாள் அவள். “தயவு செய்து என்னை விட்டு நீங்கள் எங்கும் போக வேண்டாம்.”

சில நாட்களாகவே அவளிடமிருந்து அவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த விஷயம்தான் அது. அவனுடைய மனத்திலோ சங்கரி வீற்றிருந்தாள். இதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது? சங்கரிதான் அவனுடைய தங்கையாற்றே!

“இதோ பார், நீ தான் என்னை மனச்சாட்சியுள்ளவன் என்று சொல்லிவிட்டாய். இப்படி இருப்பவனால் உனக்குப் பயன் இல்லை; உன் குடும்பத்தாருக்கும் பயன் இல்லை; என்னிடம் குடும்பம் நடத்தப் பணமும் கிடையாது.”

“என் பங்குப் பணமே மூன்று லட்சம் தேறும். பணம் வேண்டாம். சந்தோஷமாக நான் வாழ வேண்டும். எங்கள் குடும்பத்தில் யாருக்குமே சந்தோஷம் இல்லை. அமைதியும் இல்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவோ குறைகள்; துன்பங்கள்; பணத்தால் தீர்க்கமுடியாத மனக்கஷ்டங்கள்.”

திடுக்கிட்டான் திருஞானம். பணம் இருந்துவிட்டால் மட்டிலும் மகிழ்ச்சியை விலைக்கு வாங்கிட முடியாது போலும்!

“ராஜேசுவரி! சில மாதங்கள் பொறுத்திருந்து பார். அதற்குப் பிறகும் என்னை உனக்குப் பிடிக்கிறதா என்று பார்ப்போம். உன் அண்ணா அவ்வளவு சுலபமாக உன்னை விட்டுவிடுவார் என்று நினைக்காதே. நீ அவர் தங்கை மட்டும் அல்ல; அவருக்கு உதவியாக இருப்பவன்.”

“சில மாதங்கள் தானே?” என்ற ராஜேசுவரி, “அப்படியே ஆகட்டும்!” என்றாள் வெற்றிப் புன்னகையுடன். திருஞானத்திற்கு ஒரே தடுமாற்றமாக இருந்தது. சங்கரியின் அண்ணா என்று சொல்லிக் கொண்டபோது, அதனால் இப்படி ஒரு நிலைமை உருவாகும் என்று அவன் கற்பனை செய்யவில்லை.

அது அதனோடு நின்றிருந்தால் தேவலாம். சங்கரியின் அண்ணனாகவே அவன் திருமூர்த்தியிடம் பழக வேண்டியிருந்தது. ராஜேசுவரி அவனை ஒருபுறம் தன்பக்கம் ஈர்க்கப் பார்த்தாள். திருமூர்த்தியோ அவனுக்கு வேறொரு புறம் சொந்த வேலை ஒன்று கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டான்.

ராஜேசுவரியும் அவனுமாகத் திரும்பி வந்த பிறகு, அவன் வேலை முடிந்து வீட்டிற்குப் புறப்படும்போது, அவனைத் தன் மாடிக்கு அழைத்தான் திருமூர்த்தி. மாடியில் அப்போது வேறு யாரும் இல்லை; திருமூர்த்தியின் கண்கள் சிறிது சிவந்திருந்தன. திருஞானத்திற்கு அருகிலேயே சோபாவில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“உங்களிடம் ஒரு சொந்த விஷயம் பேச வேண்டும்; அதற்காகத்தான் தனியாக அழைத்திருக்கிறேன்.”

“என்ன?” என்பது போல் திரும்பிப் பார்த்தான் திருஞானம்.

“உங்களிடம் நான் மனம் விட்டுப் பேசுவது போலவே நீங்களும் என்னோடு மனம் விட்டுப் பேச வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டு, “ஆமாம் திருச்சியில் யாரும் உங்கள் தங்கைக்கு நெருக்கமாக வேண்டியவர்கள் இருக்கிறார்களா?”

என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் யோசித்தான் திருஞானம்.

“நெருக்கமாக என்றால், உங்கள் தங்கையைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் கேட்கிறேன்”

“அப்படி யாரும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“அடிக்கடி அவர்கள் திருச்சிக்குப் போய்விட்டு வருகிறார்கள், அதனால் அங்கு யாரும் இருக்கலாமோ என்று சந்தேகம் வந்தது.”

சங்கரி எப்போதாவது திருச்சிக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள். இரண்டொரு முறை திருஞானம் அவள் வீட்டிற்குச் சென்றபோது கூட அவளை அங்கே சந்திக்க முடியவில்லை. வேலைக்காரி முனியம்மாளின் மூலம் திருச்சிக்கு சென்ற செய்தி தெரிந்தது. திருமூர்த்தி அதைச் சந்தேகத்துடன் கேட்டபோதுதான் திருஞானத்துக்கே சந்தேகம் வந்தது. திருச்சியில் அவளுக்கு இப்போது யாருமே இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“நீங்கள் நினைப்பது போல் யாரும் இல்லை” என்று கூறினான் திருஞானம்.

“நல்லவேளை ஒரு சந்தேகம் தீர்ந்தது?” என்று சொல்லிவிட்டு, “உங்கள் தங்கையின் போக்கை என்னால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை; நீங்கள் தாம் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்.” என்றான்.

திருஞானம் ஆர்வத்துடன் உற்றுக் கேட்டான். தன்னுடைய சந்தேகத்துக்கும் விடைகாண வேண்டியிருந்தது.

“என்னிடம் அவர்கள் நன்றாகப் பழகுகிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ உதவிகள் செய்திருக்கிறேன். இன்னும் செய்யப் போகிறேன். இந்த நிலையில் நெருங்கிப் பழகிய பிறகும் நெருப்பைப்போல் நடந்து கொள்வதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. சங்கரியிடம் மட்டுந்தான் நான் இதுவரையில் தோற்றுப் போயிருக்கிறேன்.”

திருமூர்த்தியின் வாயால் சங்கரியை நெருப்பு என்று சொல்லக் கேட்க திருஞானத்தின் மனம் குளிர்ந்தது.

“நான் பெரிய சமஸ்தானத்தைக் கட்டி ஆள்பவன். சங்கரியைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு ஒரு ராணியாக்கு வதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்கும் எங்களுக்குள் ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கிறது. அந்தக் காரணம் என்ன என்று சங்கரிக்கு தெரியும். ராஜாக்கள் அந்தக் காலங்களில் சில காரணங்களை வைத்துத்தான் கல்யாணங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் - மற்றபடி சங்கரியின் தொழிலிலோ சுதந்திரத்திலோ நான் கட்டுப்பாடு செய்யப் போவதில்லை. அவர்களும் கூடிய சீக்கிரம் மேற்படிப்புக்காக ஐரோப்பாவுக்குப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நானும் புதுத் தொழில் ஒன்று ஆரம்பிக்கும் விஷயமாக அங்கே போகவேண்டும். புறப் படுவதற்கு முன்னால் ஓர் ஏற்பாடு நடந்தால் நாங்கள் இரண்டு பேருமே ஸ்விட்சர்லாந்துக்குப் போய்விட்டு வரலாம். யோசித்து நல்ல முடிவு செய்யச் சொல்லுங்கள். நீங்களும் என்னிடம் இருப்பதால் சீக்கிரம் முன்னேறி விடலாம்.”

பாதிச் சுய நினைவிலும் பாதி மயக்க நிலையிலும் இருந்து கொண்டு அவன் பேசப் பேசத் திருஞானத்துக்கு உடலெங்கும் பற்றி எரிவதுபோல் தோன்றியது. என்றாலும் ஒருவகையில் அவனுக்கு ஆறுதல் - திருமூர்த்தியிடம் ‘சங்கரி’ இன்னும் நெருப்பாகத்தான் இருக்கிறாள்.

‘ஆனால் என்னிடமும் அவளுக்கு அன்பில்லையே’ என்று அவன் நினைத்த போது அது அவனுக்குத் தாங்க முடியாத வேதனையைக் கொடுத்தது.

18. யார் இந்தத் திருஞானம்?

திருஞானத்தின் அறையில் இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பிறகும் விளக்கு எரிந்தது. கதவை உட்புறம் தாழிட்டுக் கொண்டு அவன் மளமளவென்று எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு வந்திருந்த தபால்களிலும் பல திடுக்கிடத்தக்க செய்திகள் இருந்தன. அவனுக்கே அவனுடைய வேலை ஒரு போர்க் களத்துக்குள் குதித்துவிட்ட அச்சத்தையும் வேகத்தையும் பர பரப்பையும் கொடுத்தது.

கிடைத்த தகவல்களைத் தொகுத்து எழுதி அவன் நீண்ட உறைக்குள் போட்டான். முகவரி எழுதி மறுநாள் பதிவுத் தபாலில் அனுப்புவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்தான். மணி பன்னிரண்டு ஆகியது.

கடைசியாகத் தன்னுடைய தோல் பையிலிருந்து ஒரு புகைப்படத்தை எடுத்து உற்றுப் பார்த்தான். அந்தப் படத்தில் திருமூர்த்தியும் குமுதாவும் ஒன்றாக இருந்தார்கள். குமுதாவின் மறைவைப் பற்றிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது அவனுடைய முக்கியமான வேலை அல்ல. அவனுக்கு வேறு சில குறிப்பிட்ட கடமைகள் இருந்தன. அவற்றுக்கு இடையில் இப்படியும் ஓர் புதிர் முளைத்தது. அதில் டாக்டர் சங்கரியின் பெயரும் இழுக் கப்பட்டிருந்ததால், தன்னால் முடிந்தவரையில் அதையும் கவனிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டான்.

விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்ற திருஞானத்திற்கு உறக்கம் வரவில்லை. சங்கரியைப் பற்றித் திருமூர்த்தி கூறிய அந்த ஒரு விஷயம் மட்டிலும் அவனுடைய நினைவை விட்டு அகல மறுத்தது. 'நாங்கள் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்கு எங்களுக்குள் ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கிறது; அது என்னவென்று சங்கரிக்குத் தெரியும்' அதை அவன் ஏன் தன்னிடம் சொல்லவில்லை? சொல்லக் கூடியதாக இருந்தால் சொல்லாமல் விட்டு இருப்பானா? அது குமுதாவைப் பற்றிய ரகசியமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

சொந்த வாழ்க்கையில் இப்படிப் பல ரகசியங்கள் குழம்படி சங்கரி ஏன் மாறினான் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

அகிலன்

133

தொடர்ந்தாற்போல் தவறான மனிதர்களுடன் பழகும் வழக்கத்தையே அவள் மேற்கொண்டிருக்கிறாள். திருச்சியில் சிறுமியாக இருந்தபோது குருமூர்த்தியை நம்பினாள். அப்போது வேண்டுமானால் அவளுக்கு விவரம் தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். இப்போது அவள் உலகம் அறிந்தவள். இப்போதும் ஏன் அன்று போலவே ஒரு பயங்கரமான மனிதனுடன் பழகுகிறாள்? அன்றும் இன்றும் அவள் அன்புக்காக ஏங்கி நிற்பவனை அவளால் எப்படிப் புறக்கணிக்க முடிகிறது.

திருஞானத்துக்கு அவளிடம் தான் செலுத்தும் அன்பு தவறான அன்பு என்றுகூடப் பட்டது. கடமையிலிருந்து அவனை நழுவச் செய்யும் அன்பு என்றும் நினைத்தான். ஆனால் ஏதோ ஒரு பொற்சரடு போன்ற வலிமையான பாசம் தன்னை அவளுடன் பிணைத்திருப்பதை உணர்ந்தான். சங்கரி அவனைக் காதலிக் காமலே கூட இருக்கலாம். ஆனால் அவள் மறந்தும் அவனுடைய உணர்ச்சிகளுடன் விளையாடவில்லை. அவளிடம் அவள் எல்லையற்ற அன்பு வைத்திருக்கிறாள். அந்த அன்புக்கு என்ன பெயர் என்பதைத்தான் அவளால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

விளக்கில் தாவும் விட்டிலைப் போன்ற திருமூர்த்திக்கு அவள் நெருப்பானால், எப்படி அவள் குமுதாவின் விஷயத்தில் குற்றம் புரிந்திருப்பாள்? பணம் இருக்கிறதே, பணம்! இங்கேதான் சங்கரியை அவளால் அடியோடு புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. இப்போது கூட அவள் பெரிய இடத்துப் பெண்களுக்கு வைத்தியம் பார்த்து, நிறையச் சம்பாதிக்கிறாளாம். அவள் ஒருத்திக்கு எதற்காக இவ்வளவு பணம்?

திருச்சிக்குச் செல்லும் அவள் ரகசியத்தை அவளிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுடன் கண்களை மூடினான் திருஞானம். மறுநாள் காலையில் எழுந்து அவளுக்குப் போன் செய்தான். ஓய்வுதான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு அவள் விட்டிற்குச் சென்றான்.

அங்கே அவனுக்கு எதிர்பாராத ஒரு தாக்குதல் காத்திருந்தது. அதை நடத்தியவள் சங்கரி.

'ஆமாம், ராஜேசுவரியுடன் உங்களை அடிக்கடி வெளியில் பார்ப்பதாக டிரைவர் ரங்கன் கூறினான். வேலை வெறும்

வேலையாய்க் கிடைக்கவில்லை; ஒரு பெண்ணோடு கிடைத்திருக்கிறது.”

“எல்லாம் உன்னுடைய உதவிதான்” என்றான் திருஞானம்.

சங்கரியின் குரலில் உற்சாகம் இல்லை. அவள் பேச்சில் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் கலந்திருந்தன. அவன் அவள் மனத்தைப் புண்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே அவ்வாறு பதில் அளித்தான்.

“கல்யாணத்துக்கு அழைப்பு வரும் அல்லவா?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் சங்கரி. அவள் குரலில் கண்ணீர் தளம்பியது.

“நான் இப்போது இன்னொரு கல்யாணம் விஷயமாய்ப் பேச வந்திருக்கிறேன். என் முதலாளிக்கு என் ‘தங்கை’ சங்கரியைப் பெண் கேட்க வந்திருக்கிறேன்!”

இவரும் ஒருவரை ஒருவர் உற்றுப் பார்த்தார்கள். இருவருமே அப்போது அமுது விடுவார்கள் போல் தோன்றியது. இருவருமே தங்கள் அழகையை மற்றவருக்குத் தெரியாமல் அடக்கிக் கொண்டார்கள். இருவரின் அழகையுமே புன் சிரிப்பாக மாறியது. இருவருமே நெடுநேரம் மௌனம் சாதித்தார்கள்.

“இதையெல்லாம் எதிர்பார்த்தேதான் அண்ணனாக மாற்றப் பட்டிருக்கிறேன் போலிருக்கிறது!” என்று மௌனத்தைக் கலைத்தான் திருஞானம்.

“ஏன் ராஜேசுவரியை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?

“நான் கேட்ட விஷயத்திற்கு நீ பதில் சொல்ல வில்லையே? என்னிடம் மிகவும் வற்புறுத்துகிறார் திருமூர்த்தி.”

அப்படிப் பேசியதற்கு அவள் அவனைக் கோபித்துக் கொண்டிருந்தால் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பான். ‘முடியாதென்று போய்ச் சொல்லுங்கள்!’ என்று சொல்லியிருந்தால் குதூகலம் அடைந்திருப்பான்.

“நான் இப்போது எதையும் முடிவு செய்யும் நிலையில் இல்லை” என்றாள் சங்கரி. திருஞானம் இதுபோன்ற பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லை. துணுக்குற்றான்.

“உங்களுக்குள் ஏதோ ஒரு முக்கியமான ரகசியம் இருக்கிற தாம். அது என்ன ரகசியமென்று அவர் சொல்ல

வில்லை. அதைக் காப்பாற்றுவதற்காகவாவது நீ இதற்கு உடன்பட வேண்டுமாம்.”

குற்றவாளியிடம் கேள்வி கேட்டு விட்டு, அவன் முக மாறுதலை உற்று நோக்கும் நீதிபதிபோல் அவளை ஆராயப் புகுந்தான் திருஞானம். டாக்டர் சங்கரி புன்னகை பூத்தாள். பிறகு மெல்லச் சிரித்தாள். தன்னுடைய மனச் சிக்கல் அவளது சிரிப்பால் விடுபட்டதா அல்லது மேலும் சிக்கலாகியதா என்பது அவனுக்கே புதிராக இருந்தது.

“சங்கரி, நீ மிகவும் கெட்டிக்காரி.”

“கெட்டிக்காரியாக இருந்தால்தான் வாழ முடியும். அப்பாவிகள் சாகப் பிறந்தவர்கள்” என்று கூறியவள், “நீங்கள் தான் முன்பு என்னைச் சாகவிடாமல் தடுத்தீர்கள்” என்று முடித்தாள்.

எப்போதோ அவள் தகப்பனார் இறந்தபோது நடந்த நிகழ்ச்சியை அவள் இன்னும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருந்தது அவனுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“திருமூர்த்திக்கும் உனக்கும் உள்ள அந்த ரகசியம் என்ன வென்று சொல்ல முடியுமா?”

“ரகசியம் என்றாலே சொல்லக்கூடாத விஷயம்தானே?”

“சங்கரி!” என்று அவன் தன்னை மறந்து அதட்டினான்.

“ஒவ்வொருவரிடமும் ஏதாவது ரகசியம் இருக்கக்கூடும். அதை வெளியிடுவதால் சொல்பவர்களுக்கோ கேட்பவர்களுக்கோ பலன் இல்லாதபோது, அதை எதற்காக வெளியிட வேண்டும்? - ஏன், உங்களிடங்கூட ஏதாவது ரகசியம் இருக்கலாம். அதை நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேனா?”

திருஞானத்துக்கு திடீரென்று ஒரு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. தான் யார் என்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டிருப்பாளோ? அன்றொரு நாள் அவன் கை தவறி விட்டுச் சென்ற கடிதத்தை அவன் மறந்துவிட்டான்.

“தெரிந்து கொண்டால் உனக்கு ஏதும் உதவி செய்யலாம் என்றுதான் கேட்கிறேன்” என்றான் திருஞானம்!

“உதவி தேவையானபோது சொல்கிறேன். இப்போதைக்கு நீங்கள் தாம் என் உதவியால் அங்கே போயிருக்கிறீர்கள்!”

அவளிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொள்ளப் பார்த்தான் திருஞானம். அவள் அவனை விடவில்லை. அடிக்கடி அங்கு வந்து சாப்பிடச் சொல்லி வற்புறுத்தினாள்; அல்லது தேவை யானால் அவனுக்குச் சாப்பாடு அனுப்புவதாகக் கூறினாள். இது போன்ற அன்புத் தொல்லைகள் மட்டும் அவளை விட்டுப் போகவில்லை.

“உன்னிடம் நான் வந்த காரியம் எதுவுமே நடக்கவில்லை. ஆனாலும் இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயத்தையும் உன்னிடம் கேட்டுவிட்டுப் போகிறேன். அதற்கும் நேரடியான பதில் நீ சொல்லமாட்டாய் என்று தெரியும்.”

கலீரென்று சிரித்துவிட்டாள் சங்கரி. எவ்வளவு அழகாகச் சிரிக்கிறாள் அவள்; இது போன்று அவள் சிரித்ததை அவன் பார்த்ததில்லை.

“என்னை ஏமாற்றுவதற்காக நீ இப்படிச் சிரித்தாலும், இந்தச் சிரிப்பு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.”

“நீங்கள் கேட்க வந்ததை மறந்துவிடப் போகிறீர்கள்?”

“திருச்சிக்கும் உனக்கும் இப்போது தொடர்பு இருக்க வழியில்லை. ஆனாலும் நீ அடிக்கடி அங்கே போய்வருவது போல் தெரிகிறது. அங்கே யாரைப் பார்க்கப் போகிறாய் என்று சொல்ல முடியுமா?”

“இதைத் தெரிந்துகொண்டு உங்களுக்கு என்ன ஆக வேண்டும்?”

அவனுக்கு இது நியாயமான கேள்வியாகப் பட்டது. திருமூர்த்தி அவள் மீது சந்தேகப்பட்டிருந்தான், திருமூர்த்திக்கு மட்டுந்தானா சந்தேகம்! திருஞானத்துக்குமே அப்படி ஒரு சந்தேகத்தை அவன் தூண்டிவிட்டிருந்தான்.

“நான் ராஜேசுவரியிடம் பழகியதை நீ கேட்டபோது எந்த உணர்ச்சியுடன் கேட்டாயோ அதைபோல் நானும் உன் திருச்சிப் பழக்கத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறேன்.”

சந்தேகம் இப்போது திருமூர்த்தியிடமிருந்து திருச்சிக்குத் திரும்பிவிட்டது! “அப்படி ஒன்றும் நீங்கள் கற்பனை செய்து

கொள்ளவேண்டாம். நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரில் எனக்கு சிநேகிதிகள் யாரும் இருக்க மாட்டார்களா?”

“சிநேகிதிகள் தானே?”

“ஆமாம்.”

திருஞானம் தன்னுடைய வேலைகளைக் காரணம் காட்டி அங்கிருந்து நழுவினான். சில நாட்கள் கழித்து அவன் அங்கே மீண்டும் வந்தபோது அவள் திருச்சிக்குப் போயிருப்பதாக முனியம்மாள் கூறினாள். அவன் அந்தப் பதிலைக் கேட்டு உடனே திரும்பவில்லை.

“திருச்சியில் யாரைப் பார்க்க போயிருக்கிறார்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

மற்ற யாரும் இப்படிக் கேட்டிருந்தால் தனக்குத் தெரியாதென்றுதான் முனியம்மாள் பதிலளித்திருப்பாள். ஆனால் கேட்பவன் திருஞானம். திருஞானத்திடம் சங்கரி தனிப்பட்ட பரிவு கொண்டிருந்தாள். முனியம்மானும் அவ்வாறே அவனிடம் மதிப்பு வைத்திருந்தாள்.

“அவுங்க அம்மாவைப் பார்க்கப் போயிருக்காங்க” என்றாள் ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு.

“சங்கரியின் தாயாரையா?”

‘ஆம்’ என்று தலையாட்டினாள் முனியம்மாள். திருஞானத்துக்கு தலை சுற்றியது. சங்கரிக்குத் தாயாரா? சங்கரி சிறு குழந்தையாக இருந்தபோதே அவள் தாய் இறந்த விஷயம் அவனுக்குத் தெரியும். அவள் தகப்பனாரும் மறுபடி கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. வேறு நெருங்கிய உறவினரும் அவளுக்குக் கிடையாது.

திருஞானம் விஷயத்தை அத்துடன் விட்டுவிட விரும்ப வில்லை. கடமையில் பயிற்சி கொண்ட அவனுடைய மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. உண்மையை மறைத்துப் பொய் கூறும் வழக்கத்தைப் பெரும்பாலும் குற்றவாளிகளே மேற்கொள்வார்கள். சங்கரியும் சந்தேகம் இல்லாமல் குற்றவாளிதான். அன்பு, உறவு, பாசம் என்ற விஷயங்களுக்கு இடம் கொடுப்பதால் அவளுடைய குற்றங்களின்

தன்மையை இதுவரையில் முழுமையாக உணர முடியாமல் போய்விட்டது.

இனி அவனைக் குற்றவாளி என்று தீர்மானித்துவிட வேண்டியதுதான். பணத்தின் மேலுள்ள ஆசையால் குற்றம் புரியும் பிரிவில் ஒதுக்கப்பட வேண்டியவன் அவன். அவளுடைய நியாயமான வருவாயில் அவன் கார் வாங்கவில்லை; வைர வளையல்கள் வாங்கவில்லை. கையில் பணம் வைத்திருக்கவில்லை - பணத்தின் மீதுள்ள அதே ஆசையால் அவன் ஏன் மிகப் பெரிய குற்றம் ஒன்று செய்வதற்கும் திருமூர்த்தியுடன் ஒன்றுபட்டிருக்கக்கூடாது?

திருமூர்த்தியின் அலுவலகத்திற்கு அன்று அவன் போகவில்லை. நேரே தன்னுடைய அறைக்குள் சென்றான். அவனுக்கு வேண்டிய சில குறிப்புகளை எடுத்துக் கொண்டு வேறு எங்கோ சென்றான். ஒரு மோட்டார் சைக்கிளுடன் திரும்பிவந்தான்.

சாப்பாடு அவனுடைய அறைக்கு வந்திருந்தது. சாப்பிட்டான். அறைச் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த காலண்டர்கள் சிலவற்றின் மீது எதேச்சையாக அவன் பார்வை விழுந்தது. 'சிவபெருமான், முருகன், கண்ணன்' முதலிய தெய்வங்களின் படங்கள். உலகத்தைக் காப்பதற்காகப் பிறந்த எல்லாத் தெய்வங்களுமே கரங்களில் தங்களுக்குரிய ஆயுதங்களை வைத்திருந்தார்கள்; திரிசூலம், கூர்வேல், சக்கரம்!

காலங்காலமாக நன்மையும் தீமையும் முட்டி மோதிக் கொண்டு தங்களது ஆட்சியை நிலைநாட்ட முயல்வதால், தீமையை அழிக்காவிட்டால் நன்மையை வளர்க்க முடியாது என்பதற்காகத்தானே இந்த ஆயுதங்கள்? தீமையிடம் தயவு தாட்சண்யம், இரக்கம், பரிவு, பாசம் காட்டினால் உலகம் எப்படி உருப்படும்?

காதலின் கலக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்ட அவன் கல் நெஞ்சு கொண்ட கடமையாளனாக மாறிவிட்டான்.

சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்குப் புறப்படும் நெடுஞ் சாலையில் அவனுடைய மோட்டார் சைக்கிள் படு வேகமாகப் பாய்ந்தது. திருச்சியை அவனுக்கு நன்கு தெரியும்; அவளையும் தெரியும்; அவளுடைய கார் எண்ணும் அவனுக்கு மனப்பாடம்.

விழுப்புரத்தைத் தாண்டி அவன் வந்து கொண்டிருந்தபோது அவளுடைய கார் எதிரில் வருவது தெரிந்தது. யாரைப் பயமுறுத்த வேண்டுமென்று அவன் நினைத்தானோ அவளிடமிருந்தே அவன் பயப்பட வேண்டியிருந்தது. வெகு வேகமாக அவன் சிந்தனைகள் சுழன்றன. எதிர்ப்பட்டால் காரை நிறுத்துவான். மோட்டார் சைக்கிள் எப்படி வந்தது என்று யோசிப்பான். அவளிடம் பதில் சொல்லிக் கொண்டு நிற்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் சட்டென்று பாதையோரத்தில் இருந்த ஒரு புதருக்குப் பின்னால் மோட்டார் சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு மறைந்தான் திருஞானம். பரபரப்போடு செடி மறைவில் நின்று கவனித்தான். கார் அந்த இடத்துக்கு வந்தவுடன் சற்று மெதுவாகவே சென்றது. காரில் அவள் மாத்திரமே இருந்தாள். ரங்கன் காரோட்டிக் கொண்டு சென்றான்.

பாவம்! சங்கரியின் கண்கள் வெகு கூர்மையானவை என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. பின்புறம் இருந்தவாறே தன்னை மறைத்துக்கொண்டு புதர்ப் பக்கம் அவள் கண்கள் ஊடுருவியதை அவன் கவனிக்கவில்லை. ரங்கனுக்குத் தெரியாமல் தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டாள் சங்கரி

19. ஆச்சரிய மாயையடி!

திருச்சிக்குச் சென்று சங்கரிக்கு அங்குள்ள தொடர்பை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று முயற்சி செய்த திருஞானம் அது முடியாமற் போகவே பாதி வழியில் சென்னைக்கே திரும்பும்படி ஆயிற்று. சங்கரியின் காரை முன்னே செல்லவிட்டு, நெடுநேரம் கழித்துச் சென்னைக்குத் திரும்பினான். அவனுக்கு இது தற்காலிகத் தோல்வி. அவன் சோர்வு அடையவில்லை. அவனுடைய பிடிவாதம் அதிகமாகியது.

மறுநாள் வழக்கம்போல் திருமூர்த்தியின் அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். தன்னுடைய நாற்காலியில் அமர்ந்து பத்திரிகை களைப் புரட்டினான். 'திருமூர்த்தி கார்ப்பொரேஷன்' ஒரு சில லட்ச ரூபாயை மூலதனமாகக் கொண்டு கணக்குப்படி கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து கொண்டிருந்தது. அதைக் கவனிப்பதற்கு ஏற்கனவே போதுமான ஆட்கள் அங்கு இருந்தார்கள். குறிப்பிடத்தக்க வேலை எதுவும் அவனுக்கு இல்லை.

காரில் வந்து இறங்கி மாடிப்படியில் ஏறிய திருமூர்த்தி, திருஞானத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன்னுடைய அறைக்கு வரும்படி அழைத்தான். மாடியில் அவனுக்காகக் காத்திருந்த வர்களைப் பார்த்து அனுப்பிவிட்டு, பிறகு திருஞானத்திடம் பேசினான்.

"நேற்று உங்களைக் காணவில்லையே!"

உடல் நலம் இல்லாததால் அறையிலேயே தங்கிவிட்டதாக ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி வைத்தான் திருஞானம். அதை அவன் நம்பவில்லை.

"உங்களுடைய ஆர்வத்துக்கும் திறமைக்கும் தகுந்தபடி இன்னும் நான் உங்களுக்கு வேலை கொடுக்கவில்லை. அதனால் உங்களுடைய உற்சாகம் குறைந்திருக்கலாம். இதை ராஜேசுவரி கூட என்னிடம் தெரிவித்தாள். திடீரென்று நீங்கள் இங்கிருந்து கிளம்பினாலும் கிளம்பிவிடலாம் என்றாள்."

திருஞானத்துக்கு இது அதிர்ச்சி அளித்தது. ராஜேசுவரியின் பிடி தன்மீது இறுகிக் கொண்டு வருவதை அவன் உணர்ந்தான்.

"என்னுடைய சபாவம் ஊர் சுற்றுகிற சபாவம். ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்து வேலை பார்த்துப் பழக்கம் இல்லை" என்றான் திருஞானம்.

"உங்களுக்கு ஏற்ற வேலையாகவே சீக்கிரம் ஏற்பாடு செய்கிறேன்! பொறுத்திருங்கள்." என்றான் திருமூர்த்தி. பிறகு தன் அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை அவனிடம் வெளியிட்டான்; "ஒரு கோடி ரூபாய் அடுத்த ஐந்து வருஷத்துக்குள் புரட்டிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு. இது சம்பந்தமாக என்னுடைய கூட்டாளிகளை நீங்கள் அடிக்கடி வெளியூர்களில் போய்ப் பார்த்துக் காரியங்களை முடிக்க வேண்டும். நான் வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் உங்களுக்கென்றே ஒரு கார் ஒதுக்கி விடுகிறேன். சம்பளத்தை பற்றிக் கவலை வேண்டாம்."

திருஞானம் பதில் அளிக்கவில்லை.

திருமூர்த்தி திடீரென்று சொந்த விஷயத்துக்கு வந்தான்! "சங்கரியிடம் விசாரித்தீர்களா?"

"யோசித்து முடிவு சொல்கிறேன் என்றான்"

விஷமத்தனமாகச் சிரித்தான் திருமூர்த்தி. "யோசித்து முடிவுக்கு வருவதற்குள் சங்கரிக்கும் வயதாகி விடலாம். எனக்கும் சங்கரியிடமுள்ள கவர்ச்சி குறைந்து விடலாம். ஆனால் ஒரு விஷயம்; நான் நினைத்ததைச் சாதிக்காமல் விடமாட்டேன். சங்கரி என்னை ஏமாற்றுவதற்கும் இடம் கொடுக்கப் போவதில்லை. எனக்கு இப்படிப் பேசுவதற்கு முழு உரிமை இருக்கிறது. நான் பணம் கொடுத்தவன்."

தலையைக் குனிந்து கொண்டான் திருஞானம். தன்னை இப்படி ஓர் அற்பனின் முன்னால் தலைகுனிய வைத்துவிட்ட சங்கரியிடம் அவனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

நல்லவேளையாக அந்த இக்கட்டான நிலையிலிருந்து ஒரு மாறுதல் ஏற்படுவதற்கே வந்ததுபோல், திருமூர்த்தியினுடைய சொந்த டாக்டர் குப்புசாமி அங்கு வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் மளமளவென்று அவனுக்கு இரண்டு ஊசிகளைப் போட்டார். மாத்திரைகளையும் மருந்துகளையும் கொடுத்துவிட்டு, எந்த வேளைகளில் எப்படியெல்லாம் அவற்றைச் சாப்பிட வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

டாக்டர் குப்புசாமிக்குப் பெரிய பெயரோ அதிகமான நோயாளிகள் கூட்டமோ கிடையாது. ஆனால் பல பிரபலமான டாக்டர்களை விட அதிகமாகச் சம்பாதித்து வைத்திருந்தார். பழைய காலத்தில் ஜமீன்தார்களுக்குத் தங்கபஸ்பமும் சிட்டுக் குருவி லேகியமும் செய்து கொடுத்துப் பணக்காரர்களான சில வைத்தியர்களைப்போல், பணக்காரர்களின் இரகசிய சேஷ்டைகளால் விளையும் அந்தரங்க வியாதிகளால் வளர்ந்தவர் அவர். நோயையும் அறவே குணப்படுத்தமாட்டார். நோயாளிகளையும் சாகும்படி விட்டுவிட மாட்டார். சேஷ்டைகளையும் நோய்களையும் மாறி மாறித் தூண்டி விட்டுப் பணம் கறக்கும் வித்தகர் அவர்.

டாக்டர் போனபிறகு, "நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள்; எல்லாம் இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வந்து விடுவோம்" என்றான் திருமூர்த்தி. "வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை நான், நீங்கள், சங்கரி, ராஜேசுவரி நாலு பேரும் சாத்தனார் அணைக்கட்டைப் பார்க்க உல்லாசமாய்க்

கிளம்புகிறோம். ராஜேசுவரி சங்கரியைச் சம்மதிக்கச் செய்து விடுவாள்; நீங்களும் தயாராக இருங்கள்."

திருமூர்த்தி சங்கரியின் விஷயத்தில் அவசரப்படுவதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தான் திருஞானம். இயற்கையாகவே எதையும் குறுக்கு வழியில் திடீரென்று முடித்துவிட வேண்டும் என்ற சுபாவமுள்ளவன் அவன். மேலும் குமுதாவின் விஷயத்தில் குற்றம் புரிந்துவிட்ட உணர்ச்சியும் பயமும் அவனைக் குடையத் தொடங்கிவிட்டன. பயத்திலிருந்து தப்புவதற்காக அவளையும் வாழ்க்கையில் பங்காளியாக்கிக் கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான். அது மட்டுமா! சங்கரியின் அழகு! அவள் கண்ணழகு, இதழ் அழகு, குரல் அழகு, உடல் அழகு! எவ்வளவு அற்புதமாகக் கடவுள் கொடுத்த இயற்கை எழிலைப் பாதுகாத்துப் போற்றி வருகிறான் அவன்! திருமூர்த்தி அவள் அழகால் பித்தேறி மயங்குவதில் என்ன அதிசயம்?

அந்த அழகை அழித்து வெற்றி கொள்வது என்பது திருமூர்த்தியின் தன்னம்பிக்கை வளர்ச்சிக்கே பெருந்துணை செய்யக்கூடும். அவனுடைய நம்பிக்கை அவனை விட்டுப் போகாமல் இருப்பதற்காகவாவது, ஒரே ஒரு கணமாவது அவன் அவளை அழித்துத்தான் தீரவேண்டும். பிறகு அவள் எப்படிப் போனால் அவனுக்கு என்ன? நினைப்பதைப் பணம் என்கிற ஆயுதத்தால் சாதித்துவிட்ட ஒரு திருப்தி போதும் அவனுக்கு. அவனுக்கு வேண்டியது சங்கரி அல்ல; அவனுடைய வெற்றி, அவளுடைய தோல்வி.

'வெற்றி என்கிற வேசியின் பின்னால் பேராசை கொண்டு அலையும் ஆண்களில் பலருக்கு அவள் அமைதியையும் தருவதில்லை; இன்பத்தையும் தருவதில்லை' என்று யாரோ ஒருவர் எழுதியதைப் படித்த நினைவு வந்தது திருஞானத்துக்கு. பாவம்! பணவேட்டைப் பேராசையில் அப்படி என்னதான் இன்பம் காணுகிறார்கள் இவர்கள்? ஒன்பது வேளை உண்ண முடிவதில்லை; ஒன்பது உடைகளை உடுத்த முடிவதில்லை; ஒன்பது பங்களாக்களில் உறங்க முடிவதில்லை. உணவு செறிக்க மருந்து, உறக்கம் ஏற்படுத்த மாத்திரை, நரம்புத் தளர்ச்சிக்கும் ஆண்மைக் குறைவுக்கும் ஊசி, தொல்லைகளைத் தற்காலிகமாக மறப்பதற்குப் பிராந்திப் புட்டி, சே! இந்தப் பயல்கள் வாழும்

வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா? ஆட்டுக்கு வால் அளந்து வைத்திருப்பது போல் கடவுள் மனிதனுடைய வாழ்நாளையும் சக்திகளையும் அளந்து வைத்திருக்கும் போதே இத்தனை ஆட்டங்களா?

சாத்தனார் உல்லாசப் பிரயாணத்தில் மிகவும் உற்சாகம் கொண்டிருந்தவன் ராஜேசுவரி தான். டிரான்ஸில்ல்டர் ரேடியோ, புகைப்படக் காமிரா, விதம் விதமான சாப்பாடுகள் பலகாரங்கள் எல்லாம் திருமூர்த்தியின் பெரிய வண்டிக்குள் நிரம்பியிருந்தன. டிரைவருக்குப் பக்கத்தில் திருமூர்த்தி அமர்ந்திருக்க, பின்னால் மற்ற மூவரும் குழந்தை ராதாவுடன் இருந்தார்கள். தன் 'தங்கை' சங்கரிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மூலையில் திருஞானமும் மறு மூலையில் ராஜேசுவரியும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

திருஞானத்தின் வாழ்க்கையில் மறக்கவே முடியாத நாள் அது. அவனுடைய உள்ளமெல்லாம் உயிரெல்லாம் கனவெல்லாம் நிறைந்திருந்தவன் அன்று அவனருகில் மிகவும் நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தான். திருமண மேடையில் மணமகனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருக்கும் புது மணப்பெண்ணைப் போல் தனது மென்மையையும் களிவையும் மணத்தையும் சொரித்துக் கொண்டு அவள் அவனோடு ஒன்றியிருந்தாள். திருஞானம் அப்போது இந்த உலகிலேயே இல்லை. அவளது கருங்கூந்தல் காற்றில் தவழ்ந்து அவன் கன்னத்தை வருடியது! கூந்தலில் வழக்கம்போல் ஒரே மலரைச் செருகாமல் தழையத் தழைய மல்லிகையைச் சூடிக் கொண்டிருந்தாள். அதன் மணம் வேறு, காற்றில் தவழ்ந்து வந்து அவன் இதயத்தை நிரப்பத் தொடங்கியது.

கார் புறப்படும் சமயத்தில் திருமூர்த்தியின் அருகில் உட்காருவதற்காகத் தயக்கத்தோடு நின்று கொண்டிருந்த திருஞானத்தைச் சங்கரிதான் அழைத்துப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினாள். ராஜேசுவரிக்கு ஒரே குதூகலம், சங்கரியோ குழந்தை ராதாவைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு அதை அன்போடு அணைத்துக் கொள்வதில் ஒருவகை இன்பம் காணுவதுபோல் உணர்ந்தாள். அவளுடைய கருவிழிகள் அடிக்கடி திருஞானத்தின் முகத்தில் சுழன்றன. அவனுடைய பெருமூச்சின் துயரம் அவளையும் தாக்கியிருக்க வேண்டும். அவளும் அவனுக்காகப் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

இந்த இருவரும் நடத்தி வந்த மௌனமான போராட்டத்தை அறியாமல் ராஜேசுவரியும் திருமூர்த்தியும் உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள். மாதத்திற்கு ஒரு நாளாவது இப்படி வெளியூர்களுக்குப் புறப்பட வேண்டும் என்றான் திருமூர்த்தி. வருடத்திற்கு ஒரு மாதம் குற்றாலம், கொடைக்கானல் அல்லது பங்களுருக்குப் போகும் வழக்கத்தை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றான் ராஜேசுவரி.

திருஞானத்துக்குச் சங்கரியின் மீது அதுவரையில் இருந்த கோபமெல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிட்டது. அவள் எவ்வளவு தவறுகள் செய்திருந்தாலும் அவ்வளவும் மன்னிக்கக்கூடிய தவறுகள் என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது. ஒரு வேளை திருமூர்த்தி அழைத்ததற்காக அவள் அங்கு வராமல், தனக்காகவே கூட வந்திருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் ஏன் இன்று அவளிடம் இவ்வளவு நாணம்? இத்தனை நளினம்? தன்னோடு ஒன்றாக வருவதில் அவளும் அல்லவோ அமைதியும் இன்பமும் கண்டவள்போல் காணப்படுகிறாள்? குழந்தை ராதாவுக்கு உறக்கம் வந்து விட்டதால், அவள் தலையை தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு அவன் மடியில் அதன் கால்களை நீட்டி விட்டாள் சங்கரி. கணவனிடம் மனைவி ஒருத்தி உரிமையுடன் நடந்து கொள்வது போல் இருந்தது அவளுடைய செய்கை.

திருஞானம் நினைத்தான்: 'இப்படியே இந்தக் கார் நிற்காமல் நெடுந்தொலைவுக்குப் போய்க் கொண்டே இருக்கக்கூடாதா? இரவும் பகலும். மீண்டும் இரவும் பகலும், மாறி மாறி வந்தாலும் இதே போல் அறுபது மைல் வேகத்தில் இந்தக் கார் முடிவற்ற நெடுந்தொலைவை நாடிப் போகக் கூடாதா? ஐம்புலன்களும் உணர்விழந்து, உயிரிழந்து, எல்லாவற்றையுமே இழந்து விடுகிற வரையில் இந்தப் பிரயாணம் தொடரக்கூடாதா?

ராஜேசுவரிக்கு திருஞானத்தின் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. 'என்னுடைய அண்ணாவும் அவருடைய தங்கையும் பக்கத்தில் இருந்தால், அதற்காக இப்படி அவர் கட்டுப்பெட்டியாக இருக்க வேண்டுமா என்ன? சாத்தனார் வரட்டும்; பிறகு அவரைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்!' என்று பொருமினாள் அவள்.

சட்டீடன்று அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. ரேடியோவை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு திருக்க

தொடங்கினாள். பாரதியாரின் பாடலொன்று குபீரென்று பொங்கியது.

"பேச்சுக் கிடமே தடி! - நீ
பெண்குலத்தின் வெற்றியடி
ஆச்சரிய மாயையடி! - என்றன்
ஆசைக் குமரியடி!..."

நீலக் கடலினிலே - நின்றன்
நீண்ட குழல் தோன்றுதடி
கோல் மதியினிலே நின்றன்
குளிர்ந்த முகம் காணுதடி"

காருக்குள் இருந்த நால்வருக்கும் நான்கு வகை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தி விட்டது அந்தப் பாடல். திருமூர்த்தி சங்கரியை விழுங்கி விடுவதுபோல் திரும்பிப் பார்த்தான். சங்கரியோ அப்போது ராஜேசுவரியைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளால் ராஜேசுவரியின் குறுகுறுப்பையும் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. திருஞானத்தின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக அவள் சேஷ்டைகள் செய்யத் தொடங்கி விட்டாள்.

பேச்சோ மூச்சோ இல்லாதவன்போல் பின்புறம் சாய்ந்து கொண்டிருந்த திருஞானத்தின் விழிகளில் அவனையும் மீறி நீர் திரண்டது. பெண்குலத்தில் இப்படி ஓர் ஆச்சரியமான மாயையுடன் பழகி, அவளிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்து விட்ட துன்பம் அவனை என்னவோ செய்தது. யாரோ ஒருவனுடைய திட்டத்திற்கு இணங்க, அவனுடைய விருப்பத்தின்படி பிரயாணம் செய்கிறவள் சங்கரி. அந்த மாய மோகினியின் மனத்திற்குள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பதை இன்னும் திருஞானத்தால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கு அங்கே இடம் இருக்குமா? அல்லது வெறும் மாயைதானா? தன்னுடைய ஏதோ ஒரு வெற்றிக்காக அவள் இப்படிச் சாகசம் செய்கிறாளா?

"பேச்சுக் கிடமே தடி! - நீ
பெண் குலத்தின் வெற்றியடி
ஆச்சரிய மாயையடி! - என்றன்
ஆசைக் குமரியடி!"

தனக்குள் திருஞானம் மீண்டும் அந்தப் பாடலைச் சொல்லிக் கொண்டபோது அவனையும் மீறிக் கண்களிலிருந்து மளமள வென்று நீர் பெருகி வழியத் தொடங்கிவிட்டது. நல்ல வேளையாக ராஜேசுவரியோ திருமூர்த்தியோ அதைக் கவனிக்கவில்லை. சங்கரி சட்டென்று தன் புடவைத் தலைப்பால் அவன் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு, "என்ன இது?" என்று அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும் வகையில் அவன் காதருகில் அதட்டினான். அவள் உருட்டி விழித்த விழிகள், "நீங்கள் ஆண்பிள்ளைதானே? இப்படிக் கோழையைப்போல் நடந்து கொள்ளலாமா?" என்று மோன மொழியில் கேட்டன.

அவளுடைய பட்டுப் போன்ற விரல்கள் அவனுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டபோது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி இவனுக்கு இன்னும் தீரவில்லை. டாக்டர் சங்கரி ஒரு நோயாளியைப் பரிவோடு தொடும்போது ஏற்படுகிற உணர்வு அல்ல அது. அவனுடைய ஆசைக் குமரியின் முதல் ஸ்பரிசம். அவனுடைய உள்ளுணர்வை அநுதாபத்துடன் புரிந்து கொண்டதற்கான அடையாளம் அது.

சங்கரிக்கு தன் துன்பத்தைத் தாங்க முடியவில்லை போலும். உறக்கம் கொண்டவள் போல் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு அவ்வாறே பின்னால் சாய்ந்து விட்டாள். அவளுடைய நறுங்கூந்தல் தனது மல்லிகை மணத்தைத் திருஞானத்துக்கு வாரி வாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலையோடு தலை மோதுவதைக் கவனியாதவள் போல் அவள் உறங்க முயன்றாள்.

இந்த நான்கு பைத்தியங்களையும் சுமந்து கொண்டு வந்த கார் சாத்தனூர் வந்தவுடன் சட்டென்று நின்றது. பரக்கப் பரக்க முதன் முதலில் காரிலிருந்து குதித்தாள் ராஜேசுவரி.

20. கசப்பு மாத்திரைகள்

திருவண்ணாமலைக்கு அடுத்தாற்போல் குன்றுகள் சூழ்ந்த இடத்தில் கட்டப் பெற்றுள்ள சாத்தனூர் அணைக்கட்டு பாசன வசதிகளுக்கு உதவுவதோடு நல்ல பொழுது போக்கிற்கு ஏற்ற இடமாகவும் அமைக்கப்பட்டு வருகிறது. அணைக்கட்டில் நீர் நிரம்பியிருந்த காலமாதலால் எங்கும் பசுமைக்குப் பஞ்சம்

இல்லை. செயற்கை அழகுக்காகப் பூங்காக்கள், செய் குளங்கள், நீர் ஊற்றுக்கள், சிற்பச் சிலைகள், மின் விளக்கு ஏற்பாடுகள் முதலியவற்றை அங்கே செய்திருக்கிறார்கள்.

அறைகளில் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு எல்லோரும் குளித்து முழுகி விட்டுச் சாப்பிட்டார்கள். ராஜேசுவரி செய்த உபசாரங்களை அங்கு யாராலுமே தாங்க முடியவில்லை. குறிப்பாக அவள் திருஞானத்தை உருட்டி மிரட்டி அதிகமாகச் சாப்பிட வைத்து விட்டாள். பிரயாணக் களைப்பும் சாப்பாட்டு அசதியும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டதால், அவனுக்கு நன்றாகப் படுத்து அங்கேயே தூங்க வேண்டும் போலிருந்தது. வேளையும் மத்தியான வேளையாக இருந்ததால் நன்றாக உறங்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

எவ்வளவு நேரம் உறங்கினானோ தெரியாது. அவன் முகத்தில் ஒரு கின்னம் நீரைக் கொண்டு வந்து கொட்டிவிட்டுக் கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு நின்றான் ராஜேசுவரி! "உம்! எழுந்திருங்கள். எல்லோரும் நம்மை விட்டு விட்டு அணைக் கட்டைப் பார்க்கக் கிளம்பி விட்டார்கள். நீங்கள் இங்கே தூங்குவதற்கு வரவில்லை."

மற்றவர்கள் கிளம்பி விட்டார்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்ற வுடன் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தான் திருஞானம். அவனுக்கு வேண்டிய அலங்காரப் பொருள்களையும் மாற்று டையையும் எடுத்துக் கொடுத்துப் பணிவிடைகள் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள் ராஜேசுவரி. வேண்டுமென்றே ராஜேசுவரி மற்றவர்களை அவசரப்படுத்தி முன்னால் அனுப்பி வைத்திருக்க வேண்டும். குழந்தை ராதாவைச் சங்கரி தூக்கிக் கொண்டு சென்றாளாம்.

"உன் கையால் சாப்பிட்டால் எழுந்திருக்கக்கூட முடியாது. இன்னும் என் சோம்பல் தீரவில்லை" என்றான் திருஞானம்.

"அண்ணாவிடம் மாத்திரை வாங்கிக் கொடுக்கட்டுமா?"

"வேண்டாம், தாயே! சாயங்காலம் பலகார விஷயத்தில் உன் அன்பைக் காட்டாமல் இருந்தால் போதும்!"

அவள் அவனை அவசரப்படுத்தி வெளியே அழைத்து வந்தாள். திருஞானத்தின் மனம் அவனை உறுத்தத் தொடங்கியது.

விவரம் அறியாத ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றுகிறோம் என்ற எண்ணம் அவனை வாட்டியது. ஆனால் அவன் கையில் ஒன்றும் இல்லை. அவனைப் பொறுத்தவரையில் எச்சரிக்கையோடு இருக்க வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டான்.

வெளியில் கிளம்பியவுடனே ராஜேசுவரியின் உள்ளம் பல வண்ணங்கள் கொண்ட வண்ணத்துப் பூச்சியாக மாறிச் சிறகடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவன் மனத்தில் மாத்திரம் சங்கரி இராவிட்டால் ராஜேசுவரியின் பழக்கத்தை அவன் ஒரு நல்வாய்ப்பாகவே கருதியிருப்பான். அவன் வெகுளி, குழந்தை மனம் கொண்டவன். உண்மையான அன்பு கிடைத்துவிட்டால், அவள் அன்பு செலுத்துவோருக்கு ஏற்ப மாறிவிடுவான்.

"அதோ, அங்கு அந்த நாரையைப் பாருங்கள்! கொக்கைப் பாருங்கள்! குருவியைப் பாருங்கள்!" என்று அவனை வாட்டி எடுத்துவிட்டாள் ராஜேசுவரி. அவளுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக அவன் ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துச் சிரித்தான். "ராஜேசுவரி! நீ மனிதர்களைப் பார்; மனிதர்களைப் பார்!" என்று அடித்துக் கொண்டது அவன் மனம். "இந்த நாட்டில் நாரை, கொக்கு, குருவி எதுவுமே பசியால் வாடுவதில்லை. வாழ்க்கையை நினைத்துப் பயப்படுவதும் இல்லை. தங்களுடைய எதிர்காலத்தை நினைத்துப் பயப்படும் கோடானு கோடி மனிதர்களை நீ பார்!" என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

அவர்கள் வளைவான மலைப் பாதையில் நடந்து கொண்டே, தொலைவில் பூங்காவில், செய்து வைத்திருந்த பலப் பல வகைச் சிலைகளைப் பார்த்தார்கள். உயிருள்ள மனிதர்களா, சிலைகளா என்ற வேற்றுமை தெரியாத வகையில் இருந்தன அவை.

பாதை வளைந்து சென்று திருப்பம் ஒன்றில் உயர்ந்த குன்று ஒன்று காணப்பட்டது. கால்கள் அதற்குள் அவளுக்கு வலி எடுத்துவிட்டதால், "வருகிறீர்களா? இதன் உச்சியில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்ப்போம்" என்று அழைத்தாள் ராஜேசுவரி.

அந்த உயரமான இடத்தில் காந்தியடிகளின் படத்தை வரைந்து நிறுத்தியிருந்தார்கள். மெய் சிலிர்க்க அதை ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு அதன் காலடியில் உட்கார்ந்தான் திருஞானம். ராஜேசுவரியும் நெருங்கி வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

"படத்திற்குப் பதிலாக இங்கே ஒரு காந்தி சிலை எழுப்பியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!" என்றாள் அவள்.

"சிலைகளை எழுப்புவதாலோ, கண்ணாடிச் சட்டத்துக்குள் அவர் படத்தைப் போட்டு மாட்டுவதாலோ என்ன பலன் ராஜேசுவரி? இந்தத் தலைமுறையில் வாழும் எத்தனை பேருக்கு அவரைப் பற்றித் தெரியும்? தெரிந்தவர்களில் வாய்க்குவாய் அவர் பெயரைச் சொல்பவர்களில் எத்தனை பேர் அவர் வாழ்ந்த எளிய வாழ்க்கையை மதிக்கிறார்கள்? எங்கே பார்த்தாலும் ஆடம்பரம் தலைதாக்கி ஆடுகிறது. நூற்றுக்கு ஒருவன் ஆடம்பரத்துக்கு ஆசைப்படுவதால், தொண்ணூற்றொன்பது பேர் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு அலைய வேண்டியிருக்கிறது."

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"என்னைக் கெடுத்துவிட்டவர் இவர்தாம்!" என்று உணர்ச்சி யோடு காந்தியடிகளைச் சுட்டிக் காட்டினான் திருஞானம். "சின்னஞ்சிறு வயதில் என் நெஞ்சிலே புகுந்து இன்னும் என்னைப் பிசாசாகப் பிடித்து ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்."

"கெடுத்து விட்டாரா?"

"ஆமாம்; ஊர் உலகம் எப்படிப்போனால் என்ன என்று என்னால் கவலைப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. வெறும் வயிற்றைக் கழுவுவதற்காக மனிதர்கள் படும்பாடு என்னை வாட்டி வதைக்கிறது. மூன்று வேளை சாப்பிடுவதற்காகப் பதின்மூன்று மணி நேரம் உழைத்தும் அது முடியாமல் போகிற வர்களை நான் பார்க்கிறேன். வேலையில்லாமல் திண்டாடித் தெருவில் அலைபவர்களையும் காண்கிறேன். வேறொரு பக்கமோ சிந்தனை செய்வதற்குத் தலையும், நினைத்துப் பார்க்க நெஞ்சும் இல்லாத வெறும் சதைப் பிண்டங்கள், வயிறு பெருத்த முண்டங்கள், காசுகளை விழுங்கும் கழுமுகளாய்ப் பறந்து திரிந்து வட்டமிடுகிறார்கள். அவர்கள் காசுகளையா விழுங்குகிறார்கள்? மனிதர்களையே விழுங்கும் பிசாசுகள்! காந்தி இந்த நாட்டுக்காகவா இத்தனை பாடுபட்டுச் செத்துப் போனார்?"

சுரீர் என்று தைத்துவிட்டது ராஜேசுவரிக்கு. தன்னையும் தன்னுடைய அண்ணாவையும்ல்லவோ சாடுகிறான்? அவருடைய கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

“மன்னித்துக்கொள் ராஜேசுவரி; காந்தியடிகளின் படத்தைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. அயோக்கியர்களை அடக்கி யோக்கியர்களை வாழவைக்கும் ஆண்மைச் சக்தி ஏனோ இந்த நாட்டில் குறைந்து வருகிறது.”

“திருஞானம்!” என்று உருக்கமான குரலில் அழைத்தாள் ராஜேசுவரி; “இந்தக் காந்தி படத்திற்கு முன்னால் இன்றைக்கு உங்களுக்குச் சத்தியம் செய்கிறேன்; இனிமேல் என் மனச் சாட்சிக்கு விரோதமான காரியங்களை என் அண்ணாவுக்காகச் செய்ய மாட்டேன்.”

திருக்கிட்டு அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான் திருஞானம். அதில் அசைக்க முடியாத உறுதி தெரிந்தது. மேலே காந்தியடிகளின் முகத்தை நோக்கினான். ராஜகுமாரர்களைப் போலவும் இளவரசிகளைப் போலவும் வாழ்ந்த எத்தனையோ பேர்களை நொடிப் பொழுதில் மாற்றி எளிய வாழ்வில் ஏற்றம் தந்த வித்தகர் அல்லவா அவர்?

“சரி போகலாம் வா; காந்தி மிகவும் பொல்லாதவர்!” என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

“இந்தப் பொல்லாதவரிடம் ஒரு வரம் கேட்டிருக்கிறேன். அது நிறைவேறியவுடன் மறுபடியும் இங்கு வருவோம்.”

“இவர் அவ்வளவு சுலபமாக வரம் கொடுப்பவர் அல்லவே! உன்னுடைய சொத்து, வீடு வாசல், ரொக்கம் எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிடச் சொல்வாரே!”

“நான் விரும்புவதை மட்டும் இவர் கொடுத்தாரானால் வேறு எதுவுமே எனக்கு வேண்டாம். எனக்கு வேண்டியது வாழ்க்கை, பணம் அல்ல! என்னைக் கைப்பிடிப்பவர் எங்களுக்கு வேண்டிய அளவுக்குப் பணம் சம்பாதிக்கக் கூடியவர்தாம்.”

உற்சாகமாக நடந்து ஒவ்வோர் இடமாகச் சுற்றிப் பார்த்து வந்தார்கள் அவர்கள். இடையில் கிடந்த ஏதோ ஒரு திரை விலகிவிட்டதுபோல் தோன்றியது அவனுக்கு. மனமொத்த தோழன் ஒருவனுடன் பழகி மகிழ்வதுபோல் அவன் அவளிடம் சிரித்துப் பேசி மகிழ்ந்தான்.

பூங்காவின் மறைவான வேறொர் இடத்தில் சங்கரியும் திருமூர்த்தியும் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசினார்கள். யாரும்

தெரிந்த மனிதர்களைப் பார்த்துவிடக் கூடாதென்பதற்காகவே ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் அமர்ந்தான் அவன். ராதா சிறிது தூரத்தில் தனியாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களுடைய சம்மதத்தை எப்படியாவது இன்று பெற்றுவிட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாடு செய்தேன்.” என்றான் திருமூர்த்தி.

சங்கரி தன் முத்துப் பல் வரிசை தெரியச் சிரித்தாள். “மிகவும் உரிமையோடு பேசுகிறீர்களே?” என்று கொஞ்சம் குரலில் கேட்டாள்.

“உரிமை இருக்குமென்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“ஓ! பணந்தானே?” என்று கேட்டு விட்டுக் கலகலவென்று நகைத்தாள் அவள்; “அப்படிப் பார்த்தால் நீங்கள் தாம் எனக்கு இன்னும் அதிகமாகத் தர வேண்டியிருக்கும். குமுதா விஷயத்தில் உங்களுக்கு நான் எவ்வளவு செலவையும் சிரமத்தையும் குறைத் திருக்கிறேன்! மாதம் ஐந்நூறு என்று வைத்துக் கொண்டாலும் சுமார் இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு கணக்குப் போட்டுப் பாருங்கள். ஒன்றரை லட்சம் ஆகிறதா? பிறகு நீங்கள் சம்பாதிக்க வேண்டிய நேரத்தில் எவ்வளவு நேரத்தை அவளுக்குக் கொடுத்திருப்பீர்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது...”

“சங்கரி நீங்கள் என்னைத் தப்பாக நினைத்துக்கொண்டு விட்டீர்கள், சங்கரி” என்று தட்டுத் தடுமாறினான் திருமூர்த்தி; “உங்கள் விஷயத்தில் நான் பணத்தை இதுவரையிலும் பொருட்படுத்தியதில்லை; இனியும் மாட்டேன்.”

அவனுடைய குரலில் சுரம் இறங்கிவிட்டது. பண விஷயத்தில் பேரம் செய்வதில் தன்னைவிட நிபுணர்களே இல்லை என்று இருந்த அவனை, அவன் சொல்லிக் கட்டிய கணக்கு ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிவிட்டது.

“நீங்கள் இல்லாவிட்டால் என் வாழ்க்கை முழுமையாகாத சங்கரி; வேறு எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரிய வில்லை.”

“வாழ்க்கை!” என்று திருப்பிச் சொல்லிவிட்டு, எங்கோ நினைவாக நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள் சங்கரி. பிறகு திடீரென்று சுய நினைவுக்கு வந்தவள் போல், “நானும் கல்யாணம் செய்து

கொள்ளாமலே காலம் கழிப்பது என்பது கஷ்டந்தான்" என்று இழுத்தான்.

"இவ்வளவு அழகு, படிப்பு, வயதை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் அப்படி இருக்க வேண்டுமென்பது என்ன?"

"உண்மைதான் ஆனால்..."

"ஆனால்?" என்று ஆவலோடு கேட்டான் திருமூர்த்தி.

"என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புவவருக்கு நான் என்ன சுகத்தைக் கொடுக்க முடியும்? அவரிடமிருந்து நான் என்ன சுகத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்று யோசிக்க வேண்டும் அல்லவா?"

"சங்கரி, நீங்கள் கனவிலும் எதிர்பார்க்காத வாழ்க்கையை நான் உங்களுக்குத் தர முடியும். இந்த உலகத்திலேயே அழகும் ஆரோக்கியமும் நிறைந்த இடங்களுக்கு நான் உங்களை அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன். நம்முடைய தெனிலவைப் பிரான்ஸிலோ, அமெரிக்காவிலோ வைத்துக் கொள்ளலாம். வெளிநாடுகளிலும் எனக்குப் பணம் இருக்கிறது."

"பிறகு?"

"உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் சொல்லுங்கள்."

"மிகப் பெரிய ஆசை எனக்கு எதுவுமே கிடையாது" என்று புன்னகையோடு தொடங்கினாள் சங்கரி; "சாதாரணமாக வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு பெண்ணும் எதிர்பார்க்கக் கூடிய அமைதியும் இன்பமும் கிடைத்தால் போதும்"

"அதற்கு மேலும் கிடைக்கும்."

"நீங்கள் சொல்லுகிற உல்லாசப் பயணங்கள் திடீர் இன்பத்தைச் சேர்ந்த விஷயங்கள். அதாவது ஆங்கிலத்தில் 'பிளஷர்' என்று சொல்லுகிறார்களே, அந்த ரகத்தைச் சார்ந்தவை. தமிழில் எனக்கு எப்படி 'பிளஷர்', 'ஹாப்பினஸ்' என்ற இரண்டு சொற்களுக்கும் தனித்தனியான வார்த்தை சொல்வதென்று தெரியவில்லை. திடீர் திடீர் என்று பெரும் சில நிமிஷ இன்பங்களை அல்லது சில நாள் இன்பங்களைப் 'பிளஷர்' என்று சொல்லலாம். வாழ்க்கையின் துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளச் சக்தி தரும் நிறைந்த இன்பத்தை 'ஹாப்பினஸ்' என்று

சொல்லலாம். எனக்கு இதுவே போதும். திடீர் இன்பம் தேடி வர்களும் அதற்குப் பலியானவர்களுமாகப் பலர் என்னிடம் நோயாளிகளாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்."

"ஹாப்பினஸ்" என்று நீங்கள் எதைச் சொல்லுகிறீர்கள்." என்று கேட்டான் திருமூர்த்தி. அதிகம் படித்தவளாகமட்டிலும் இல்லாமல் உலகம் தெரிந்தவளாகவும் இருக்கிறாளே என்ற திகைப்பு அவனுக்கு.

"அதுவா? ஒரு நாளைக்கு இருபத்து நாலு மணி நேரத்தில் எட்டு மணி நேரம் நான் கடுமையாக உழைக்கிறேன்; எட்டு மணி நேரம் அயர்ந்து தூங்குகிறேன்; இன்னொரு எட்டு மணி நேரம் இன்பமாகப் பொழுது போக்குகிறேன். நல்ல புத்தகங்களைப் படிப்பது, வானொலியில் இசை, நாடகம், பேச்சுக் கேட்பது, முடிந்தால் வெளிக் காட்சிகளுக்கோ, கடற்கரைக்கோ, கோவிலுக்கோ போய் வருகிறேன். நாளைக்கு எனக்குக் கணவர் என்று ஒருவர் வந்தால் இந்த மாதிரி இன்பங்களில் அவரும் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பேன். இதுபோல் உங்களுக்கு வாழ்க்கையில் படித்து ரசிக்கும் பழக்கம் உண்டா? இசையைக் கேட்டு அனுபவிப்பீர்களா? குடும்பத்தாரோடு சிரித்துப் பேச உங்களுக்கு நேரம் கிடைக்குமா?"

சங்கரி சிரித்துக் கொண்டதான் பேசினாள், அவனிடம் கேள்விகள் கேட்டாள். ஆனால் சிரித்துக் கொண்டே நோயாளிக்கு ஊசியேற்றுகிறவளாயிற்றே அவள்! திருமூர்த்திக்குத் தாங்க முடியாத வலி. சிறிது விஷமத்தனத்தோடு அவனிடம் விவாதிக்க முனைந்தான்.

"நீங்கள் டாக்டர் சங்கரியாகப் பேசுகிறீர்களே தவிர, குமாரி சங்கரியாகப் பேசவில்லை. இவ்வளவு தூரம் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தால் பிறகு நீங்கள் வருத்தப்படுவீர்கள். இளமைக்குத்தான் மதிப்பு அதிகம். அதுவோ கொஞ்ச காலத்துக்குத்தான் நிலைத்திருக்கும்."

கலீரென்று ஒரு மாயச் சிரிப்புச் சிரித்தாள் சங்கரி. தன் கண்களை அகலமாகத் திறந்து கொண்டு அவனைப் பார்த்தாள். "எனக்கு இப்போது எவ்வளவு வயது இருக்கும்?"

"இருபத்தைந்திலிருந்து முப்பதுக்குள் இருக்கும்?"

“என் டாக்டர் படிப்பு, வேலை அநுபவம் இவ்வளவும் கணக்குப் போட்டுத்தானே சொல்கிறீர்கள்? பார்த்தவுடன் எவ்வளவு மதிப்பிடுவீர்கள்?”

“இருபது” என்று தன் மனத்தை ஒளிக்காமல் கூறினான் திருமூர்த்தி. அவளுடைய அழகை அணு அணுவாக அவன் விழிகள் ஆராய்ந்தன. பொன்னென்றால் பொன்னான உடல்தான் அது. பொன் கடினமானது. இவள் மென்மையானவள்; மிருதுவானவள்; பொன்னிலும் உயர்வானவள். வளைவுகள், நெளிவுகள், குழைவுகள். அவன் உயிர் பற்றி எரியத் தொடங்கியது.

“எனக்கு விவரம் தெரிந்து நான் விழிப்படைந்த பிறகு இந்த உடலை எப்படியெல்லாம் போற்றிக் காப்பாற்றி வருகிறேன் தெரியுமா? எத்தனை உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக இந்த உடல் தன்னை அர்ப்பணித்திருக்கிறது தெரியுமா? இதன் விலை மதிப்புத் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

வாயடைத்து விட்டது திருமூர்த்திக்கு. சங்கரி தொடர்ந்தான்: “முப்பத்தைந்து வயதுத் தோற்றத்துக்குள் ஐம்பது வயது முதுமையை மூடி மறைக்கும் அளவுக்கு நான் என் உடலைச் சீரழிக்கவில்லை. திடீர் இன்பங்களைத் தேடி செரிக்காத ஓடாத நரம்புகளையும் வைத்துக் கொண்டு சிரமப்படவில்லை நான். திடீர் இன்பங்களைப் தேடிப் பெறவோ, அதன் பின் விளைவுகளைச் சரிக்கட்டவோ என்னிடம் பணமும் இல்லை; மனமும் இல்லை. உள்ளத்தின் அமைதி ஒரு புறம் இருக்கட்டும். நீங்கள் லட்ச லட்சமாய்க் கொட்டிக் கொடுக்கும் பணத்தால் நான் பெறும் இன்பம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். என்னிடமா நீங்கள் மனம் துணிந்து இளமையைப் பற்றி பேசுகிறீர்கள்? என்னுடைய கண்கள் ஒரு டாக்டரின் கண்கள் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். என்னை நீங்கள் மணக்க விரும்புகிறீர்களே, உங்களிடம் இளமை இருக்கிறதா? வலிமை இருக்கிறதா?”

டாக்டர் குப்புசாமி நாள் தவறாமல் அவனுக்குக் கொடுத்து வந்த மாத்திரைகள், மருந்துகள், ஊசிகள் எதுவுமே இப்போது அவன் உள் வலிமையைக் காப்பாற்ற உதவவில்லை. டாக்டர் சங்கரி இப்போது அவனை அவளுடைய ‘ஆபரேஷன்

தியேட்டரில் கிடத்தி வைத்து, இரத்தம் சொட்டக் கத்தியால் கூறுபோட்டு, அவன் கண் முன்னால் அவனுடைய அவயவங்களை எடுத்து வைத்து விட்டான். மயக்க மருந்து கொடுக்காமலே, அவன் வேதனையைக் குறைக்காமலே அவன் மளமளவென்று அதை முடித்துவிட்டான். ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் பெரிய மனிதனாய்க் காட்சி கொடுத்து வந்த அவன், சங்கரி என்னும் நிலைக்கண்ணாடியில் தன் உண்மையான உருவத்தைக் கண்டவுடன் வெல வெலத்துப் போனான்.

“தவறாக நினைத்துக் கொண்டு கவலைப்படாதீர்கள்; நமக்குள் அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொண்ட விஷயங்கள்!” என்றாள் சங்கரி; “எனக்கு உங்களால் வாழ்க்கையைக் கொடுக்க முடியுமென்றால் அது எனக்கும் நல்ல வாய்ப்புத்தான்; ஆனால் வாழ்க்கை என்பது என்ன என்று நீங்களே யோசித்து முடிவு செய்ய வேண்டும்.”

காரியம் முடிந்தவுடன் கசக்கி எறிந்துவிடக் கூடிய கறி வேப்பிலைக் கொழுந்தாகத்தான் இதுவரையில் அவன் எந்த மனிதரையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறான். சங்கரியோ எடுத்த எடுப்பிலேயே அவனுக்குத் தாராளமாகக் கசப்பு மாத்திரைகளைக் கொடுத்துவிட்டான். தேன் சொல்லால் அவள் தித்திப்புக் கலந்து கொடுத்த அந்த மாத்திரைகளை அவனால் மெல்லவும் முடிய வில்லை; விழுங்கவும் முடியவில்லை; உமிழவும் முடிய வில்லை.

21. புலி வேட்டை

டாக்டர் சங்கரி சாத்தனூர் அணைக்கட்டில் திருமூர்த்திக்குக் கொடுத்த கசப்பு மாத்திரைகள் அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அளவுக்குப் போய்விட்டன. எதையும் துணிந்து செய்யக் கூடியவன் அவன்; எதற்கும் அஞ்சாதவன். என்ன இடர்பாடுகள் வந்தாலும் மனத் தளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுத்துவிட மாட்டான்.

ஆனால் இன்றைக்கோ அவனிடம் அணுவளவு சக்தியும் மிஞ்சியிருக்கவில்லை. சங்கரி என்ற மகா சக்தி, அவனுடைய இரத்தத் திமிர் அனைத்தையும் அப்படியே உறிஞ்சி உமிழ்ந்து விட்டான். சாத்தனூரிலிருந்து திரும்பிய காரில் அவன் அடிபட்டு விழுந்த வேங்கையெனச் சாய்ந்து கிடந்தான்.

“வேகமாய்ப் போ” என்று டிரைவரை அதட்டினான் திருமூர்த்தி. அப்படியே அறுபது மைல் வேகத்தில் அந்தப் ‘பிளிமத்’ கார் சென்னைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“இன்னும் வேகம்!” என்று கத்தினான்.

முள் எழுபதைத் தாண்டியது. காரில் இருந்த சங்கரி, திருஞானம், ராஜேசுவரி, ராதா எல்லோரும் திகைத்தார்கள்.

“வேகம் பத்தாது!” என்றான் திருமூர்த்தி. வேண்டுமென்றே தன்னையும் மற்ற எல்லோரையும் கார் விபத்துக்குள்ளாகத் திட்டமிட்டிருக்கிறானோ என்று நினைத்தான் சங்கரி.

டிரைவர் வேலப்பன் தன் முதலாளியின் மனமறிந்து நடந்து கொள்வதில் கெட்டிக்காரன். ஏதோ பயங்கரமான ஒன்று தன் முதலாளிக்குத் சாத்தனூரில் நடந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது அவனுக்கு. கிருநாக் கிராப்பும் முறுக்கு மீசையுமாகப் பயில்வானைப் போல இருந்தான் அவன். திருமூர்த்தியிடம் வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு பழகுவான். அவன் ஏவி விடுபவர்கள் மீது கோம்பையாகப் பாய்வான். முதலாளியின் பல ரகசியங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் சேர்த்து அவனுக்குப் பணம் கிடைத்தது. விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம் என்பதுபோல் அவனும் தன் சக்திக்குத் தகுந்த சேஷ்டைகளைச் செய்து வந்தான். திருமூர்த்தி அவற்றைக் கண்டு கொள்வதில்லை.

என்பது மைல் வேகத்துக்கு மேல் கார் மிதந்தது. தரையில் சங்கரங்கள் உருளும் வேகம் அல்ல அது. புயலும் அலையும் சீறும் கடலைக் கப்பல் கிழித்துச் செல்வது போல் சென்றது. பயத்தினால் அனைவரும் வாய் மூடியிருக்க, திருமூர்த்தி தனது உள்ளத்தின் அச்சத்தை இந்த வேகத்தால் விரட்ட விரும்புகிறவன் போல், அலட்சியமாகச் சாய்ந்து கொண்டு வந்தான். சென்னையின் எல்லைக்கு வந்த பிறகே வேகம் குறைந்தது. டிரைவரும் மூச்சுவிட முடிந்தது.

சங்கரியின் வீட்டுக்கு முன்னால் கார் வந்து நின்றது. சங்கரியும் திருஞானமும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். “வீட்டிற்கு வந்து காபி சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாமே” என்று உபசாரத்திற்காகத் திருமூர்த்தியை அழைத்தான் சங்கரி. ராஜேசுவரிக்கு இன்னும் சற்று நேரம் திருஞானத்தோடு தங்கிவிட்டுப் போக வேண்டும் என்ற ஆசைதான்.

“நேரம் இல்லை; வேலை இருக்கிறது.” என்று மிடுக்காகப் பதிலளித்தான் திருமூர்த்தி.

சங்கரியும் திருஞானமும் வீட்டிற்குள் நுழையும் சமயம் பார்த்து, “மிஸ்டர் திருஞானம்” என்று அழைத்துக் கொண்டே காரிலிருந்து இறங்கினான். இருட்டில் பத்தடி நடந்து சென்று திருஞானத்தைச் சந்தித்தான்.

“உங்களுக்கு ஏற்ற வேலை வரும்போது நானே உங்களைக் கூப்பிடுகிறேன். இப்போதே வேலையிலிருந்து நீங்கள் நின்று கொள்ளலாம்.” - சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டு அங்கிருந்த நோட்டுக் கற்றையை அப்படியே அவன் கைக்குள் திணிக்க முயன்றான்.

“பணம் வேண்டாம்! எனக்கு உங்கள் முடிவைப் பற்றிச் சிறிதும் வருத்தம் இல்லை.” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினான் திருஞானம். உண்மையில் திருஞானத்துக்கு அது மிகப் பெரிய உதவியாய்ப் போய்விட்டது. பணத்தைத் திரும்பவும் பையில் திணித்துக் கொண்டு காருக்குத் திரும்பினான் திருமூர்த்தி. ராஜேசுவரியின் செவிகள் கூர்மையான செவிகள். அவளுடைய முகம் வெளுத்து விட்டது. அந்த இடத்திலேயே கதறி அழ வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. கார் அதற்குள் அவள் கண்ணீரையும் சுமந்து கொண்டு புறப்பட்டது.

வீட்டுக்குச் சென்ற திருமூர்த்தி தனக்கு உறக்கத்தை வரவழைத்துக் கொள்வதற்காக மாத்திரைகளை விழுங்கினான். மருந்துகளைக் குடித்தான். ஒன்றுமே அன்றைக்குப் பயன் படவில்லை.

திருஞானத்துக்கு இரவுச் சாப்பாடு சங்கரியின் வீட்டில் நடந்தது. சாத்தனூரில் திருமூர்த்திக்கும் சங்கரிக்கும் ஏதோ கடுமையான போராட்டம் நடந்திருக்க வேண்டும் என்ற அளவில் திருஞானம் ஊகித்துக் கொண்டான். அந்தப் போராட்டம் திருமூர்த்திக்குத் தோல்வி என்பதும் திருஞானத்துக்கு நன்கு விளங்கி விட்டது. ‘அதன் விளைவு தான் வேலை நீக்க உத்தரவு போலும்!’

“இந்த வேலையும் போய்விட்டது. வேலை போனதற்கு நானே காரணமாகவும் இருக்கலாம். இனிமேல் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்” என்றான் சங்கரி.

"வேலை கிடைத்ததற்கும் நீயே காரணம்; போனதற்கும் நீயே காரணம்; அதுவரையில் மிகவும் நன்றி!" சிரித்தான் திருஞானம். "இனிமேல்தான் எனக்கு வேலைகள் இருக்கின்றன."

அந்த வேலைகளை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டியிருந்ததால் அவன் விடை பெற்றுக் கொண்டான். காரோட்டி ரங்கனுக்குச் சங்கரி விடுமுறை கொடுத்திருந்ததால், அவளே அவனை அறைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுத் திரும்பினாள். திருஞானம் அவளைத் தன்னுடைய அறையைப் பார்த்து விட்டுப் போகும்படி அழைப்பான் என்று எதிர்பார்த்தான் சங்கரி. அவன் அழைக்கவில்லை.

'பொல்லாத மனிதர்!' என்று தனக்குள் எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டே திரும்பினாள்.

அறை விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு, தட்டெழுத்து யந்திரத்தின் எதிரில் உட்கார்ந்தான் திருஞானம். தான் சேகரித்து வைத்திருந்த காகிதக் கட்டுகளைப் பார்த்துக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டான். விரல்கள் நர்த்தனமாடின. திருமூர்த்தியைப் பற்றி அவன் சேகரித்த விவரங்கள் காகிதத்தில் பதிந்தன.

"திருமூர்த்தி வெளிப்படையாகச் செய்யும் கொடுக்கல் வாங்கல் தொழிலில் ஒரு சில லட்சங்களே புரளுகின்றன. ஆனால் அது வெளித் தோற்றத்துக்காகவும் பொதுமக்கள், அரசாங்கம் இவற்றின் கண்களில் மண்ணைத் தூவுவதற்காகவும் செய்யும் தொழில்தான்.

உண்மையில் இவர் நடத்துவது கருப்புப் பணம் பாங்கித் தொழில். கணக்கில்லாமல் பணம் சேர்ப்பவர்கள் இவரிடம் கொடுத்து வைக்கிறார்கள். இவரிடம் உள்ள கணக்கில்லாப் பணம் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் தேறுமென்று தெரிகிறது. நோட்டுக்களாகவும் தங்கக் கட்டிகளாகவும் வைத்திருக்கிறார். பம்பாய் வழியாக இவருக்குத் தங்கம் வருகிறது.

இவரும் இவருடைய கூட்டாளிகளும் வாங்கியிருக்கும் சொத்துக்களில் பெரும் பகுதி கள்ளப் பணத்தால் வாங்கப் பட்டிருக்கிறது. உதவாக்கரைச் சோம்பேறிகளான இவருடைய உற்றார் உறவினர் பெயர்களில் இந்தப் பத்து ஆண்டுகளுக்குள் வாங்கிய சொத்துக்கள் கள்ளப் பணத்தால் வாங்கப்பெற்றவை.

இவருடைய கையாட்கள் பல துறைகளிலும் இருக்கிறார்கள். மனிதர்களுக்கு இன்றியமையாத தேவைகளான உணவு, உடை, வீடு முதலியவற்றைச் சேகரிப்பதற்கும் முடக்குவதற்கும், விலை ஏற்றிப் பஞ்சம் ஏற்படுவதற்கும் இந்தப் பணம் மூலதனமாகிறது. அதிக வசதி படைத்தவர்களுக்கு மட்டும் எந்த விலையானாலும் கொடுத்து வாங்குபவர்களுக்கு மட்டும், வசதி செய்து கொடுத்துப் பெரும் பொருள் திரட்டுகிற பாங்கு இவருடையது.

தரக் குறைவான போலிப் பொருள்களில் உற்பத்தி, கலப் படம், கள்ளக் கடத்தல் முதலியவற்றில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு இவருடைய பணமே முதுகெலும்பு. திரைப்படத் துறையில் நட்சத்திரங்களைத் தயாரிப்பவர்களுக்கும் இவர் ஊக்கம் அளிக்கிறார். பல நூறு கலைஞர்களின் குடும்பங்களும் தொழிலாளர் குடும்பங்களும் பட்டினி கிடப்பதற்கும் ஒரு சிலர் சமஸ்தானங்கள் நடத்துவதற்கும் இவர் பணமும் கை கொடுக்கிறது. கருப்புப் பண நட்சத்திரங்கள் இவரிடமே அதைத் திருப்பிக் கொடுத்துத் தொழில் நடத்துவதால், இவருக்கு அதிக லாபம் உண்டு.

கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அத்தியாவசியப் பொருட்களின் கள்ள வாணிபம், ஏற்றுமதி இறக்குமதியில் கூட்டிக் குறைத்து வெளி நாடுகளில் பணம் முடக்குவது முதலிய பல துறைகளிலும் இவருக்குப் பணம் குவிக்கிறது. வெளிநாட்டுப் பாங்கிகளில் இவருக்குக் கணக்கு உண்டு.

இவருடைய செலவுகள்:- லஞ்சம், ஆடம்பரப் பொருள்களின் சேர்க்கை, பஞ்சமா பாதகம் என்று சொல்லப்படுகிற குடி, சூது, விபசாரம், திருட்டு, கொலை முதலியவை; ரகசிய விருந்துகள், ஆடம்பர விருந்துகள், செல்வாக்குத் தேட மறைமுக லஞ்சங்கள் இவையே முக்கியச் செலவுகள்.

இவருடைய பணம், நேர்மையான அரசியல்வாதி ஒருவரைத் தோற்கடிப்பதிலும், இவரது கையாளான ஒரு மூன்றாந்தர இடைத் தரகரை வெற்றி பெறச் செய்வதிலும் பயன்பட்டிருக்கிறது. சமுதாயத்தில் வலுவிலுந்து பாதுகாப்பு இல்லாமல் தவிக்கும் பெருங் கூட்டத்தினரான குடிமக்களை இவர் ஈவிரக்கமில்லாமல் உறிஞ்சி வளர்ந்திருக்கிறார். அவர்களைக் காப்பதற்காக உள்ள சட்டங்களை முறியடிப்பதற்கு இவர் எல்லாவிதமான தந்திரங்

களையும் கையாளத் தவறுவதில்லை. இவர் செலவு செய்து சேடும் செல்வாக்கு வளர்ந்து கொண்டு போவதே இவருக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது."

அடுத்தாற்போல் அவனுடைய கொடுக்கல் வாங்கல் கூட்டாளிகளான ஐந்தாறு பேர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை எழுதினான் திருஞானம். ஒவ்வொருவரும் எந்த எந்த வகையில் மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதையும் அவர்களுக்கு எவ்வாறு திருமூர்த்தி பாதுகாப்பளிக்கிறான் என்பதையும் ஆதாரங்களுடன் குறிப்பிட்டான்.

சங்கரியின் பெயர் கடைசியாக அவன் நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால், ஆதாரங்கள் போதிய அளவு கிடைக்கவில்லை. அவருக்குத் திருமூர்த்தி பொருளும் பணமுமாகத் தாராளமாக வழங்கியிருக்கிறான். அவன் லஞ்சம் வாங்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. வேறு தனிப்பட்ட காரணங்கள் இருக்கக் கூடும் என்ற சந்தேகமும் அவனுக்குக் குறைந்து வந்தது. 'குமுதா என்ற பெண்ணின் பொருட்டுத்தான் திருமூர்த்தி சங்கரியின் தயவை நாடியிருக்க வேண்டும்!'

அத்தோடு எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டுப் படுக்கையில் விழுந்தான் திருஞானம். அவனுடைய மனச்சாட்சி ஏனோ சங்கரி குற்றவாளி அல்ல என்று மறுத்தது. அவனோ தன் மனச் சாட்சியையே நம்ப மறுத்தான். காதலின் பலவினத்தால் மனத் தராசு அவன் பக்கம் சாய்வதாக அவனுக்குள் ஒரு போராட்டம் எழுந்தது.

இனிக் காலம் கடத்துவதற்கு அவசியம் இல்லை. அவளிடம் கேட்டு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அல்லது எந்த முறையிலாவது உண்மையை அவளிடமிருந்து வர வுழைத்துத் தீர வேண்டும். குற்றம் இருந்தால் கிடைக்கப்போகும் தண்டனையிலிருந்து அவளாலும் தப்ப முடியாது.

மறுநாள் மாலையில் சங்கரியை, பிடிவாதமான தீர்மானத்துடன் சந்தித்தான் திருஞானம்.

"முக்கியமாக இரண்டே இரண்டு விஷயங்கள் உன்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்." என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் கைப்பையிலிருந்து ஒரு புகைப்படத்தை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான். அந்தப் படத்தைப் பார்த்தவுடன் அவள்

திடுக்கிடுவாள் என்று எதிர்பார்த்தான். திருமூர்த்தியும் குமுதாவும் ஒன்றாக இருந்து எடுத்துக் கொண்ட படம் அது.

அவள் அலட்சியமாக அதைப் பார்த்து விட்டு, "இதில் திருமூர்த்தியும் யாரோ ஒரு பெண்ணும் இருக்கிறார்கள்; இப்படிப் பல பெண்களுடன் அவர் படம் எடுத்திருக்கலாம்." என்றாள்.

"இவளை உனக்குத் தெரியுமா?"

அவள் பதில் அளிக்காமல், "ஏதோ இரண்டு விஷயங்களைக் கேட்பதாகக் கூறினீர்களே?"

"ஒன்று, இந்தப் படத்தில் உள்ள பெண்ணுக்கும் உனக்கு முள்ள தொடர்பு பற்றியது. மற்றொன்று இந்தப் பெண்ணைக் கொலை செய்வதற்காகவோ, அல்லது வேறு வழிகளில் திருமூர்த்தியிடமிருந்து இவளை அகற்றுவதற்காகவோ பணம் வாங்கிக் கொண்டது - இந்தப் பெண்ணை நீ என்ன செய்திருக்கிறாய்? இதற்காக நீ எவ்வளவு பணம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்?"

"இனி உங்களுடைய எந்தக் கேள்விக்குமே பதில் சொல்ல முடியாது!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சட்டென்று எழுந்தாள் சங்கரி.

திருஞானத்தின் மனத்துக்கே இது ஒரு சோதனையாகி விட்டது. "நான் யாரென்று தெரியுமா உனக்கு? உன் உறவுக்காகவோ, உன் அன்புக்காகவோ நான் இங்கு வரவில்லை. நான் என் கடமையைச் செய்ய வந்திருக்கிறேன். உன்னிடமிருந்து தகவல் பெற வேண்டியது என் கடமை."

"உங்கள் கடமைக்கு என்னிடம் ஒன்றுமே வேலை இல்லை."

"சங்கரி!" என்ற ஆவேசத்தோடு அதட்டினான் திருஞானம்; "நான் மத்திய அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டவன். இதைப் படித்துப் பார். நான் யாரென்று தெரியுமா!"

"எதையும் நான் படிக்க வேண்டியதில்லை. முதன் முதலில் நீங்கள் இந்த வீட்டுக்கு வந்தபோதே நீங்கள் யார் என்று எனக்குத் தெரியும்."

"என்ன!" தலை சுழன்றது திருஞானத்துக்கு; 'தெரிந்து கொண்டேதான் திருமூர்த்தியிடம் பழக விட்டாளா? தெரிந்து

கொண்டேதான் இவ்வளவு காலமும் தெரியாதவள் போல் நடந்து கொண்டாளா? தெரிந்து கொண்டேதான் என் கடமைக்குக் கை கொடுத்திருக்கிறாளா?

“இதோ பாருங்கள், நான் எதுவும் உங்களிடம் சொல்லப் போவதில்லை. நீங்கள் என்னை என்ன செய்ய முடியுமோ செய்து கொள்ளுங்கள். ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன்; சிறிய குற்றவாளிகள் தாம் ஒளிந்து மறைந்து கொண்டு எதையும் செய்கிறார்கள். எனக்குத் திருமூர்த்தியின் பாதுகாப்பு இருக்கும் வரையில் எதுவுமே செய்ய முடியாது. அவர் தம்முடைய பணத்தால் தேடி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற செல்வாக்கும் அதிகாரமும் உங்களால் அசைக்க முடியாதவை. வீணாக உங்கள் வாழ்க்கைதான் இப்போது திண்டாட்டத்துக்கு வரப்போகிறது. நீங்கள் என்னை எச்சரிக்கை செய்வதை நிறுத்திவிட்டு, உங்களைப் பொறுத்தமட்டில் எச்சரிக்கையோடு இருந்து கொள்ளுங்கள்.”

திருஞானத்தால் சங்கரியைப் புரிந்து கொள்ளவே முடிய வில்லை. மேலும் மேலும் சிக்கல்கள் நிறைந்தவளாக அவள் தோன்றினாளே தவிர, அவளிடம் எந்த உண்மையையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மாறாக, அவனுடைய உண்மை களைத்தான் அவள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாள்!

“உனக்கு உதவி செய்ய முடியும், உண்மை தெரிந்தால்...”

“கடமையைச் செய்ய வேண்டுமே தவிர, காதல் உணர்ச்சி என்கிற பலவீனத்தால் அதிலிருந்து நழுவிவிடக் கூடாது” என்று அவனுக்கே உபதேசம் செய்தாள் சங்கரி.

கடமை வீரன் அங்கிருந்து கோபத்தோடு கிளம்பினான். அவனுடைய அலுவல் காரணமாக அவனுக்குப் பெரிய போலீஸ் அதிகாரி ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டிய வேலை இருந்தது. அவருடைய அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தான். இருவரும் மிகவும் நெருக்கமாக அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஏதோ வேலையை முன்னிட்டு அங்கு வந்த மதனகோபால் சன்னல் வழியாக அதிகாரியின் அறையைப் பார்த்தார். ‘திருமூர்த்தியிடம் இருந்த பையன் அல்லவா இவன்? இவன் எங்கே இங்கு வந்தான்? இரண்டு பேரும் கலகலப்பாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொள்வதைப் பார்த்தால் நெடுநாள் பழக்கம்

போலிருக்கிறதே! தோழமை கொண்டவர்கள் போல் பழகுகிறார்களே...!”

வேர்த்து விறுவிறுத்தது மதனகோபாலுக்கு. மெதுவாக அவன் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதில் முனைந்தார். அடுத்தபடியாக அவருக்குத் திருமூர்த்தியை எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டிய துடிப்பு ஏற்பட்டது.

22. சங்கரியின் செல்வம்

“சாரதாவுக்கு உடல்நிலை சரியில்லை; உடனே புறப்பட்டு வருக” என்ற அவசரத் தந்தியைத் திருச்சியிலிருந்து ருக்மணி அம்மாள் என்பவர் சங்கரிக்குக் கொடுத்திருந்தார். அந்தச் செய்தியைத் தந்தி நிலையத்திலிருந்து சங்கரிக்குத் தொலை பேசியில் தெரிவித்தார்கள். செய்தியைக் கேட்டவுடனே சங்கரிக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. குபீரென்று கண்களில் நீர் பொங்கியது. எதற்குமே மனம் கலங்காதவள் தந்தியைக் கண்டவுடன் இடிந்து போனாள்.

ஆஸ்பத்திரித் தலைவியிடம் பேசித் திருச்சிக்குச் சென்று வர அனுமதி பெற்றுக்கொண்டாள். பிறகு சுவாமி படத்தின் எதிரில் அமர்ந்து கண்ணீர் வடித்தாள். “காப்பாற்று! காப்பாற்று! நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்!” என்று கடவுளிடம் மன்றாடினாள்.

தினந்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான நோயாளிகளைப் பார்த்துச் சிகிச்சை செய்கிறவள் அவள். உயிருக்கு ஊசலாடும் நிலை வந்த பிறகே சிலர் நோயாளிகளை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வருவது வழக்கம். அவ்வளவு பயங்கரமான நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் அவள் மன உறுதியோடு சிகிச்சை செய்திருக்கிறாள். அவர்களின் உயிரைக் காப்பாற்றச் சிறிதும் கலங்காமல் போராடியிருக்கிறாள்.

ஆனால் அந்தச் சிறு தந்திக்கு என்ன சக்தி இருந்ததோ தெரியவில்லை. அவளை அது கோழையாக்கி விட்டது. நோயாளிகளுடன் வந்து கதறித் துடிக்கும் சில கோழைப் பெண்களை விட அவள் அதிகக் கோழையானாள்.

திருச்சிக்குப் புறப்படுவதற்குக் கார் தயாராக நின்றது. வேலைக்காரி முனியம்மாள் அவள் நிலையைக் கண்டுவிட்டுத் தானும் உடன் வருவதாகக் கூறினாள். மறுத்துவிட்டாள் சங்கரி.

அவள் கிளம்பும் சமயத்தில் தொலைபேசி மணி அடித்தது. ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து ஏதும் செய்தியாக இருக்குமென்று நினைத்துக் கையில் தொலைபேசியை எடுத்தாள் சங்கரி.

திருமூர்த்தியின் குரல் மிகவும் ஆத்திரத்துடன் ஒலித்தது; "உன் அண்ணா அங்கே இருக்கிறானா? எனக்கு எல்லா விஷயமும் தெரிந்து விட்டது. என்னிடமே விளையாடிப் பார்க்கிறான். நீயும் அவனுக்கு உடந்தையாக இருந்திருக்கிறாய்."

மரியாதைக் குறைவான முறையில் அவன் உளறத் தலைப்பட்டான்.

"நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்று புரியவில்லையே!"

"அவன் யாரென்று உனக்குத் தெரியாது? மருந்துக் கம்பெனியில் வேலை பார்த்தவன் என்றுதானே என்னிடம் சொல்லியிருந்தாய்?"

"அவர் என்னிடம் சொல்வதைத்தானே நான் உங்களிடம் சொல்ல முடியும்? நானா போய் நேரில் பார்த்தேன். ஆமாம், இப்போது அவர் உங்களுக்கு என்ன செய்து விட்டார்? நான் என்ன செய்யவேண்டும்?"

"செய்ய வேண்டியவன் நான்; நான் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வேன்!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

ஏற்கனவே கலகலத்துப் போயிருந்தவளுக்குத் திருமூர்த்தியின் சீற்றம் வேறொரு வேதனையையும் கொடுத்துவிட்டது. அவன் சுயபுத்தியுடன் பேசவில்லை. வெறிபிடித்துப் போயிருந்தான் என்பது அவனுடைய பேச்சிலும் வெளிப்பட்டது. எதற்கும் துணிந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டான்.

திருச்சிக்கு அவசரமாகப் புறப்படும்போது, இப்படி ஓர் அபாயம் இங்கே திருஞானத்துக்குக் காத்திருக்கிறது. காரில் ஏறிக்கொண்டு நேரே திருஞானத்தின் அறைக்குச் சென்றாள் சங்கரி. ரங்கனை அனுப்பி அவனைப் பார்த்து வரச் செய்தாள். அறையில் அவனைக் காணவில்லை என்ற தகவல் வந்தது. அவசரமாக ஒரு கடிதத்தில் ஒரு செய்தியை எழுதிக் கொடுத்து அதை அவனுடைய அறைக்குள் போட்டு வரும்படி கூறினாள். அவள் திருச்சிக்குப் புறப்படும் செய்தியும் அந்தக் கடிதத்தில்

இருந்தது. முடிந்தால் உடனே திருச்சிக்குப் புறப்படச் சொல்லி விலாசமும் கொடுத்திருந்தாள்.

ரங்கன் வேகமாகத்தான் காரை விரட்டிக் கொண்டு சென்றான். சங்கரியின் இதயம் இரு கூறாகப் பிளந்து, ஒன்று கார் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னால் திருச்சிக்குப் போகத் துடித்தது. மற்றொன்று சென்னையில் திருஞானத்தின் அறை வாசலில் நின்று கதறியது. ஒரே சமயத்தில் அவள் திருச்சியிலும் சென்னையிலும் இருப்பதற்கு ஏங்கினாள். ருக்மணி அம்மாள் கொடுத்த தந்திக்கும், திருமூர்த்தி பேசிய பேச்சுக்கும் இடையில் அகப்பட்டு அவள் மனம் படாதபாடு பட்டது.

திருஞானம் உடனே தன் அறைக்குத் திரும்பி வந்து அவள் கடிதத்தைக் காணவேண்டுமென்றும், கண்டவுடன் திருச்சிக்கு வந்து சேர வேண்டுமென்றும் வேண்டிக் கொண்டான். இல்லாவிட்டால் திருமூர்த்திக்கு இருந்த வேகத்தில் அவன் பின் விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலே எதையும் செய்து விடுவான் என்று தோன்றியது. அவனை நம்பி வந்து அவனுக்காகவே வாழ்ந்த குமுதாவையே கொல்லத் துணிந்தவன், வேறு எதற்குத்தான் துணியமாட்டான்.

"சாரதாவுக்கு உடல்நிலை சரியில்லை; உடனே புறப்பட்டு வருக" என்ற தந்தியை நூறு முறை படித்திருப்பான் அவன். "தந்தி அவசரத் தந்தி. அபாயமாக இல்லாவிட்டால் இப்படிக் கொடுத்திருக்க மாட்டார்கள். புறப்பட்டு வரச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள். புறப்பட்டு வரச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கடவுளே!" என்று அவன் காருக்குள்ளாகவே அழுதுவிட்டான்.

ரங்கன் எவ்வளவு வேகமாக ஓட்ட முடியுமா அவ்வளவு வேகமாக ஓட்டினான்.

சென்னையில் திருமூர்த்தி நடந்து கொண்ட முறை எதுவும் மதனகோபாலுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சியிலும் அவன் தன் சிந்தனைச் சக்தியை இழக்காதவன் என்பதை அவர் பழக்கத்தில் கண்டிருந்தார். நிதானமாகச் சிந்தித்து இதிலிருந்து தப்புவதற்கு வழி செய்வான் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது. ஆனால் அவருக்கு அவனுடைய சாத்தனார்ப் பயணம் பற்றித் தெரியாது. அங்கிருந்து திரும்பிய பிறகு அவன் கலகலத்துப் போய் விட்டதையும் அவர் அறியவில்லை.

திருஞானம் செய்ய வேண்டிய வேலையில் ஒரு பாதியைச் சங்கரி இரண்டே மணி நேரத்தில் முடித்து விட்டான்!

மதனகோபால் திருமூர்த்தியை மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒரு நிலைக்கு கொண்டு வந்தார். "புத்திசாலித்தனமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியம் இது. ஆத்திரப்பட்டால் கெட்டு விடும். புதுத் தொல்லைகளும் வந்து சேரும்" என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

திருமூர்த்திக்கு பளிச்சென்று ஒரு வழி புலப்பட்டது. மிகவும் நம்பிக்கையுள்ள வழியாகவும் அது அவனுக்குத் தோன்றியது. நேரே ராஜேசுவரியின் அறைக்குச் சென்று அவனிடம் பேசினான். திருஞானம் யார் என்பதையும் அவனால் தனக்கும் குடும்பத்துக்கு வரப்போகும் ஆபத்தையும் விவரித்தான். முடிவாக, "உன்னைத் தான் இதில் நம்பியிருக்கிறேன்" என்றான்.

"நான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டான் ராஜேசுவரி.

"நீ நினைத்தால் அவனைத் தடுத்துவிட முடியும். என் தொழிலைப் பற்றிய நடப்புகளை அவன் மேலிடத்திற்கு அனுப்பாமல் இருந்தால் போதும். அதனால் அவனுக்கு வேலை போனாலும் சரி, வேறு தொல்லை வந்தாலும் சரி; என்னால் சமாளிக்க முடியும். காலம் முழுவதும் அவன் உட்கார்ந்து கொண்டு சாப்பிடும் அளவுக்கு நான் பணம் கொடுக்கிறேன். இருபத்தையாயிரத்திலிருந்து ஒரு லட்சம் வரையில் அவனிடம் பேரம் பேசிப்பார்."

ராஜேசுவரிக்குத் தன் உடன் பிறந்தவனின் பரிதாப நிலை மனத்தை உருக்கத்தான் உருக்கியது. கண்கலங்கித் தவித்தான் அவள். என்றாலும் அவளுக்குத் திருஞானத்தின் நாணயத்தைப் பற்றி நன்கு தெரியும். சாத்தனூரில் காந்தியடிகளின் படத்திற்கு அருகில் இருந்து கொண்டு அவன் பேசிய பேச்சுகளை மறக்கவில்லை. அவனுக்குத் தான் கொடுத்த உறுதி மொழியும் அவள் நினைவுக்கு வந்தது. "காந்தி படத்திற்கு முன்னால் சத்தியம் செய்கிறேன். இனிமேல் என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான காரியங்களை என் அண்ணாவுக்காகச் செய்யமாட்டேன்."

அவள் மௌனம் சாதித்தாள்.

"என்ன ராஜேசுவரி?"

"கோடி ரூபாயைக் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் அவரை விலைக்கு வாங்க முடியாது."

"அவன் இன்னாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"இப்போது நீங்கள் சொன்ன பிறகுதான் தெரியும்."

திருமூர்த்தி யோசித்தான். ராஜேசுவரி அவனோடு ஒன்றாக இருந்ததை அவன் அறிந்தவன். பொதுவாக அவன் எல்லோரிடமும் நெருங்கிப் பழகினாலும் திருஞானத்திடம் மட்டும் அவன் உள்ளன்பு கொண்டிருந்தான். அவனைக் காதலித்தான். அந்தக் காதலைத் திருமூர்த்தியிடம் வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொண்டான். அவனை வேலையை விட்டு நீக்கியதற்காக வாதாடி பேச்சு வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டவன் அவன்.

"ராஜேசுவரி? பணம் கிடக்கட்டும். ஆனால் நீ நினைத்தால் அவன் மனத்தை மாற்ற முடியும். உன்னைத் தெரிந்து கொண்டுதான் நான் பேசுகிறேன். உன் குடும்பத்துக்காகவும், அண்ணனுக்காகவும் உன் கடமையைச் செய்ய வேண்டிய காலம் வருகிறது."

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"முதலில் நீ அவனிடம் என்ன நினைத்தாயோ அதை இப்போது சொல். கல்யாணம் செய்து கொள்வதாய்ச் சொல்."

திடுக்கிட்டான் ராஜேசுவரி; "உங்களுடைய விரோதியிடம் நான் இப்படிச் சொல்ல வேண்டுமா!"

"எனக்கு அவனை இப்போது வெல்ல வேண்டும், அல்லது கொல்ல வேண்டும்! அதை எப்படியாவது செய்ய வேண்டும்."

"இப்படி நான் சொல்லவும் முடியாது; சொன்னாலும் அவர் கேட்க மாட்டார்."

"உன் முடிவு இதுதானா?"

"ஆமாம்!"

பளீரென்று அவள் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறை விட்டான் திருமூர்த்தி. அந்த அறை தாங்க முடியாமல் கீழே சுருண்டு விழுந்தான் ராஜேசுவரி. அவளுடைய கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. காது செவிடாகியது. அவள் விழுந்தபடியே தரையில்

தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். அவன் அறைந்ததற்காக மட்டும் அழவில்லை. அறைந்தவனுக்காகவும் தனக்காகவும் சேர்த்து அழுதாள். 'அவனை வெல்ல வேண்டும் அல்லது கொல்ல வேண்டும்' என்ற சொற்கள் அவளுடைய செவிக்குள் ரீங்காரம் செய்யத் தொடங்கின.

திருமூர்த்தி மறுபடியும் சங்கரிக்குப் போன் செய்தான். அவள் திருச்சிக்குப் புறப்பட்டுவிட்ட செய்தி தெரிந்தது. நேரே காரை எடுத்துக் கொண்டு திருஞானத்தின் அறைக்குச் சென்றான். அவனும் திருச்சிக்குச் சென்றிருப்பதாக அடுத்த அறைக்காரர் கூறினார். பிறகு மீண்டும் தன் வீட்டுக்கு வந்தான். தன்னுடைய காரோட்டியை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு அவனிடம் தனியாகப் பேசினான். அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது வேலப்பனின் முகத்தில் களையே இல்லை. பேயறைந்தவன் போல் அவன் தடுமாறி நடந்தான்.

திருச்சிக்குச் சங்கரி போய்ச் சேர்ந்த அரைமணி நேரத்துக் கெல்லாம் திருஞானம் அவளைத் தேடிக் கொண்டு வந்து விட்டான். உறையூரில் பெரியதோர் சுற்றுச் சுவருள்ள வீட்டுக்குள் அவளுடைய கார் நின்று கொண்டிருந்தது. செடி கொடிகளும் மரங்களும் நிறைந்த அந்த வீட்டு வாயிலுக்குள் நுழைந்தான் திருஞானம். முகப்பை ஒட்டியிருந்த பெரிய அறைக்குள் சங்கரி தேம்பி அழும் சத்தம் கேட்டது.

“சாரதா! கண்ணே! உன் அம்மா இனிமேல் உன்னை விட்டு எங்கும் போகமாட்டேன். நீயும் பட்டணத்துக்கு வந்துவிடு!”

“உன்னுடைய ஏக்கந்தான் குழந்தைக்கு” என்று வயசான ஒரு பெண்மணியின் குரல் கேட்டது. “இனிமேல் காய்ச்சல் ஓடிவிடும் பார்!”

சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தான் திருஞானம். தன் கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. திருமூர்த்தியின் பெண் ராதா இங்கே எங்கே வந்தாள்? அவளுக்கு எப்போது காய்ச்சல் வந்தது? முகம், மூக்கு, விழிகள் எல்லாவற்றிலுமே இவனிடம் ராதாவின் சாயல் அப்படியே இருந்தது. - சங்கரி குழந்தையை எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அம்மா! நானும் மெட்ராசுக்கு வரட்டுமா?”

“ஓ! உனக்குச் சுகமானவுடன் புறப்படலாம்.”

குழந்தை, சங்கரியின் கழுத்தை மெல்லக் கட்டிக் கொண்டு அவள் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுத்தாள்.

திருஞானத்தின் விழிகளில் நீர் நிறைந்தது. மெதுவாக அவன் வெளியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

“உள்ளே வாருங்கள்.” என்றாள் சங்கரி.

“குழந்தை?” என்று தடுமாறினான் திருஞானம்.

“என் குழந்தை சாரதா; நான் பெற்ற குழந்தை” என்றாள் சங்கரி.

23. பொன் மலர்

திருஞானத்துக்கு ஓர் அறையை ஒழித்துச் கொடுத்து விட்டுக் குழந்தை சாரதாவின் அருகில் வந்து சிறிது நேரம் படுத்திருந்தான் சங்கரி. இந்த ஆண்டில் அடிக்கடி அவள் திருச்சிக்கு வந்து சென்றதால், குழந்தைக்கு அவனிடம் பாசம் வளர்ந்து விட்டது. தாயைக் காணாத ஏக்கத்தால் குழந்தை ஜன்னி கண்டவளைப் போய் பிதற்றத் தொடங்கினாளாம். இப்போது காய்ச்சல் குறைந்து விட்டது. உறங்கிய குழந்தையின் முகத்தில் புன்னகை நெளிந்தது.

சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டபோது சங்கரிக்கு இருந்த இரு பெரும் கவலைகளும் இப்போது தீர்ந்து விட்டன. குழந்தைக்கும் அபாயம் இல்லை; திருஞானத்துக்கும் அபாயம் இல்லை. ருக்மணி அம்மாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அவர்கள் உறங்கச் சென்றவுடன் தானும் கண்களை மூடிப் பார்த்தாள். உறக்கம் வரவில்லை. திருஞானத்திடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டால் தான் அவளால் அமைதியாக உறங்க முடியும் போலிருந்தது.

எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாமல் அறைக்குள் சிறிது நேரம் குழம்பிக் கொண்டு நின்றாள். அருகில் மேசையில் பேனாவும் காகிதமும் இருந்தன. மனமளவென்று தன் கதையை எழுதத் தொடங்கினாள். இதுவரையில் அவனிடமிருந்து அவள் மறைத்து வைத்திருந்த கதை அது.

“எனக்கு வழி காட்டிய தெய்வம் திருஞானம் அவர்களுக்கு வணக்கம்.

இதுவரையில் தங்களுக்குத் தெரியாமல் நான் மறைத்து வைத்திருந்த கதையை இப்போது சொல்கிறேன். நேரில் சொல்வதைவிட எழுத்தில் எழுதினால் அது உங்களுக்குத் தெளிவாகப் புரியும். எனக்கும் இதனால் துன்பம் குறையும்.

நான் தாயற்ற பெண் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். வேறு பொறுப்புள்ள பெண்களும் வீட்டில் இல்லை. ஆகவே குடும்பத்தில் ஒரு பெண் பெறவேண்டிய பயிற்சி எதுவும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அப்பா எனக்குச் செல்லம் கொடுத்தார். ஆனால் குடும்பப் பொறுப்பையும் கடமை உணர்வையும் அவரால் எனக்குக் கொடுக்க முடியவில்லை. கல்லூரிப் படிப்பு எவ்வளவு படித்தாலும் அது அரைகுறைப் படிப்புத்தான். குடும்பம் என்னும் கல்லூரியில் நான் பயிற்சி பெறக் கொடுத்து வைக்காதவர்.

‘ஈஸி கோயிங்’ என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். அந்தப் போக்கில் நான் வளர்க்கப்பட்டேன். ஆசைப்பட்ட பொருளை யெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தார் அப்பா. ஆசைப்படும் பொருளின் தகுதியை அறியும் அறிவோ, அதற்காக உழைத்துப் பெறும் நோக்கமோ என்னிடம் இல்லை.

குருமூர்த்தியின் வெளித்தோற்றம் என்னைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். கவர்ச்சி மிக்கவர். பணவசதி படைத்தவர். அவரோடு நான் பழகியபோது நீங்கள் என்னை எச்சரிக்கை செய்தீர்கள். ‘விழிப்போடு இரு. எது உண்மை எது போலி என்று உரைத்துப் பார்த்துத் தெரிந்துக் கொள்’ என்றீர்கள்.

பலன்? உங்களுக்குத் தண்டனை அளித்தேன். அதைக் கூறிய மறுநாள் முதல் நீங்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து பத்திரிகை போடாதபடி தடுத்தேன். அப்பாவிடம் புகார் செய்தேன். தொழிலிலும் உங்களுக்கு நஷ்டம். என்னைக் காண்பதால் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியிலும் நஷ்டம்.

குருமூர்த்தி தாம் மணமானவர் என்பதை என்னிடம் சொல்லவில்லை. தாம் சொத்துக்கள் முழுவதையுமே இழக்கும் நிலை வந்தாலும். என்னையே மணந்து கொள்வதாக வாக்களித்தார். மாதக் கணக்கில் என்னைக் கரையாய்க் கரைத்தார், அப்படிச் கரைப்பதற்கு அவருக்கு நான் இடம் கொடுத்ததால்.

நூறாண்டு வாழக் கூடிய வாழ்க்கை இந்த மனித வாழ்க்கை. ஆனால் இந்த மிகப் பெரிய வாழ்நாளை, ஒரு பெண் ஒரே ஒரு மணி நேரத்திலோ, அதற்கும் குறைவான நிமிஷங்களிலோ அடியோடு இழந்து விட முடியும். நான் இழந்து விட்டேன். அந்த எச்சரிக்கையாக நான் இருக்கிறேன்.

கடைசியாக விடுமுறைக்கு முன்பு அவர் ஊருக்குப் புறப்படும் நாள் வந்தது. அன்று அவரோடு கழித்த பத்து நிமிஷ நேரம் இன்றைய சங்கரியை உருவாக்கியிருக்கிறது. இந்த உலகத்துக்குச் சாரதா என்ற குழந்தையையும் கொடுத்திருக்கிறது.

குருமூர்த்தி வாக்களித்தது போல் அடுத்த ஆண்டு படிக்க வரவில்லை: வருவதில்லை என்று முன்பே திட்டம் இட்டுவிட்டார். அறிவும் பணமும் இருப்பவர்கள் எதையுமே திட்டமிட்டுத்தான் செய்கிறார்கள். பெண்களுக்கு அந்த வயதில் அறிவு குறைச்சல்; உணர்ச்சி அதிகம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிக் கூட்டத்துக்குத்தான் கடவுள் மிகவும் புனிதமான ஒரு தாய்மைப் பொறுப்பையும் கொடுத்திருக்கிறான்.

நான்கு மாதக் காரியான நான் அவரைத் தேடிக் கொண்டு சென்றேன். ரெயிலடிக்கே வந்துவிட்டார் அவர். ஓர் ஆயிரம் ரூபாய் எனக்கு லஞ்சம் கொடுத்தார்! இந்த வாழ்க்கைக்கு என்னைத் துரோகம் செய்யத் தூண்டியதற்காக, அதற்கு நான் உடன்பட்டதற்காக, தான் காகிதப் பூ என்று எனக்கு உணர்த்துவதற்காக அதைக் கொடுத்தார். எனக்குப் பத்து நிமிஷங்கள்; அதற்கு அவர் கொடுத்த கூலி பத்து நூறுகள்!

அப்பாவிடம் உண்மையைக் கூறினேன். என்னையே தம்முடைய வாழ்க்கைத் தூணாக நம்பியவர் அவர். அதைக்

கேட்டுவிட்டுப் போய் அவர் ரெயிலடியில் விழுந்து அன்றைக்கே தற்கொலை செய்து கொண்டார். உலகம் அதைச் சாதாரண விபத்தென்று நம்பியது; நீங்கள் நம்பினீர்கள்; அவரைக் கொன்றவர் நான்தான்!

பணக்கார உறவினர்கள் கூடிக் கண்ணீர்தானம் செய்து அவரைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள். பரதேசிக் கோலத்தில் இருந்த நீங்களோ, உங்கள் கிழிந்த சட்டையோடு, கலைந்த தலையோடு என்னைக் காப்பாற்றுவதற்குத் துணிந்து வந்தீர்கள். உங்களை வெறுத்து ஒதுக்கியவளை, உங்கள் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டவளை, உங்களை அவமதித்து அலட்சியப் படுத்தியவளை நீங்கள் பாதுகாக்க வந்தீர்கள். காலையில் 'பேப்பர் பையனாகவும்' மாலையில் 'பிரைவேட் வாத்தியாராக'வும் இருந்து வறுமையோடு போராடிக் கொண்டே கல்லூரியில் படித்தது போதாது என்று, என்னையும் அழைக்க வந்துவிட்டீர்கள். 'இந்த அநாதைக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கொள்; சுயநலத்தால் உன்னை நான் அழைக்கவில்லை; விரும்பினால் உனக்கு, குருமூர்த்தியையே கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்' என்றீர்கள்.

தெய்வம் எங்கோ இருப்பதாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்களை அன்று வரையில் தான் நம்பினேன். அதை நான் அன்று நேருக்கு நேரே கண்டேன். என் ஊனக் கண்களால் கண்டேன் - தெய்வமே! நான் உன்னை அன்றே கண்டு கண்டேன்! திருவும் ஞானமும் ஒன்றாகச் சம்பந்தம் கொண்ட இந்தத் திருஞானமே என் தெய்வம்!

நான் தற்கொலை செய்து கொள்ள முடிவு செய்து இருந்ததை நீங்கள் எப்படிச் கண்டுபிடித்தீர்கள்? வேறு யாருக்குமே சொல்லவில்லையே! - அந்த முடிவை மாற்றிக் கொள்ளச் சொல்லி என்னிடம் நீங்கள் சத்தியம் வாங்கிபோது நீங்கள் பேசிய பேச்செல்லாம் உங்கள் நினைவில் இருக்காது.

எனக்கோ ஒவ்வொரு சொல்லும் பசு மரத்தாணியாகி விட்டது. வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்திய பேச்சு அது.

என்னைச் சத்தியத்தால் நீங்கள் கட்டுப்படுத்தியதால் என்னை மட்டும் காப்பாற்றவில்லை. நான்கு மாதச் சிசுவாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த சாரதாவையும் காப்பாற்றினீர்கள். அந்தக் கணத்திலேயே அவள் உங்கள் குழந்தை என்று முடிவு கட்டிவிட்டேன். குருமூர்த்திகளின் கூட்டத்தை வேரறுக்க வந்த திருஞானச் செல்வம் அது என்று முடிவு கட்டிவிட்டேன்.

பிறகுதான் என் தாயை நான் கல்லூரித் தலைவி ருக்மணி அம்மாள் உருவத்தில் கண்டேன். அவர்களிடம் எதையும் நான் மறைக்கவில்லை. அவர்களே எனக்குப் புதுவாழ்வு தந்தவர்கள். ஏழு பிறப்பிலும் நான் அவர்களுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறக்க வேண்டும்.

அவர்கள் ஒரு சீட்டில் சில வரிகளை எழுதிக் கொடுத்து, அதைத் தினந்தோறும் படித்து மனப்பாடம் செய்யும்படி கூறினார்கள்; நிலைக்கண்ணாடியின் முன்பு நின்றுகொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் படிக்கும்படி கூறினார்கள். அந்தப் பழக்கத்தை நான் இன்னும் கைவிடவில்லை.

இதோ அந்த மந்திரச் சொற்கள்:-

"நீ குற்றம் செய்யவில்லை; தவறு செய்திருக்கிறாய். மனவளர்ச்சி பெறாததால் நீ செய்த தவறு அது. மனத்தை வளர்த்துக் கொண்டால் மகிழ்ச்சிகரமாக வாழ முடியும்; மனம் போல் வாழ்வு; அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள். அங்கே நீ கடவுளைக் காண முடியும்.

"முதலில் நீ அழியவில்லை என்பதை நம்பு. நீ ஆக்கச் சக்தி படைத்தவன். உன்னை நீ உணர்ந்து கொண்டால் உலகத்தில் எந்த அழிவுச் சக்தியும் உன்னை நெருங்காது. உன் உள்ளத்தை அசத்தப்படுத்த ஆயிரம் குரு மூர்த்திகளாலும் முடியாது.

"உனக்கென்று உழைத்துப் பிழைக்க ஒரு வழி தேடிக் கொள். அந்த வழி மனித சமுதாயத்திற்கு உதவி செய்யும் பெரும் பணியாக இருக்கட்டும். பணம் என்பது திருமகளின் தூய சக்தி. அது இருந்தாலே உலகத்தில் நீ விரும்பும் நற்பணிகளைத் தடையின்றிச் செய்ய முடியும்.

அதிகமாக உழைத்து நியாயமான வழியில் பொருள் தேடு. எதிலும் சிக்கனமாக இரு.

“மனவளர்ச்சி பெறாதவர்களிடமுள்ள பொருள் வளர்ச்சி சமுதாயத்தைக் கெடுக்கக் கூடியது. திருமகள் குலமகள்; அவளை விலைமகளாகக் கருதுவோரிடம் விழிப்புடன் இரு.”

நான் கண்ணாடிக்கு முன்பு நின்று அதைத் தினமும் படிப்பேன். அப்போது உங்கள் உருவமும் அங்கு வழக்கமாய்த் தோன்றும். எனக்குக் குழந்தை பிறந்தது. அதற்குத் தகப்பனாரின் பெயர் கொடுக்க வேண்டும் அல்லவா? உங்கள் பெயரையே சொல்லி வைத்தார்கள் ருக்மணி அம்மாள். சாரதாவை வளர்த்தவர்களும் அவர் கள்தாம். நான் படித்து டாக்டராக மாறினேன். ருக்மணி அம்மாள் ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டு, குழந்தைகளுக்காக ஒரு பள்ளிக்கூடம் இப்போது நடத்துகிறார்கள். என் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை அதற்குக் கொடுக்கிறேன்.

இந்த நிலையில்தான் எனக்கு திருமூர்த்தியின் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பார்த்தவுடன் முதலில் அவரே குருமூர்த்தியாக இருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். அவர் குழந்தை ராதாவும் நம் சாரதாவைப் போலவே இருந்ததால் என் சந்தேகம் அதிகமாகியது. பழகிய பிறகுதான் அவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகள் என்பதும் குருமூர்த்தி முன்பே இறந்துவிட்டார் என்பதும் தெரிந்தன.

ஆனால் ஒரு விஷயம் நிச்சயமாகிவிட்டது. குணம், பேச்சு, செயல் எல்லா விஷயங்களிலும் திருமூர்த்தி குருமூர்த்தியை மிஞ்சக் கூடியவராக இருந்தார். தம்முடைய மனைவிக்கு பிரசவம் பார்த்ததைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு எனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தார் அவர். கணக்கில் இல்லாத கறுப்புப் பணம் அது.

அவர் கொடுத்த லஞ்சப் பணம் என் சேவைக்காக அல்ல, என் உடல் அழகில் அவர் கொண்ட கவர்ச்சிக்கு அது முன் பணம். அவருடைய சகோதரரோ என்னைக் கவர்ந்து கொண்டு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தார், பின் பணமாக. இவரோ முன் பணம் நீட்டி விட்டார்.

குறிப்பில் அன்று நான் எழுதிக் கொண்டேன். ‘லஞ்சம் வாங்கியது கள்ளப் பணம்!’ என்று பிறகு வாங்கிய பொருள்களுக்கும் பணத்துக்கும் கணக்கு இருக்கிறது. நான் கள்ளப் பணத்தின் விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தேன்.

இந்த நாட்டின் அரசியல் போலிகளின் தன்னல வாழ்வுக்கு அதுவே வித்து. பொருளாதாரச் சீர் குலைவுகளுக்கும் மக்களின் வறுமைக்கும் அதுவே மூல காரணம். சக்தி படைத்த கலைகளும் இலக்கியங்களும் வளர்ச்சியுறாமல் இருப்பதற்கும், சக்தி படைத்த மனிதர்கள் தங்கள் கடமையை மக்களுக்குச் செய்ய முடியாமல் இருப்பதற்கும் இதுவே தடையாக நாட்டில் நிற்கிறது. பொருள் இல்லையா? பணம் இல்லையா? உழைப்போர் இல்லையா? - திருமூர்த்திகளும் இருப்பதால் எல்லாமே இல்லாதது போல் ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

திருமூர்த்தியை நான் தனி நபராக நினைக்கவில்லை; திருட்டுக் கூட்டத்தின் பிரதிநிதிகளில் அவர் முக்கிய மானவர்.

குமுதா என்ற பெண்ணிடம் அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றார். பழைய காலத்துச் சங்கரி அவள். என்னுடைய பழைய கதையை அப்படியே அவள் வாழ்வில் கண்டேன். தாயாகி வந்த அவளைத் தம் வாழ்விலிருந்து விலக்கு வதற்காகவே அவர் எனக்குப் பெரும் பொருள் கொடுத்தார். - கொலையும் செய்யத் தூண்டுகிறது இந்தத் திருட்டுப் பணம்!

நீங்கள் முதலில் என்னை வீட்டில் வந்து சந்தித்த போதே நீங்கள் யார் என்பது தெரிந்து விட்டது. நாட்டில் உலவும் திருட்டுப் பணத்தையும் லஞ்சத்தையும் கண்டு பிடிப்பதற்காக உள்ள மத்திய அரசினரின் அதிகாரி நீங்கள் என்பதையும் நான் கண்டுகொண்டேன். நீண்டநாள் கழித்து ஆட்சியின் செங்கோல் விழித்துப் பார்க்க முனைந்திருக்கிறது.

உங்களிடம் முன்பே நான் ஏன் இவ்வளவையும் கூறவில்லை என்று கேட்பீர்கள். நான் திருமூர்த்தியைக்

கண்காணித்தது போலவே உங்களையும் கவனித்தேன். திருமூர்த்தி வியாபாரி; நீங்கள் அதிகாரி.

உங்களை நம்பி அரசு பொறுப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது. பொது மக்களின் வரிப் பணத்திலிருந்து மாதம் தவறாமல் சம்பளமும் கொடுக்கிறது. ஓய்வு கால உதவிப் பணம், சேமிப்பு, பாதுகாப்பு எல்லா வசதிகளையும் நீங்கள் மக்கள் வரிப் பணத்திலிருந்து பெறுகிறீர்கள். இவ்வளவு பாதுகாப்பும் இருப்பதாலேயே செல்வர்களின் செல்லப் பிள்ளைகளைப் போன்று உழைக்காமல் ஒரு சிலர் சோம்பிக் கிடக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் தங்களுக்காக மட்டும் குறுக்கு வழியில் உழைத்துக் கொள்கிறார்கள். நேர்மையும் திறமையும் கொண்ட பலர் உங்களில் இருப்பதாலேயே சமுதாயம் இயங்குகிறது. உங்களிடம் எனக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை உண்டு. என்றாலும் எந்த அளவுக்கு நீங்கள் போராடுகிறீர்கள் என்பதைக் காண விரும்பினேன்.

அதிகாரம் வந்த பிறகும் நீங்கள் திருஞானந்தான் என்பதை மெய்ப்பித்து விட்டீர்கள். திருமூர்த்தியின் பணம், அவர் தங்கையின் காதல், அங்கிருந்த உல்லாச வாழ்வு எதிலும் நீங்கள் மயங்கவில்லை.

நானும் என் கடமையை உங்களுக்குத் தெரியாமல் செய்திருக்கிறேன். நல்லவர்களைவிடப் பொல்லாதவர்களுக்கே நெஞ்சத் துணிச்சல் அதிகம். திருமூர்த்தியின் துணிச்சல் மிகவும் அபாயகரமானது. நாம் சரத்தனாருக்குப் போனபோது பணத் திமிரால் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த துணிச்சலைத் தூள் தூளாக்கிப் படுகூரணம் செய்து விட்டேன். எந்த இடத்தில் எப்படி அடித்தால் அவர் தலைக்குப்புற விழுவாரோ அங்கு அவரை அடித்து வீழ்த்தியிருக்கிறேன். சத்தியப் போரை நான் முடித்து விட்டேன். சட்டத்தின் போரை இனி நீங்கள் நடத்தலாம்.

அவர் இப்போது வெறி கொண்டிருக்கிறார். இது ஏற்ற தருணம் என்றாலும், நீங்கள் உயிரையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டிய தருணம். அதனால்தான்

சென்னையில் உங்களைத் தனியாக விட்டுவர மனம் இல்லாமல் இங்கு அழைத்தேன்.

பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு நான் குற்றம் செய்பவன் என்று நீங்கள் இனியும் நினைக்க மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன். நான் பொருளுக்கு ஆசைப்படுகிறேன். அதன் அருமையை நான் உணர்ந்தவன். அது எல்லோருக்கும் தேவையான அளவுக்குப் பரவலாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்று பேராசைப்படுகிறேன். என்னுடைய பேராசை அது ஒன்றுதான். உலகத்தின் பாதித் துன்பங்கள் பொன்னால் தீர்ந்துவிடும், அது இருக்க வேண்டிய இடங்களில் இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு இருந்தால்.

உங்களுக்கு என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறதா?

உங்களை உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றும்

சங்கரி

மறுநாள் காலையில் திருஞானம் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்தபோது, அவனால் விழிகளுக்கு அணைக்கட்ட முடியவில்லை. வரிக்கு வரி, பக்கத்திற்குப் பக்கம் அந்தக் கடிதம் கண்ணீரால் நனைந்தது. அறைக்குள் வேறு யாருமே இல்லாததால் அவன் தேம்பித் தேம்பி அழுதான், 'ஐயோ! சங்கரி உன்னைப் போய் நான் எப்படியெல்லாம் நினைத்துவிட்டேன்? என்னுடைய மனத்தையே அதனால் மாசு படுத்திக் கொண்டேனே?' என்று பொருமினான் அவன்.

'நூறாண்டு வாழக்கூடிய இந்த உயர்ந்த வாழ்வை, ஒரு பெண் ஒரே ஒரு மணி நேரத்திலோ, அதற்கும் குறைவான நிமிஷங்களிலோ இழந்துவிட முடியும். அந்த எச்சரிக்கையாக நான் இருக்கிறேன்.'

திருஞானம் செயல் இழந்து நாற்காலியில் சாய்ந்தான்; வெகு நேரம் அப்படியே கிடந்தான். கண்ணீர் அருவி மட்டும் நிற்கவில்லை.

தலகலவென்ற சங்கரியின் சிரிப்பொலி கேட்டது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். குழந்தை சாரதாவைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தவன், அவளை அவன் மடியில் கொண்டு வந்து விட்டான்.

“ஆண் பிள்ளைகள் இப்படி அழுவார்களோ? எங்கே, குழந்தையின் முகத்தைச் சற்றுத் திரும்பிப் பாருங்கள். அவளுக்குக் காய்ச்சல் பறந்தோடி விட்டது. சாரதா நீ அவருடைய கண்களைத் துடைத்து விடுகிறாயா?”

திருஞானம் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு சாரதாவை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டான்.

“திருஞானம் சம்பந்தம் தந்த சம்பத்து இவள்!” என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள் அவள். அவளுக்கு எப்படியாவது அவனைத் தேற்ற வேண்டிய அவசியம் வந்துவிட்டது.

“அது சரி, நீங்கள் குமுதாவைப் பற்றி என்னிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லையே? அவள் என்ன ஆனால் தெரியுமா?”

அவன் ஆவலுடன் சங்கரியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

21. கோழையின் ஆயுதங்கள்

சூக்மணி அம்மாள் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு, குழந்தைகளுக்காக ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூடத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அது அவர்களது வீட்டிற்கு அடுத்தாற் போல் இருந்தது. சங்கரி திருஞானத்தை அங்கே அழைத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

ஐந்து வயது நிரம்பாத குழந்தைகளின் விளையாட்டுப் பள்ளி அது. ஆடலும் பாடலும் கூத்தும் கும்மாளமும் அங்கே நிரம்பியிருந்தன. குழந்தைகளை ஆட்டி வைத்து வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருந்த பெண்களிடையே குமுதா குதூகலத்துடன் காணப்பட்டாள். அவளுக்கு சங்கரி திருஞானத்தை அறிமுகப் படுத்தி வைத்து விட்டு, “நாங்கள் உன்னுடைய செல்வனைப் பார்க்க வந்திருக்கிறோம்.” என்றாள்.

குமுதாவுக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை. துள்ளல் நடையோடு அருகில் இருந்த ஓர் அறைக்குள் நுழைந்தாள். அங்கே தூளியில் படுத்துக் கைகளையும் கால்களையும் உதைத்துக் கொண்டு சிரித்தான் அவள் மகன்.

“பெயர் செல்வன் என்று வைத்திருக்கிறேன்.” என்றாள் சங்கரி. “இவன் அன்புச் செல்வன், அறிவுச் செல்வன், பொருட் செல்வன்” என்று அடுக்கிக் கொண்டு போனாள். “அன்பும்

அறிவும் இருந்து பொருள் இல்லாவிட்டாலும் பயன் இல்லை; பொருள் மட்டும் இருந்து மற்ற இரண்டும் இல்லாவிட்டாலும் திருமூர்த்தியின் கதிதான். திருவும் ஞானமும் சேர்ந்த உங்களைப் போன்ற செல்வன் இவன்!”

சங்கரியிடம் இருந்த அழிக்க முடியாத சக்திச்சுடர் அப்போது தன்னுடைய ஒளி வெள்ளத்தைத் திருஞானத்தின் உள்ளத்தில் பரப்பத் தொடங்கியது. “இவளைப் போய்க் குமுதாவைக் கொலை செய்திருப்பான் என்று சந்தேகப்பட்டேனே! எந்தத் தீமை அவளை அழிக்க முயன்றதோ அதிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் அடுத்தவளையும் காப்பாற்றி, அந்தத் தீமையையே அழிக்கத் துணிந்தவளையா நான் தவறாக நினைத்தேன்!” திருஞானம் வெட்கித் தலைகுனிந்தான்.

வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது எதையோ நினைத்த வண்ணம் “சங்கரி!” என்று அவளை மெல்ல அழைத்தான்; “செந்தாமும்பூ இருக்கிறதே, அதை நீ வைத்துக் கொள்வதுண்டா?”

“என்ன இப்போது இந்த ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிட்டீர்கள்?”

“ஏனோ எனக்கு இப்போது உன்னை நினைக்கும்போது அந்த செந்தாமும் பூவின் நினைவுதான் வருகிறது. செம்பொன்னே மலராக மலர்ந்து விட்டதோ என்று நான் வியப் படைந்திருக்கிறேன். சில விநாடிகளில் வாடிப்போகும் மென்மை அதனிடம் இல்லை. பொன்னிடம் இல்லாத அற்புதமான மணம் அதனிடம் இருக்கிறது. நீ மணம் நிறைந்த பொன் மலர்; செந்தாமும்பூ.”

“அதனிடமும் முள் இருக்கிறதே?” என்றாள் சங்கரி.

“தற்காப்புக்கான முள் அது. உன்னிடமுந்தான் அந்த முள் ஏராளமாக நிறைந்திருக்கிறதே.”

“அம்பிகை அதைத் தலையில் சூடிக் கொண்டாளாம். அதனால் அதற்கு அந்த மணமும் வலிமையும் வந்திருக்கக்கூடும். உங்களுடைய அன்பால் இந்த அளவுக்கு நான் மன வலிமையோடு வாழ்கிறேன். இல்லாவிட்டால் அப்பா இறந்து போன மறுநாளே நானும் போயிருப்பேன். தடுத்தாட் கொண்டவர் நீங்கள் தாம்.”

திருஞானத்துக்குப் பேரானந்தம்.

அன்று மாலையே அவர்கள் சென்னைக்குப் புறப்பட்டார்கள். குழந்தையுடன் ருக்மணி அம்மானையும் தன்னோடு சென்னைக்குப் புறப்படச் செய்து விட்டாள் சங்கரி. திருஞானம் காரில் டிரைவர் ரங்கனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தான். மற்ற மூவரும் பின்னால் அமர்ந்தார்கள். திருச்சியை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன்பாகவே திருஞானம் சென்னையிலுள்ள அதிகாரியிடம் தொலைபேசியில் விவரங்களைப் பேசி முடித்தான். மறுநாள் சென்னையில் திருமூர்த்தியையும் மற்ற ஊர்களில் அவனுடைய கூட்டாளிகளையும் பிடிப்பதற்கான திட்டங்கள் தயாராகி விட்டன.

கார் விழுப்புரத்தைத் தாண்டியுடன் பாதையில் இருட்டுச் சூழ்ந்தது. இரவு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம் என்று நினைத்த சங்கரிக்கு ஏனோ இருட்டத் தொடங்கியவுடன் நெஞ்சில் பயம் பரவியது. காரணம் இல்லாத பயமாக அது தோன்றவில்லை. திருஞானத்தைப் பற்றித் திருமூர்த்தி கூறிய சொற்கள் அவளை மீண்டும் வாட்டத் தொடங்கின. எந்தக் கொடுமைக்கும் துணிந்தவன் அவன்.

சாலையின் இருட்டில் ஏதோ ஒருவகை ஆபத்து திருஞானத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு பதுங்கியிருப்பது போல் சங்கரிக்குத் தோன்றியது. அத்தகைய உள்ளுணர்ச்சி சங்கரிக்கு எப்போதாவது ஏற்படுவது வழக்கம். விஞ்ஞான ரீதியாகவே ஆராய்ந்து அத்தகைய உணர்வை அவள் நம்பியவள். வரப்போகும் நன்மை தீமைகள் சூட்சுமமான அறிவு படைத்தவர்களிடம் ஓரளவு முன்னறிவிப்புச் செய்துவிட்டு வருமாம். அவளுக்கு ஏனோ அந்த இருட்டு ஏற்படுத்திய கலவரம் ஓர் எச்சரிக்கையாக இருந்தது.

நான்கு புறங்களிலும் அச்சத்தோடு திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள் அவள். கைக்கடிகாரத்தில் எட்டு மணிக்கு மேலாகியது. ஒரு கிராமத்தைத் தாண்டி அவர்களுடைய கார் வந்தபோது, வலப்புறம் திரும்பிய ஒரு கிளைப்பாதையின் முன்னால் ஒருவன் தனியே நின்று கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தாள். அவன் சங்கரியின் காரை உற்றுப் பார்த்தான். கார் அவனைத் தாண்டிக் கொண்டு சென்றபோது, அவனுக்குப் பின்னால் தோன்றி மறைந்த ஓர் காட்சியைக் கண்டவுடன் வாய்விட்டு அலற நினைத்தாள் சங்கரி. அவளுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

அந்த மனிதனுக்குப் பின்னால் சற்றுத் தொலைவில் திருமூர்த்தியின் பெரிய கார் நின்று கொண்டிருப்பதை அவள் கவனித்து விட்டாள். காருக்குள் யாரேனும் இருந்தார்களா இல்லையா என்பதை அந்த மின் வெட்டும் நேரத்தில் அவளால் கவனிக்க முடியவில்லை. முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தவன் திருமூர்த்தியின் டிரைவர் வேலப்பன் என்பதை மட்டும் அவள் கண்டுகொண்டாள்.

திருமூர்த்தி அடிக்கடி தன் பகைவர் பற்றிப் பேசுகிறபொழுது சொல்லும் சொற்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

"துள்ளுகிற பயல் எவனாவது இருந்தால், அவனை ஒழித்துக்கட்ட ஒரு சுலபமான வழி இருக்கிறது. தெருவில் அவன் நடக்கும்போது அவனைக் காரில் மோதித் தள்ளினால் போதும். அதே இடத்தில் தீர்ந்து போவான். 'ஆக்கிடெண்ட்' என்று வழக்காடினால் டிரைவரை ஆறு மாதம் உள்ளே தள்ளுவார்கள். விஷயம் அத்தோடு தீர்ந்து போகும்."

அந்தப் பேச்சை நினைத்துக் கொண்டவுடன் அவளுடைய சந்தேகம் உறுதிப்பட்டு விட்டது. திருமூர்த்தியின் கார் கப்பலைப் போன்றது. அதில் வேகமாக வந்து இந்தச் சிறிய காரின் மீது மோதினால்?

தன் பயத்தை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு வேகமாய்ப் போ!" என்று மட்டும் ரங்கனிடம் அவள் கூறினாள்.

அவள் பயந்தது நடக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

வெறிபிடித்த மதயானை போல் பயங்கரமான வேகத்தில் திருமூர்த்தியின் கார் பின்னால் துரத்திக் கொண்டு வந்தது. எதிரில் வழியைப் பார்த்தாள் சங்கரி. அடுத்தாற்போல் ஓர் ஆற்றுப் பாலம். அதைத் தாண்டியவுடன் குறுகலான-சரிவுப் பாதை. அதன் இருபுறங்களிலும் கிடுகிடு பாதாளம். எப்படிக் கொண்டு வந்து அவன் மோதினாலும் சங்கரியின் கார் சோப்புப் பெட்டியைப் போல் பள்ளத்தில் உருள வேண்டியதுதான்.

பின்னால் வந்த காரின் சீற்றம் வண்டிக்குள் இருந்த அனைவரையும் திடுக்கிடச் செய்தது.

“எவனோ குடித்துவிட்டுக் காரோட்டுகிறான் போலிருக்கிறதே!” என்று வண்டியைக் கவனிக்காமல் கூறினான் திருஞானம். பின்னாலிருந்து அது கக்கிய வெளிச்சத்தில் கண்கள் குருடாயின.

“ஆமாம், குடித்திருக்கலாம், சிலர் தங்களுடைய டிரைவரையும் குடிக்கச் செய்துவிட்டு அவனிடம் காரைக் கொடுப்பார்கள்” என்றாள் சங்கரி.

பந்தயக் காரின் வேகத்தில் அவை பாலத்தின் மீது பறந்தன. சங்கரியின் கார் அறுபது மைலுக்கு மேல் போகாது; போனால் தானாகக் கவிழ்ந்துவிடும். பாலத்தைத் தாண்டியிருந்த சரிவுப் பள்ளந்தான் அவர்களுக்குச் சமாதியா?

காரை நிறுத்தவும் சங்கரிக்குத் துணிவு இல்லை. பின்னால் துரத்தி வரும் மோட்டார் எமனுக்குள் எத்தனை மனித எமன்கள் ஆயுதங்களுடன் வருகிறார்களோ?

சரிவுப் பாதையை ஒட்டி ஒரே ஒரு புளிய மரம் நின்றது! அது ஒன்றுதான் சங்கரிக்கு அப்போது ஒரே துணையாகவும் கடைசித் துணையாகவும் தோன்றியது. டிரைவரிடம் குனிந்து, “ரங்கா, நேரே அந்தப் புளிய மரத்தில் மோதுகிறவனைப் போல் காரைக் கொண்டுபோ. சட்டென்று ‘பிரேக்’கைப் போட்டு வலப்புறம் திருப்பி ஓட்டு” என்றாள். நிதானமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் அவனை இயங்கச் சொல்லி எச்சரித்தாள்.

ரங்கனுக்கும் இதற்குள் எல்லாமே விளங்கி விட்டன. எல்லாம் மின்னல் வெட்டி இடி இடிக்கிற நேரத்தில் நடந்து முடிந்து விட்டன. மின்னொளி புளிய மரத்தின் மீது பாய்ந்ததுபோல் ஒளி சூழ்ந்தது. ‘சட்டுச் சட சடார்’ என்ற பேரிடிச் சத்தத்துடன் திருமூர்த்தியின் கார் மரத்தில் மோதியது. சங்கரியின் வண்டிக்குள் இருந்த எல்லோருமே அந்தத் சத்தம் கேட்டுக் கூக்குரலிட்டார்கள்.

சங்கரியின் காரும் நின்றது. எல்லாரும் இறங்கி வந்து பார்த்தார்கள். ஒரு கணத்திற்கு முன்பு கண்களைக் குருடாக்கும்படி ஒளி கக்கிய காரின் விளக்குகள் கும்மிருட்டில் சுக்கு நூறாய்ச் சிதறிக் கிடந்தன. திருமூர்த்தியின் கார் மரத்தின் மேல் ஏறிக் கொண்டு சரிந்து நின்றது. அங்கே காரைக் காணோம். அதன்

கதவுகளைக் காணோம். இன்ஜினைக் காணோம். அதன் எலும்புக் கூடுதான் புளிய மரத்துப் பிசாசு போல விகாரமாய்க் காட்சி அளித்தது. எங்கோ ஒரு மூலையில் நடுப்பாதையில் முனகிக்கொண்டு கிடந்தான் டிரைவர். அவன் வாயிலிருந்து சிவப்பு ரத்தமும் சீமைச் சாராயமும் ஒன்றாக வழிந்து கொண்டிருந்தன. காரில் அவனைத் தவிர வேறு யாரும் வரவில்லை போலும்!

முதல் சிகிச்சையை அவ்விடத்திலேயே முடித்தாள் சங்கரி. காயங்கள் மிகுதியாக இருந்தாலும் அவன் உயிருக்கு ஆபத்து இல்லை என்று தோன்றியது. அவனைத் தூக்கித் தங்களுடைய காரில் போட்டுக் கொண்டு சென்னைக்கு வந்தார்கள். பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பித்தார்கள். எந்த இருவரை அந்த டிரைவர் கொலை செய்ய நினைத்தானோ அந்த இருவருமே தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்குத் துடித்த துடிப்பை அவன் கண்டான். அவனுடைய நெஞ்சில் இரத்தக் கண்ணீர் அவர்களுக்காகக் கசிந்தது.

கார் சங்கரியின் வீட்டுக்குத் திரும்பியது. அவள் வந்தவுடன் முதல் வேலையாகத் திருமூர்த்தியின் பங்களாவுக்குப் போன் செய்தாள். பதிலுக்கு அங்கிருந்து ராஜேசுவரியின் குரல் ஒலித்தது. திருமூர்த்தி படுக்கைக்குச் சென்று விட்டான் என்றும் உறக்கத்தில் எழுப்பினால் அவனுக்குக் கோபம் வருமென்றும் கூறினாள் ராஜேசுவரி.

“அவர் தூங்கியிருக்க மாட்டார்; அவருக்கு இனித் தூக்கம் வராது!” என்று கூறிச் சிரித்தாள் சங்கரி. “கார் டிரைவரிடமிருந்து அவர் ஒரு தகவலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் திட்டமிட்டபடி என்னையும் திருஞானத்தையும் அந்த டிரைவரால் கொலை செய்ய முடிவில்லை என்று சொல்லிவிடு. கடவுள் புண்ணியத்தில் காரில் இருந்த ஐந்து பேரும் பிழைத்து விட்டோம். அவர் குரங்கு பிடிக்கப்போய் அது பிள்ளையாராக முடிந்து விட்டது. உங்கள் டிரைவர் உயிருக்கு ஊசலாடிக்கொண்டு பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கிறான். முப்பதாயிரம் ரூபாய் போட்டு வாங்கிய கார் அங்கே அப்பளமாய் நொறுங்கிக் கிடக்கிறது. உன் அண்ணாவிடம் நான் சொன்னதாகச் சொல்லி விடுகிறாயா?”

ராஜேசுவரி வெலவெலத்துப் போனாள். கார் டிரைவரிடம் திருமூர்த்தி ரகசியம் பேசியதன் காரணம் இப்போதுதான் அவளுக்கு விளங்கியது. 'அட கொலைக்காரப் பாவி! நீயும் ஒரு மனிதனா?' என்று தன் சகோதரனைப் பற்றி அருவருப்படைந்தாள் அவள். அறைக்குள் ஏதோ உளறிக் கொண்டு கிடந்தான் அவன். அவனிடம் எதுவுமே பேசாமல் தன் படுக்கைக்குச் சென்று அவள் கண்ணீர் வடித்தாள். திருஞானத்தையும் சங்கரியையும் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிய கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தினாள்.

பொழுது விடிந்தவுடனேயே அவனுடைய வீட்டை நோக்கி ஒரு போலீஸ் லாரி வந்து நின்றது. திருஞானமும் மற்றோர் அதிகாரியும் சில போலீஸ்காரர்களுடன் உள்ளே நுழைந்தார்கள். திருஞானம் திருமூர்த்தியிடம் சென்று தான் யார் என்பதை வெளியிட்டான்.

"கள்ளப்பணம், லஞ்சம் இவற்றை ஒழிக்கும் மத்திய இலாகாவின் அதிகாரி நான். உங்களை விசாரணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போக வந்திருக்கிறேன்."

"காரணம்?" என்று பதறாமல் கேட்டான் திருமூர்த்தி.

"அப்படி ஒன்றும் பெரிய காரணம் அல்ல" என்று கூறிச் சிரித்தான் திருஞானம். "உங்களுடைய பேராசை, அதனால் பல லட்சம் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பெரும் நஷ்டம். இந்தச் சிறிய காரணமும் இதனால் ஏற்பட்ட பெரிய விளைவுந்தான்."

திருமூர்த்திக்கு இன்னும் தன்னுடைய வலிமையில் நம்பிக்கை குறையவில்லை. "நானும் என்னுடைய நண்பர்களும் உழைத்துச் சேர்த்த பணம் இது. இதை எங்கள் இஷ்டப்படி சேர்க்கவும் செலவு செய்யவும் எங்களுக்கு உரிமை உண்டு. நான் இதைச் சும்மா விடப்போவதில்லை. சுப்ரீம் கோர்ட்டு வரை போகப் போகிறேன்."

"நீங்களும் உங்கள் கூட்டாளிகளும் சேர்ந்து உங்கள் பணத்தால், திறமையால், உழைப்பால், மக்களுக்குப் பணி செய்து நல்ல வகையில் பொருள் சேர்க்க இந்த நாட்டில் இப்போது ஆயிரம் ஆயிரம் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. உலகத்துப் பெரும் பணக்காரர் ஹென்றி போர்டு என்பவர் எப்படி அவ்வளவு செல்வத்தையும் குவிக்க முடிந்தது என்பது தெரியுமா?"

கோடானுகோடி மக்களின் வாழும் உரிமையைக் கெடுக்காமலே, அவர்களுக்கும் அதிகமாகக் கொடுத்து நீங்களும் அதிகமாக எடுத்துக் கொண்டு வாழ இங்கு உரிமை உண்டு. கொடுத்து வாழாமல் நீங்கள் கெடுத்து வாழ்கிறீர்கள். உங்களை வெளியில் விட்டு வைப்பது எந்தவிதப் பாதுகாப்பும் இல்லாமல் தவிக்கும் பெரும்பாலான மக்களுக்கு ஆபத்தாகும் - புறப்பட்டு எங்களுடன் வருகிறீர்களா?"

திருமூர்த்தி மறுபடியும் தயங்கினான்.

"மிஸ்டர்!" என்று அவனை அதட்டினார் போலீஸ் அதிகாரி. "நீங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ செய்திருக்கிறீர்கள். உங்களுடன் வாழ வந்த குழுதா என்ற பெண்ணைக் கொலை செய்யச் சதி செய்திருக்கிறீர்கள். மிஸ்டர் திருஞானத்தையும், டாக்டர் சங்கரியையும் கொலை செய்யத் தூண்டி அனுப்பியதாக உங்கள் கார் டிரைவர் வாக்கு மூலம் கொடுத்திருக்கிறான். நீங்களாக வந்துவிடுவது நல்லது."

ராஜேசுவரியும் இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

லாரியில் அவனை ஏற்றிப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போனார்கள். அதற்குள் சென்னையிலிருந்த அவனுடைய கையாட்களுக்கெல்லாம் செய்தி பரவியது. இதைக் கேள்வியுற்றவுடன் மதனகோபால் அங்கும் இங்கும் சென்று, பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்து, அவனை ஜாமீனில் வெளியில் கொண்டு வந்துவிட்டார்.

ஜாமீனில் வெளியில் வந்த திருமூர்த்தி வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

"கவலைப்படாதீங்க திருமூர்த்தி! இதனால் எத்தனை லட்சம் செலவானாலும் சரி; ஒரு கை பார்த்து விடுவோம். உங்களைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்ற வேண்டியது என் பொறுப்பு" என்றார் மதனகோபால். 'எத்தனை லட்சம் செலவானாலும் சரி' என்று அவர் குறிப்பிட்டது திருமூர்த்தியின் பணத்தைத்தான்.

இப்படி ஒரு வாய்ப்புத் தமக்குக் கிடைத்ததற்காக மதனகோபாலுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்! பாதிச் சொத்தைப் பங்கு கேட்டாலும் இந்த நேரத்தில் கொடுத்து விடுவான் திருமூர்த்தி.

25. அன்பின் நறுமணம்

சூட்டத்தின் இடைவெளிகளையும், வழக்கறிஞர்களின் வாதத் திறமைகளையும், தனது செல்வம், செல்வாக்கு முதலியவைகளையும் தன் கடைசி ஆயுதங்களாகக் கொண்டிருந்த திருமூர்த்திக்கு, மறுநாள் பொழுது பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டு விடிந்தது. தினசரிப் பத்திரிகைகள் யாவும் அவனைப் பற்றிய செய்திகளையும், வெளியூர்களில் அவனுடைய கூட்டாளிகள் பிடிபட்ட செய்திகளையும் விவரமாக வெளியிட்டிருந்தன. மற்றவர்களுக்குத் தலைவனாகவும் மற்றவர்களை விடச் செல்வாக்கு மிக்கவனாகவும் இருந்த திருமூர்த்திக்குத்தான் அவை அதிக விளம்பரம் கொடுத்திருந்தன.

திருமூர்த்தியின் தலை சுற்றியது. நாடு முழுவதிலும் உள்ள மக்கள் அவனுடைய உண்மை உருவத்தைக் கண்டு கொள்வார்கள்.

நேற்று வரையில் அவன் கொடை வள்ளல்; ஐயாயிரம் கொடுத்து விட்டு ஐம்பதினாயிரத்துக்கு விளம்பரம் தேடிக் கொண்டவன். நேற்று வரையில் அவன் செல்வமும் அதிகாரமும் படைத்தவன். விழாக்களும் விருந்துகளும் நடத்தி மிகப் பெரிய பதவிகளில் இருந்தவர்களோடெல்லாம் படம் பிடித்துக் கொண்டவன். அவற்றைப் பத்திரிகைகளில் போடச் செய்து மற்றவர்களைப் பயமுறுத்தியவன்.

அவனைப் பற்றிய மிக உயர்ந்த மதிப்பை மக்களிடம் பரப்பியிருந்த அதே பத்திரிகைகள் இன்று அவன் பதுக்கி வைத்திருந்த திருட்டுப் பணத்துக்குப் பட்டியல் கொடுத்திருந்தன. அவன் போலி மனிதன், திருடன், கொள்ளைக்காரன், மக்களை வஞ்சித்த கயவன் என்பதை அழகாகச் சொல்லியிருந்தன.

திருமூர்த்திக்கு மூச்சுத் திணறியது.

மதனகோபால் வழக்கறிஞர்கள் சிலரோடு அவனைக் காண வந்திருப்பதாக ராஜேசுவரி வந்து கூறினாள். அன்றைய தேதியில் அவருக்குத் திருமூர்த்தியின் பயத்தைப் பயன்படுத்திப் பத்தாயிரம் ரூபாய் அறுவடை செய்ய வாய்ப்பு இருந்தது. பத்தே நிமிஷங்களில் அதைத் தட்டிக் கொண்டு போக வந்தார் அவர்.

அகிலன்

187

"நான் யாரையும் இப்போது பார்க்க முடியாது!" என்று ஒரே வார்த்தையில் ராஜேசுவரியிடம் பதில் சொல்லி அனுப்பினான் திருமூர்த்தி. 'யாருமே எனக்கு உதவ முடியாது. நான் யாருக்குமே உதவி செய்ததில்லை' என்ற உண்மை அவனுக்கு அந்தக் கடைசி நிமிஷத்தில்தான் புலப்பட்டது.

தட்டுத் தடுமாறி நடந்து போய் அவன் மீண்டும் படுக்கையில் விழுந்தான். அவன் விழிகளுக்கு முன்னால் பற்பல காட்சிகள் கண்ணாமூச்சி காட்டின. தங்கக் கட்டிகள் மிதந்தன, வைரக்கற்கள் சிரித்தன, சுற்றை நோட்டுகள் பறந்தன. அந்த நேரம் பார்த்துக் காட்டிரைவரின் மனைவி வேறு வந்து தெருவில் நின்று கொண்டு தலைதலையாய் அடித்துக் கொண்டாள். வாய்விட்டுப் புலம்பித் தெருவையே கூட்டி விட்டாள் அவள்.

"லட்சம் லஞ்சம் ஆறுமுகம்!" என்று மக்கள் கூட்டத்துக்கு லஞ்சம் கொடுத்துக் கூவச் செய்து, முன்பு ஓர் ஏழைத் தொண்டரைத் தோற்கடித்தானல்லவா? - அந்த மனிதர் மதனகோபாலின் வெற்றி ஊர்வலத்தின் போது, 'இது உங்கள் வெற்றி!' என்று கூறி அவன் கழுத்திலேயே மாலையைப் போட்டாரல்லவா? - அதே மனிதர் ஆறுமுகம் இப்போதும் அப்படியே மாலையைக் கொண்டு வந்து அவன் கழுத்தில் போடுவது போல் தோன்றியது.

ஆனால் இந்த மாலை ரோஜாப்பூ மாலை அல்ல, காகிதப்பூ மாலை; புத்தம் புது நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களாலான மாலை, திட ரெனக் காகிதப்பூ மாலை பொற்காசுகள் குலுங்கிய மாலையாக மாறியது. அதற்குள்ளே ஒவ்வொரு காசிலும் இருந்து கொண்டு முதலில் குமுதா சிரித்தாள். பிறகு, குமுதாவின் முகம் மறைந்து அங்கே சங்கரியின் முகம் தெரிந்தது. அவள் தன் பல் தெரியச் சிரித்துக் கொண்டே 'வாழ்க்கையென்றால் என்னவென்று தெரியுமா உங்களுக்கு? நீங்கள் ஒருநாளாவது அமைதியோடும் இன்பத் தோடும் வாழ்ந்ததுண்டா? எனக்கு வாழ்க்கையைக் கொடுக்கச் சக்தி உண்டா உங்களுக்கு?' என்று அடுக்காடுக்காகக் கேட்டாள்.

சக்தி! பணம் ஒன்றுக்கே எல்லாச் சக்திகளும் இருப்பதாக மனப்பால் குடித்த திருமூர்த்தி தன் சக்திகள் அனைத்தையும் பறிகொடுத்தவன் போல் பதறினான். வாழ்நாளில் தன்னுடைய

சொந்தத் தேவைக்காக அல்லாது தன் எண்ணத்தையோ, பேச்சையோ, செயலையோ அடுத்தவருக்காகச் சிறிதும் வழங்காதவன்.

தூக்க மாத்திரைகளை எடுத்து வாய் நிறையக் கொட்டிக் கொண்டான். தண்ணீரை வயிறு நிரம்பக் குடித்தான். தூங்கினான், தூங்கினான்; அப்படித் தூங்கினான். நான்கு பேர் தூக்கிக் கொண்டு போக வேண்டிய கடைசித் தூக்கம் அது!

அவன் எழுந்திருக்கவே இல்லை.

செய்தி அறிந்த ராஜேசுவரி துடிதுடித்துப் போய்ச் சங்கரிக்கு இதைத் தொலைபேசியில் தெரிவித்தாள். "நீங்களும் உங்கள் அண்ணாவுந்தான் என் அண்ணாவைக் கொன்று விட்டீர்கள். உங்களுக்கு இரக்கமே இல்லை" என்று சொல்லி அழுதாள்.

ஆறுதல் கூறினாள் சங்கரி, அத்துடன் நிறுத்தவில்லை அவள். "ராஜேசுவரி! இரக்கம் என்பது அணுவளவாவது அவரிடம் இருந்திருந்தால் இந்த நிலை வந்திருக்காது. அவரவர்களுடைய செய்கையின் பயனை அவரவர்கள்தாம் அநுபவிக்க வேண்டும். இரக்கம் இல்லாதவர்களுக்கு அவர்களுடைய குணமே எமனாக வந்து விடுகிறது. எதை நாம் மற்றவருக்குக் கொடுக்கிறோமோ அதுதான் நமக்குத் திரும்பக் கிடைக்கும். வருத்தப்படாதே! அவசியமானால் பிறகு வந்து என்னைப் பார்" என்றாள் சங்கரி.

திருமூர்த்தியின் விஷயங்கள் எல்லாம் ஒருவழியாக அவனோடு முடிந்து விட்டன. டில்லிக்குப் புறப்பட்டு வரச் சொல்லித் திருஞானத்துக்கு அவசரமாகக் கட்டளை வந்தது. அந்தக் கட்டளை வந்ததிலிருந்து சங்கரியிடம் தனித்துப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். விமானத்திற்குச் சீட்டும் வாங்கிவிட்டான். புறப்படும் நாளன்று தான் அவனால் அவளிடம் பேச முடிந்தது.

மாலையில் தோட்டத்து மரத்தடியில் நாற்காலியைப் போட்டு அவனைப் பற்றிய நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்தாள் சங்கரி. திருஞானமும் ஒரு நாற்காலியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து போட்டு அவளருகில் உட்கார்ந்தான். எப்படித் தொடங்குவது எதைப் பேசுவது என்று அவனுக்கு முதலில் விளங்கவில்லை.

சங்கரியும் தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த நேரம் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான். அவன் உள்ளத்தில் பெருமூச்சுப் பிறந்தது.

"சாரதாவை நீ என் குழந்தையென்று சொன்னாய் அல்லவா? எப்போது என் மனைவி ஆகப்போகிறாய்?" என்று நேரடியாகவே கேட்டுவிட்டான் திருஞானம்.

அவள் கண்களில் நீர் திரண்டது.

"சங்கரி! ஊர் உலகத்தைப் பற்றி நாம் கவலைப்படக்கூடாது. எதிர்காலம் நமக்கு முன்னே நீண்டு கிடக்கிறது. சாரதாவைக் கனவிலும் நான் வேறு விதமாக நினைக்கமாட்டேன். நம் குழந்தை அவள்."

சங்கரியின் விழிகளில் திரண்ட நீர் கன்னங்களில் வழிந்தது. அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அவளுக்குத் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது.

"என்ன சங்கரி?"

"தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள்" என்று தேம்பினாள் அவள்; "இனி ஒரு முறை நீங்கள் இப்படிப் பேசினால் என் நெஞ்சு வெடித்துப் போகும்"

திருஞானத்துக்கு இப்போது நெஞ்சு வலித்தது. சங்கரியே தொடர்ந்து பேசினாள்.

"நீங்கள் தெய்வமாகக் குடியிருக்கும் இந்த நெஞ்சை வீணாக உடைத்து விடாதீர்கள். நீங்கள் என் தெய்வம். எனக்கு வழிகாட்டி; என்னிலும் உயர்ந்தவர்கள். அந்த உயர்ந்த பீடத்திலேயே, என் கரத்தால் தீண்ட முடியாத தொலைவிலேயே வானத்தின் துருவ நட்சத்திரம் போல் நீங்கள் இருந்துவிடுங்கள்."

திருஞானத்தின் மனக்கோட்டை கிடுகிடுத்து ஆட்டம் கண்டது. பிறகு அது கண்ணீராய்ச் சிதறி வீழ்ந்தது.

"நீ பயப்படுகிறாய். நம்முடைய சமூகத்துக்குப் பயப் படுகிறாய்." என்றான் அவன்.

"சமூகத்திற்குப் பயந்தவளைத்தான் நீங்கள் வெகு நாட்களுக்கு முன்பே துணிந்தவளாக மாற்றி விட்டீர்கள்; பயந்திருந்தால் இப்படி வாழ்ந்திருக்க முடியாது. ருக்மணியம்மாள் கூறியது போல் என் வாழ்க்கைக்கென்று நான் ஒரு லட்சியத்தை

ஏற்படுத்திக்கொண்டு உழைக்கிறேன். அதிகமான நோயாளிகளுக்கு எவ்வளவு திறன்மயாகப் பணி செய்ய முடியுமோ அவ்வளவும் செய்து அதில் இன்பம் காண்கிறேன். இப்போது நான் அஞ்சுவது என் மனச்சாட்சி ஒன்றுக்குத் தான்.”

“உழைப்பவர்கள் இருவர் மணந்துகொண்டு வாழ்வதில்லையா?”

“உங்கள் வாழ்க்கைப் பொறுப்பு வேறு வகையானது. உங்கள் வாழ்வில் நான் பங்கு கொண்டால், முடிந்த வரையில் உங்கள் பொறுப்பிலும் கடமையிலும் நான் பங்கு கொள்ள வேண்டும். உங்கள் காரியங்களுக்கு நான் முழு மனத்தோடு கை கொடுக்க வேண்டும். வெளியூர்களிலோ வெளி வேலைகளிலோ அலைந்து திரிந்துவிட்டு வரும் உங்களிடம், உங்கள் வேலையைப் பற்றி நான் கேட்க நேரம் வேண்டும் அல்லவா? முழு நேரமும் உங்களுக்காவே வாழ்ந்து, உங்களுக்குப் பணிவிடைகள் செய்ய ஒருத்தி வேண்டும். பொறுப்பும் ஆபத்துக்களும் நிறைந்த வேலை உங்களுடையது.”

“இப்போது கூடத்தான் நீ என் கடமைகளில் கை கொடுத்தாய். நான் கேட்டு நீ அதைக் கொடுக்கவில்லை: நீயாக முன் வந்து உதவி செய்தாய். என் உயிரையும் காப்பாற்றினாய்.”

“கடவுள் நம்முடைய பாதைகளை வேறு வேறாக மாற்றி அமைத்துவிட்டார்.” என்று ஏக்கத்தோடு கூறினாள் சங்கரி. “அதன் வழியே செல்வதுதான் நல்லது. நான் உங்களோடு குடும்ப வாழ்வு நடத்துவதற்குத் தகுதி இல்லாதவள். நோயாளிகளுக்கு உழைப்பதிலேயே மன நிறைவு காணப் பழகிவிட்டேன். என் தனிமையைப் போக்க என் உள்ளத்தின் தெய்வத்துக்குப் பூசனை செய்வேன். உங்களுடைய உயிராக, உடலாக, உள்ளமாக எனக்குக் குழந்தை இருக்கிறாள். வேறு என்ன வேண்டும் எனக்கு?”

“வெளிநாட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்றாயே?”

“போகும்போது குழந்தையை உங்களிடம் விட்டுப் போகிறேன். அதற்குள் நீங்களும் ஒரு கல்யாணம் செய்து கொள்ளுங்கள்.”

“கல்யாணமா?”

“ஆமாம், எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் இப்படி நீங்கள் கெட்டவர்களைத் தேடிப் பிடித்துப் போராடிக் கொண்டிருப்பீர்கள்? உங்களோடு சேர்ந்து சிரிப்பதற்கும் அழுவதற்கும் உங்களுக்காக உழைப்பதற்கும் வீட்டில் ஒருத்தி வேண்டாமா?”

“இப்படி ஒரு வேலையை நான் பார்க்கும் அவசியமே இந்த நாட்டுக்கு வந்திருக்கக் கூடாது. புத்தரும், காந்தியும், கீதையும், திருக்குறளும் தோன்றிய நாடு இது. எளியவர்களுக்கு உதவி செய்து வாழ்ந்தால் வலியவர்கள் இன்னும் சிறப்பாக வாழவும் முடியும். இந்த அறிவு என்று வருமோ தெரியவில்லை.”

“அப்படி ஒரு காலம் வரும் வரையில் நம் இருவருக்குமே போராட்ட வாழ்க்கைதான். மன நோய்க்காரர்களுடன் உங்களுக்குப் போராட்டம், உடல் நோய்க்காரர்களுடன் எனக்குப் போராட்டம். ஆமாம், உங்கள் கல்யாணத்தைப் பற்றி நீங்கள் இன்னும் முடிவு செய்யவில்லையே?”

“நானும் என் சங்கரியை மனத்துள் பூட்டி வைத்துக் கொள்கிறேன். மனந்தானே வாழ்வு?”

“கூடாது, கூடாது, கூடவே கூடாது.” என்று பதறினாள் சங்கரி; “சங்கரியை உங்கள் தங்கை என்று ராஜேசுவரியிடம் சொன்னீர்கள் அல்லவா? அதுதான் உண்மையென்று நம்புங்கள்.”

“உன்னுடைய கற்பனை அது!”

“கற்பனை நன்றாக இருந்தால் அதையே வாழ்க்கையாக மாற்றி விடலாம். இதையே நாம் வாழ்வாக்கத்தான் வேண்டும். நீங்கள் மனம் வைத்தால் அதைச் செய்ய முடியும்.”

சங்கரி அவனிடம் கெஞ்சினாள். அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். அவளுடைய உண்மையான தவிப்பை அவனால் உணர முடிந்தது. அவள் ஒரு தாய்! அவள் தன் தாய்மையைப் போற்றிக் காக்கத் துடிக்கிறாள். அதற்கென்றே வேறு பல காரணங்களையும் கூறுகிறாள்.

இரவு சாப்பிட்டு விட்டுத் திருஞானத்தை வழியனுப்ப விமான நிலையத்துக்குச் சென்றாள் சங்கரி. விமான நிலையத்தின் பரபரப்பில் இரண்டு இதயங்கள் தவியாய்த் தவித்துக்

கொண்டிருந்தன. ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவர் பொங்கிவரும் அழகையை அடக்க முயன்றனர்.

விமானம் புறப்படும் நேரம் நெருங்கியது. பிரயாணிகள் ஓட்டமும் நடையுமாக விமானத்தை நோக்கி விரைந்தார்கள். சட்டென்று திருஞானத்தைப் பற்றி நிறுத்தினாள் சங்கரி. அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“சங்கரியை உங்கள் நெஞ்சிலிருந்து எடுத்து எறிந்துவிட்டு விமானத்துக்குச் செல்லுங்கள். இந்த இடத்தில் இருக்க வேண்டியவள் ராஜேசுவரி. அவள் அதற்காக ஏங்கிக் கிடக்கிறாள். அந்தத் தகுதியும் அவளுக்கு உண்டு. தயவு செய்து அவளை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

விமானம் திருஞானத்தை சுமந்து கொண்டு பறந்தது. சங்கரி அங்கேயே நின்று விமானம் பறந்து செல்வதைக் கவனித்தாள். அதன் விளக்குகள் கண்களிலிருந்து மறையும் வரையில் அங்கேயே நின்றாள். அதற்குப் பிறகும் அவளால் அந்த இடத்தை விட்டுத் திரும்ப முடியவில்லை.

நேரம் ஆகிவிட்டது. டிரைவர் ரங்கன் ஓடி வந்து அவளைத் தேடினான். பிரமை கொண்டவள்பேரல் அவனைப் பின்பற்றி வந்து காரில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். கார் சென்னைக்குத்தான் திரும்பியது என்றாலும் ஏனோ அவள் உள்ளம் வானத்தில் சிறகடித்து விமானத்தோடு ஒன்றிப் பறந்தது.

முற்றும்...௧

